

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

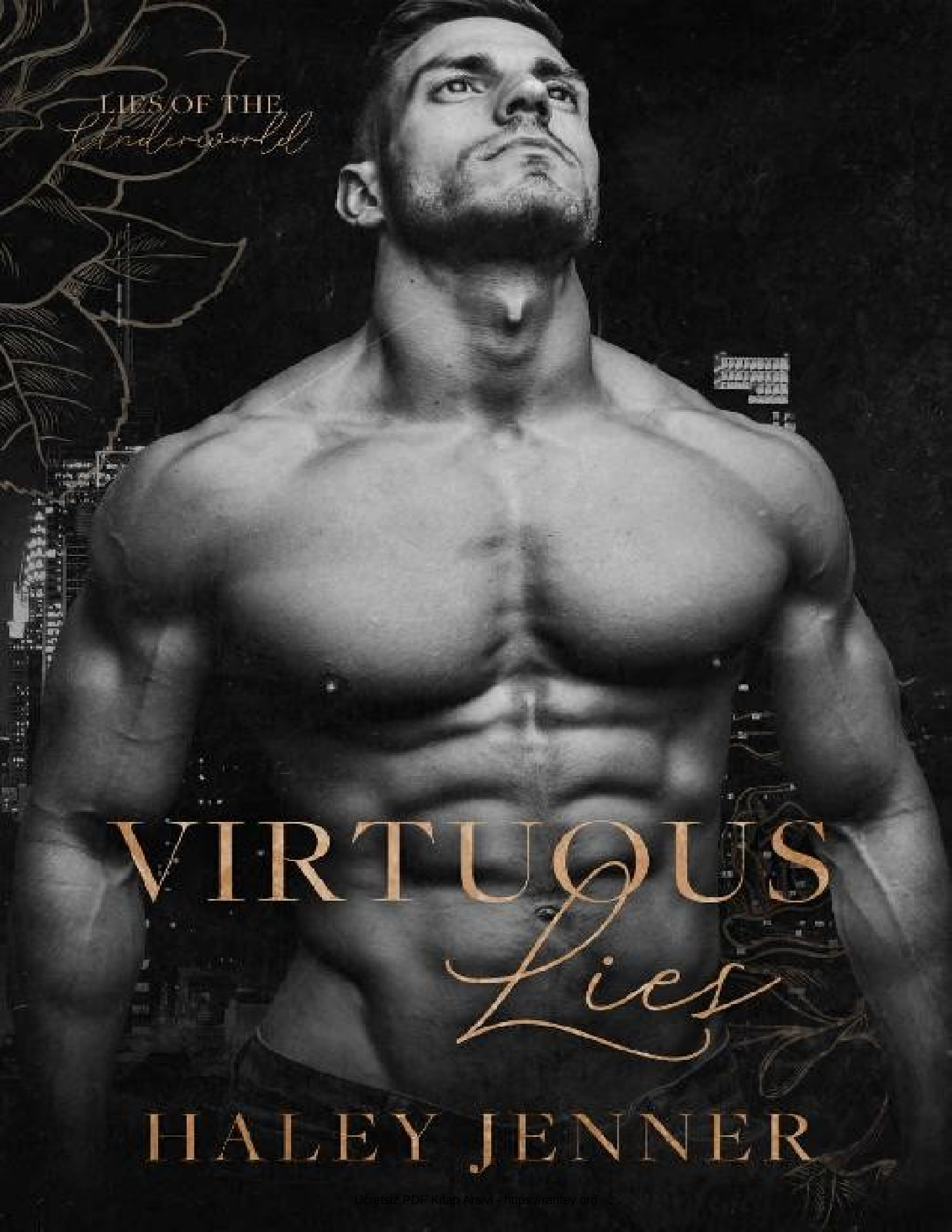
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LIES OF THE
Underworld

VIRTUOUS *Lies*

HALEY JENNER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GEÇİCİ YALANLAR

YERALTI DÜNYASININ YALANLARI ROMANI

HALEY JENNER

Copyright © 2022 by HALEY JENNER

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kullanılan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere, grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap 18 yaş ve üzeri kişiler için hazırlanmıştır. Yetişkinlere yönelik içerik barındırmaktadır.

Haley Jenner tarafından yayımlanmıştır.

Kurgu Ekibi:

Ellie McLove ~ My Brother's Editor

Jenny Sims ~ Editing4Indies

Kapak Tasarımı: Cat Imb ~ TRC Designs

Fotoğrafçı: Carmelo Blazquez

Kapak Modeli: Lluís Tura

iyi kizlara... IYKYK

İÇİNDEKİLER

bir iki

üç

dört

beş

altı

yedi

sekiz

dokuz

on, on

bir, on

iki

on üç on

dört

(Önce)

on beş on

altı on yedi

on sekiz on

dokuz yirmi

yirmi bir

yirmi iki

yirmi üç

yirmi dört

yirmi beş

sonsöz

ETKİ

VL Çalma Listesi

Teşekkür Yazar

Hakkında

Ayrıca yazar: **HALEY JENNER**

Bu kitap bazı okuyucuları rahatsız edebilecek konular içermektedir.
İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen web sitemizi ziyaret edin.

Scan Me

BİR

H

Başımı dik tutarak apartmandan çıkıyorum. Yüksek topuklu bir ayağımı diğerinin önüne atarak asansöre doğru ilerliyorum. Sessizlik sağır edici. Pelüş halı topuğumun sesini bastırıyor. Koridordaki hoparlörlerden müzik sesi gelmiyor. Asansör bile sessizce hareket ediyor.

Dolabımdan özenle seçtiğim elbise - sahip olduğum en seksi elbise -Asansöre adımımı atarken üst baldırlarımı fırçalıyor. Endişe tenime hücum ediyor ama kendimi kıpırdanmayı bırakmaya zorluyorum. Omuzlarımı geriye iterek kendime güvendiğimi gösteren bir duruş sergiliyorum.

Hızla atan kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Kalp krizinden sadece birkaç dakika uzakta olduğuma ikna oldum. On sekiz yaşındayken.

Gözlerim asansördeki dijital göstergeye kayıyor, metal kafes geçen her saniye zemin kata daha da yaklaşıyor. Bedenim titremek, korkuyla sarsılmak istiyor. Buna izin vermeyi reddediyorum, içimde tutuyorum. Tersine dönüyor, organlarım midemi bulandıran sarsıntılarla sarsılıyor.

Hayat çok hızlı değişiyor. Gözünüzü kırparsınız ve dünyanız tersine döner. Altı hafta önce, ailemiz ve Chicago Outfit arasında yapılan bir barış anlaşmasıyla Salvatore Bianchi ile evleneceğim söylendi. Şaşırmamıştım, kesinlikle endişeliydim ama tereddütlerimi iyi saklamıştım - beklendiği gibi. Salvatore'un önümüzdeki haftalarda gelmesi bekleniyordu. Ben reşittim,

On sekizinci yaşı günümü yeni kutlamıştım, bu da ailemin standartlarına göre henüz tanışmadığım bir adama ait olmaya hazır olduğum anlamına geliyordu.

Müstakbel kocam hakkındaki temel gerçekleri biliyorum. Otuz yaşında ve Chicago Outfit'in patronu. Resmi olarak hiç evlenmemiş. Annem yakışıklı olduğunu söylüyor ama beni ikna etmek için her şeyi söyler. Dürüst olmak gerekirse, iki kafası olması umurumda bile değildi. Sadece bana zarar verip vermeyeceğini bilmek istiyordum. Annem bana, kalplerimize sızmalarına izin vermezsek erkeklerin bizi incitemeyeceğini söyledi. Ona fiziksel olarak kastettiğimi söyledim. O da bana ilişkiyi kesmeyi öğrenmemi söyledi. İlham verici, değil mi?

Salvatore ile olan birlikteliğimin bana söylendiği gün, Caterina'ya da Roberto Ferrari ile olan birlikteliği söylenmişti. Aile içindeki gücü korumak için yapılan bir hareket.

Caterina ve ben yolumuzun bu olduğunu biliyorduk. Kabullenici mafya kadınları olduğumuz için kaderimize razı olacaktık. Ama ben kız kardeşimin kaderini kabul edemezdim.

Caterina Rossi asla Cosa Nostra'nın danışmanına ait olamaz. Eğer benimle bir ilgisi yoksa.

Asansör kapılarının yansımasında kendimi görmüyormuş gibi yapıyorum. Rujum bulaşmış ama düzeltmiyorum. Saçlarım, şekillendirdiğim dalgaların düzgün ipeğini kaybetmiş, teller bir saat önceki hallerine dağınık bir şekilde benziyor.

Asansör hassas bir sarsıntıyla duruyor ve ben güçlendirici bir nefes alarak yüzümü on sekiz yaşında aptalca aşık bir kadının nasıl görüneceğini hayal ettiğim şekle sokuyorum.

Açık kapıdan adımımı atarken elbisemi bilerek düzeltiyorum, topuğumun mermere çarparak çıkardığı ses sinirlerimi germeye yetiyor. Kaldırım kenarına park etmiş siyah Town Car'ı gözden kaçırmak imkânsız ve onu görünce hem seviniyor hem de dehşete kapılıyorum.

Binadan bale adımlarıyla çıkarken kardeşim Tony bana dikkatle bakıyor. Ellerini siyah elbise pantolonunun içine sokuyor. Silahının derisi

Ceketini gelişigüzel açmış, kılıfı görünüyor ve gizlediğı silaha endişeyle bakıyorum.

Tanrım, Tony'ye beni öldürtürse.

Kardeşim çenesini öyle bir eğiyor ki, gözünüzü kırpsanız fark etmezsiniz. Anlaşılmaz jestine karşılık veriyorum. Sorunsuz bir şekilde bir araya gelen bir planın başarısı, kardeşler arasındaki sessiz konuşmadan geçer.

Planımla ona geldiğimde Tony şaşırtıcı bir şekilde kabul etti. Kız kardeşimiz saf ve aşk dolu. Bir canavarın eline geçmesi pek de iyi olmayacak özellikler. Babamızın onu aslanın inine itmekle ilgili bir sorunu yoktu. Annem boş boş durur ve katliamı izlerdi. Ben izlemeyecektim ve Tony de Caterina'nın ruhunun katledilmesine gözlerini kapatabileceğine ikna olmamıştı.

Arabadan sadece birkaç adım uzaktayken Tony öne çıkıyor ve üst kolumu kabaca kavıyor. "Aferin," diye fısıldıyor, yüzü övgüleriyle çelişiyor, babamı beni azarladığına inandırmak için onaylamaz bir ifadeye bürünüyor.

Beni beklenmedik bir şekilde ileri doğru itiyor ve topuklu ayakkabılarımın üzerinde tökezleyerek arabaya sertçe çarpıyorum. Ona kaşlarımı çatıyorum, tepkim yüzde yüz gerçek. "Ow."

Kendimi düzelttim, kaldırıma çekildim ve saçımı düzelttim. Normalde bir şoför bekler, arabanın kapısı babamın huzuruna çıkmam için açık tutulurdu. Bugün öyle değil. Bugün, umduğum cezayı beklemek için dışarıda kalmaya zorlandım.

Midemde safra kıvranıyor ve New York'un tenimi kaplayan sıcağına şükrediyorum. Üst dudağımı kavrayan ter, aslında buna neden olan şey yerine nemle karıştırılacak - felç edici sinirler.

Beni öldürebilir.

İnsanlar daha azı için öldüler.

Babama yaşattığım onursuzluk, ailemin nesiller boyu üstesinden gelmek zorunda kalmadığı bir skandaldır.

Ben altın çocuktum.

Yıldızlı kafesteki kuğu.

Ben babamın en değerli varlığıydım. İşi büyütmenin anahtarıydım. Ve ben her şeyi mahvettim.

Ellerimde kan olacak. Hayat kaybı sonsuza kadar omuzlarımda olacak. Ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Ellerim sonsuza dek kırmızıyla yıkanabilir ama ben bunu gururla taşıyacağım. Sadece kendim için.

Arabanın arka kapısı yavaşça açılıyor ve kalbim küt küt atıyor. Tony'nin gözlerinden kaçıyorum, ağabeyimin saklayamayacağı panikten korkuyorum.

Armando Rossi işkence edercesine yavaş hareket ediyor ve bunu bilerek yaptığını düşünüyorum. Dışarı çıkarken mokesenlerinin parlatılmış derisine bakmayı reddediyorum, babam -tam bir metre iki santim- arabadan inerken gözlerim ileride kalıyor.

Ütülü gömleğinin manşetlerini düzeltiyor.

Yakasını ayarlıyor.

Alyansını üç kez döndürüyor.

Tüm bunları tek bir adım atmadan önce yapıyor. Bana bakmadan önce.

Nefesindeki öfke yüzümü sıcaklıkla kaplıyor ve tiksintiyle yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

Özür dilemek istiyorum ama kaçınıyorum.

Yutkunmak istiyorum, yine de kaçınmak için çenemi sıkıyorum. "Bana bak."

Çenem sallanmak istiyor, boğazımdaki korku asit gibi. Ama bana söyleneni yapıyorum.

Ben daha elini kaldırdığını fark etmeden elinin tersi yüzüme çarpıyor. Tokat o kadar sertti ki, evlilik yüzüğünün metali derimi yırttı.

bir sitem okşamasıyla.

Elimi kaldırdığımda "Bırak kanasın," diye homurdanıyor.

Yumruğumu sıkıp yanağıma bırakıyorum, yanağımdan boynuma doğru süzülen kanı hissedince gözlerim istemeden sulanıyor.

"Tony," diye mırıldanıyor, gözlerini benden ayırmayı reddederek.

Tony gecikmeden binanın cam kapılarına doğru ilerliyor ve ben de dinleyen herkese onun güvende olması için dua ediyorum.

"Hayır, baba," diye ağlıyorum. "Lütfen." Kendimi ona doğru atıyorum, ceketinin yakalarını tutuyorum. "Ona zarar verme."

Hiç beklemediğim bir şekilde kalbimi delip geçen bir umursamazlık ve iğrenmeyle beni geri itiyor.

"Seni öldürmek zorunda kalmadan önce arabaya bin."

Yutkunuyorum. Bu her zaman bir olasılıktı, ama babamın ağzından bu kadar kolay dökülen kelimeleri duymak beni yarıyor ve kalbimin acıyla kekeleyişine neden oluyor.

Arabaya doğru koşturuyorum, aslında onun tüm dünyasını yerle bir etmişken saygılı bir kız evlat gibi görünmeye çalışıyorum.

Beni arabaya kadar takip etmeden önce göz yaşlarımı silmemi bekliyor. Bakışları kafamın ön tarafında, bir kurşunun tam gözlerimin arasına saplanacağı yerde bir delik açıyor.

"Onu seviyorum," diye yalan söylüyorum, kucağımda ellerime masaj yaparak. Gözlerim aşağı bakıyor, aldatmacamın ortaya çıkmasından korkuyorum.

Tiksintiyle homurdanır. "Aşk hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun. Sadakat nedir, Bianca?"

"Benden ne istersen yaparım."

"İstediğim bir şey var mı?" diye bağırıyor. "İma edildi, Bianca. Sana *verildi*. Başkasına söz verdin. Outfit'in *patronuna*." Kafasındaki damarlar o kadar şiddetli atıyor ki kafasının patlamasından korkuyorum.

"Ve ben de ona sadık kalacağım."

"Seni istemeyecek," diye alay ediyor. "Artık saf değilsin. Lorenzo ona ne diyecek? Bu saygısızlık affedilemez."

Babam çok güzel bir adam. Uzun boylu ve kaslı. Güçlü bir çene hattı ve kalın dudaklar. Kahverengi gözleri konyak renginde. Kadınlar kendilerini ona atarlar. Gözlerinin sadece annemde olduğunu söylemek isterdim - ne kadar güzel olsa da - ama yalan söylemiş olurum. Güzelliğinden faydalaniyor.

Cosa Nostra'nın tarzı olan anneme karşı saygılı olmaya devam etse de, uzun yıllar boyunca bir *goomah* tuttu. O zaman bile, işine geldiğinde ailenin maaş bordrosundaki kadınlardan hoşlanıyor.

Bu yüzden ondan nefret etmek istiyorum. Erkeklerin eşlerini aldatması alışılmadık bir durum değil ve hoş karşılanmıyor. Kadınlar bunu kabulleniyor. Annem babamın bunu saygılı bir şekilde yaptığını söylüyor. İnsan nasıl *saygılı* bir şekilde zina yapar? Gizlice yapar, evet. Ama saygılı bir şekilde? Böyle bir şey yok.

Babam bir kaptan ve sorumluluğunu hiçbir zaman açıkça dile getirmemiş olsa da, aile tarafından yönetilen yeraltı fuhuş çetesinden sorumlu olduğunu biliyorum. Bu beni hasta etmeli, ama onun sorumluluğundaki bazı kadınlarla tanıştım ve mutlular. Para için sakso çekerek ne kadar mutlu olunabilirse o kadar. Ama meslekleri rahat bir hayat yaşamalarını sağlıyor. Bir dereceye kadar aile tarafından korunuyorlar ve bunu onlara çok göremem.

"Neden senin metresin olması sorun olmuyor da kadınların aynı şekilde yaşaması sorun oluyor?" Aptalca tükürdüm. "Annemle evlendiğinde bakire miydin?"

"Ağzını topla." Beni tehdit ederken ağzını açmıyor. Dişlerini öyle sıkıyor ki, kelimeler zor duyuluyor. "Eski yöntemlere saygı duyuyor ve onurlandırırıyorsun, Bianca. Ben bir capo'yum, Tanrı aşkına. Lorenzo'ya ne diyeceğim? Ne? Onun *danışmanı*yla yattığın için Outfit'le barış anahtarı havaya mı uçtu? En yakın danışmanını?" diye bağırıyor, arabasının camlarını sallayarak.

Yutkunamıyorum. Deniyorum ama boğazım sıkılıyor. Görünmez bir avuç kendini boynuma kapattı. Lorenzo'nun ne yapacağını düşünmedim.

Tony yolcu koltuğuna atlayarak ikimizi de şaşırttı. "*Git*," diye babamın şoförüne sesleniyor.

Koltuğunda iki büküm olan Tony yanmaya hazır görünüyordu. "Onu sen mi öldürdün?"

"Ne?" Ağzım açık kaldı.

"Yaptım. Sen. Öldürdün mü? Onu?" diye hırlıyor, yüzü tedirginlikle çarpılmış. "Hayır. Tabii ki öldürmedim."

Babamıza bakıp başını sallıyor. "Ben oraya çıktığımda Roberto'nun zaten ciddi bir baş ağrısı vardı."

"Baş ağrısı mı?" Aptalca tekrarlıyorum.

"*Lanet* kafasına bir kurşun yarası, B."

"Yanında başka kim vardı?" Babam bileğimi tutuyor ve ben acıdan ağlıyorum.

"Hiç kimse. Yemin ederim. Sadece Berto ve ben vardık."

İKİ

"T

Uzun zamandır görüşüyoruz."

Caterina'nın elini tuttum. Titriyor. Küçük eli terle ıslanmış.

"Bu iyi bir şey." Annem dişlerinin arasına sıkıştırdığı tırnağıyla yatak odamda volta atıyor. "Şanslıyız ki Lorenzo senin yere serilmeni talep etmedi. Salvatore Bianchi bunu talep edebilir."

Sessizce dua ediyor, başını sallıyor, yaklaşan ölümüm düşüncesini reddediyor.

"Ona *Joker* dediklerini biliyor musun?"

Hikayeler duydum ama sorusunun retorik olduğunu bildiğim için sessizliğimi korudum.

"Sen ona karşı gelene *kadar* mutlu ve arkadaş canlısıdır Bianca. Sonra seni bir kulağından diğerine kesecek ve kan kaybından ölmeni izlerken seni gülümsemeye zorlayacak."

Caterina'nın soluk soluğa kalmasıyla elini daha sıkı kavıyorum ve ona doğru abartılı bir göz devirme hareketi yapıyorum. On altı yaşındaki kız kardeşimin ölüm kalım meseleleriyle ilgilenmesi gerekmiyor. Okuldaki erkekler ve amigo kız takımı hakkında endişelenmeli.

"*Anne*," diye azarlıyor Tony.

Annem üzerimde dönüyor ve korkudan yatağa tırmanmamak için her şeyimi ortaya koyuyorum. Babam korkunç olabilir, ama annem

daha az tehdit edici değildi. "Ne düşünüyordun, seni aptal kız?" Caterina daha da yaklaşıp.

"Kendi isteğim dışında bir başkasına verilmeden önce bir erkek tarafından *doğru* şekilde sevildiğimi hissetmek istedim." Sesimi alçaltıyorum, daha yüksek sesle konuşsam yalanımın ses tonuma yazılacağından korkuyorum.

"Kız kardeşinin müstakbel kocası mı?" diye çılgılık atıyor. "Onca erkek arasından. Zaten doğum kontrol hapı kullandığına şükrederim yoksa..." Hakaretini bitirmek istemeyerek başını sallıyor.

Caterina'nın o adamla evlenmiş olabileceği düşüncesi boğazımı düğümlüyor.

Roberto Ferrari bir tecavüzcüydü. Kadınlara zarar veren ve bunu gülümseyerek yapan bir adamdı. Kız kardeşimin içindeki romantik, böyle bir canavar tarafından canlı canlı yenirdi. O hâlâ aşka inanıyor. Başka biriyle sözleneceğini bilse bile, aşık olacaklarına inanıyor. Onu sarsmak ve görmesini sağlamak istiyorum. Seni esir alan kişiye aşık olmanın bir başa çıkma mekanizmasından başka bir şey olmadığını.

"Anne, bu kadar yeter." Tony öne çıkıp elini onun omzuna koydu. "Bianca yeterince korktu ve kalbi kırıldı" -bana geniş gözlerle bakıyor- "Berto öldü."

Yüzümü düşürüyorum, usulca burnumu çekerek rolümü oynuyorum.

"Ne olmasını bekliyordu bilmiyorum." Annem sanki artık ben yokmuşum gibi konuşuyor. Sanki bir metre ötede onu dinlemiyormuşum gibi. "Kendisi için tasarlanmamış bir adam için bacaklarını açıyor." Nefesinin altında küfür ediyor, haç işareti yapıyor.

"Biz aşağıda bekleyeceğiz."

Tony'ye başımı sallıyorum, o da annemi odadan çıkarıyor.

Cat kendini bana attığında kapı daha yeni kapanmıştı. "Ya seni öldürürlerse?" Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

"Buna degecek."

"Hayatın için
değil."

Onu geri itiyorum. "Senin için, evet, öyle. O korkunç bir adamdı, Cat. Onun yanında hayatta kalamazdın."

"Bana bir başkası için söz verecek."

İçimi çekiyorum. "Herkes Roberto Ferrari'den daha iyi olmak zorunda." "Oh, B. Eğer sana zarar verirlerse-"

"Dur." Sözünü kestim ve annemin adımlarını takip etmek için yatağı ittim. "Yakın olduğundan emin olana kadar ölümüm hakkında endişelenmek istemiyorum."

Kapı çalındı ve hızlı bir nefes aldım.

"B," diye test ediyor Tony, açtığı aralıktan kafasını uzatarak. "Babam kendine çeki düzen vermeni istedi. Yarım saat içinde aşağıya çağrılacaksın. Kendine çeki düzen ver."

"Ne için?" Ona doğru ilerliyorum. "Ölüm için mi?"

"Bilmiyorum," diyor. "Ben bir askerim Bianca. Bana bir bok anlatmazlar." Kapıyı kapatıyor ve ben Cat'e dönüyorum.

"Prezentabl mı? Ne için?"

Yutkunuyor. "Salvatore ve Roberto ile eşleştirildiğimiz söylendiğinde, babam ilk buluşmalarımız için güzel giyinmemiz gerektiğini söyledi. Annemin bizi alışverişe götüreceğine söz verdi."

"Salvatore beni hala istemiyor mu?"

Kedi omuz silkiyor. "Çok güzelsin. İstemeyecek ne var Bianca? Sen ailenin ödülüsün. Belki de sana olan ilgisi affedilecek kadar derindir."

Güzelliğin bu kadar itibar görmesi çok aptalca. Ben güzelim ve bu yüzden Cosa Nostra'nın değerli bir varlığıyım.

"Seni olabildiğince güzel gösterelim," diye geveliyor Cat. "Belki şehvetten çıldırırsa daha bağışlayıcı olur."

"Pek olası değil. Bekle? *Burada* olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bilmiyorum. Şu anda elimizdeki tek şey senin görünüşün." Cat yataktan kalkıp dolabıma doğru ilerliyor. "Duş al. Roberto'yu hatırlatan her şeyi senden uzaklaştıralım."

"Üzerimde Roberto'dan eser yok." "Bunu bilmiyorlar."

Dediğini yapıyorum. Roberto'nun dokunuşundan kurtulmak için cildimi ovuyorum. Roberto'nun beni becermediği doğru. Ama elleri vücudumda gezindi ve iğrenç dudakları tenimin tadına baktı. Düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor.

Duştan çıkarken Cat bana "Sen makyaj yaparken ben de saçını düzelteyim," diyor. "Saçlarını açık bırakacağız. Seni daha az sert gösterir."

"Teşekkürler."

"Burada deniyorum, Bianca. Korkuyorum."

Omuzlarından tuttum. "Biliyorum. Özür dilerim. Hangi elbiseyi seçtin?" "Krem rengi. Beyaz ya da saf değil ama rolüne uygun görünecek kadar ağırbaşlı."

Yirmi dakika sonra, Cat ve ben beni masumca baştan çıkarıcı göstermek için elimizden geleni yaptık. Bu bir saçmalık. Lorenzo Caruso, danışmanın beni becermesine izin verdiğimi düşünüyor. Ölümle cezalandırılacak bir ihanet.

Merdivenlerden titrek bacaklarımla iniyorum. Ayaklarım kaygan, sinirlerim içime sızıyor ve tüm bedenimi ıslatıyor. Şeytanımla yüz yüze gelmeden önce histerimin fiziksel izlerinden kurtulmaya çalışarak üst dudağımı ıslatıyorum.

Babamın ofisi bize yasak. Kesinlikle davet edilmedikçe girmeyiz, ki bu asla olmaz. Tabii benim gibi kendi idam emrinizi imzalamadıysanız. Kapalı kapının önünde duruyorum, sinirlerime hakim olmak için gözlerimi kapatıyorum. Omzumun üzerinden bakan annem hızla arkasını dönüyor, göz göze gelemiyoruz. Cat'e bakmıyorum, onun paniğinin benimkini daha da kötüleştireceğini biliyorum. Onun yerine Tony'ye bakıyorum. Korkusu yeterince güçlü ama güven vermek için çenesini eğiyor. Onun duyguları kalbimin atışını hızlandırmaktan başka bir işe yaramayan bir çelişki.

Kapıyı çalıyorum, parmak eklemlerim ağır tahtaya yumuşak bir şekilde vuruyor.

"Gel," diye sesleniyor babam kapıdan ve elimi kapı koluna götürüp beni dinleyecek olan herkese merhamet etmesi için dua ediyorum.

Odaya girerken başımı Lorenzo'ya doğru eğiyorum, yeterince iyi okuduğunu umduğum bir saygı gösterisiyle. Göz göze geldiğimiz andan itibaren kalbim düzene giriyor. Öfkeli görünmüyor. Açıkçası, sıkılmış görünüyor.

Salvatore gözle görülür şekilde kayıp. *Şükürler olsun*. Ama Leo ve Vincent var, bu da yeni bir alarm zili melodisi başlatıyor.

Leo Caruso. New York'un müsteşarı ve Lorenzo'nun küçük kardeşi.

Vincent Ferrari. Roberto'nun kardeşi ve Cosa Nostra'nın *infazcısı*.

Sikeyim.

Kardeşinin yanındaki sandalyeye oturan Leo, işaret parmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak beni dikkatle izliyor. Lorenzo'dan en az beş yaş daha genç olmasına rağmen oldukça yakışıklı ve okul çocuğu cazibesi, mafya patronu olarak geçirdiği yıllarla birlikte henüz silinmemiş. Bir dereceye kadar zararsız, uyumlu bir kardeş olduğunu düşündüğünüz için affedilirsiniz. Ama yanılırsınız. Leonardo Caruso geldikleri kadar tehlikeli. Tehdidi, inandırıldığınız sağlıklı görüntüsü nedeniyle daha da güçlü.

Vincent bana bakmıyor bile. Dikkatini dışarıdaki caddeye vermiş, elindeki viski bardağını avuçluyor, ben de sinirlerimi yatıştırmak için elinden alıp bir çırpıda yutmak istiyorum.

Avuçlarım terliyor ama onları elbiseme silmekten kaçınıyorum. "Bianca."

"Beni mi görmek istedin, baba?"

Odayı sessizlik kaplıyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Etrafımda *ailemizin* en yüksek rütbeli üyeleri var *ama yine de* kendimi güvende hissetmiyorum.

"Lorenzo, ben-"

"Seninle konuşulmadığı sürece konuşma," diye Leo acınası özrümü kesiyor ve hemen başımı eğiyorum.

Titriyorum ve yanaklarımın içini ısırarak nefesimin sadece kısa, keskin patlamalar halinde gelmesinden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

"İhanetin için seni öldürebilirim."

Lorenzo'nun sesindeki ısırıkla sesli bir şekilde yutkunuyorum.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama sonra vazgeçip tekrar kapatıyorum.

"Babanı, senin onun için çalışman için zorlayabilirim."

"Onun için mi çalışıyorsun?" Ciyak ciyak bağıriyorum, sesimin tonu hem utanç verici hem de bozuk.

"Bir fahişe olarak," diyor bana gururla, sesi odanın içinde yankılanıyor.

"Oh."

"Oh," diye yankılanıyor Leo, bana gülerek.

"Bunu yapar mıydın Bianca?" Lorenzo soruyor, sorusuna neşe karışıyor.

"Roberto'ya yaptığın gibi bir meslek olarak ailen için bacaklarını açar mıydın?"

Titrek bir nefes alıyorum. Babamın gözleriyle buluşmaya çalışıyorum, ama o gözlerini aşağıda tutuyor, patronunun bana yaptığı saygısızlığı kabul etmeyi reddediyor.

Masanın üzerine zorla konan bir bardağın sesi dikkatimi çekiyor ve Vincent'a bakıyorum. Bakışlarındaki sertlikten gözlerimi kaçırmak istiyorum ama yapamıyorum. Gözleri o kadar mavi ki onları gümüş sanabilirsiniz. Seni parçalamaya hazır bir kurdun rengi.

Öfkeli ve bunu takdir edebilirim. Kardeşi daha yeni öldürüldü.

"Hayır," diye tekrar konuşuyor Lorenzo, Vincent ve benim yakalandığımız transı bozarak. "Bu bir kayıp. Bize iyi para kazandırırdın." Sırıttıyor. "Ama sen bana ve babana saygısızlık ederken, ben aynısını ona yapmazdım."

"Şey-"

Leo beni susturmak için parmağını kaldırıyor ve ben de sözlerimi yiyorum.

"Salvatore seni almayacak," diyor Lorenzo abartılı bir iç çekişle. "Sorarak bile ona saygısızlık etmek istemem. Ama evleneceksin."

"Yapacak mıyım?"

"Mm," diye cevap veriyor, bakışları tembel tembel vücudunda gezinirken takdir ediyor.

Lorenzo iktidara erken geldi. Henüz otuzunda bile değil ve şimdiden New York ailesinin acımasız lideri. Benden sadece on yaş büyük ama onun yanında kendimi çocuk gibi hissediyorum.

"Artık benim için hiçbir değerin yok Bianca." Surat asıyor. "Şanslısın ki Vincent seninle birleşmeyi kabul edecek kadar kibardı."

İrkiliyorum, gözlerim bir kez daha

Vincent'inkileri arıyor. "Ne dedin? *Hayır*."

"Hayır mı?" Lorenzo yankılanıyor, sesindeki kesik bir bıçak kadar keskin. "Bir *consigliere*'i becerdin, neden onun yerine geçmesin?"

Vincent'a şok içinde bakıyorum. Tam bir infazcı gibi görünüyordu. Kendini şiddete adanmış bir adam; tehdit ve dayak yoluyla başkalarını kendi iradesine boyun eğdiren biri.

"Başka seçeneğin yok Bianca. Ya bir fahişesin, ya da Vincent'ın karısı."

Leo gülüyor. "Bana da aynısı gibi geldi."

Vincent *neredeyse* sırtıyor, dudakları bükülüyor ve ben onun ayaklarına tükürmek istiyorum. Onun gelecekteki karısı olmam gerekiyor ve o beni bir fahişe olarak düşünerek *sırtıyor*.

"Baba?" İleri atıldım.

Vincent kardeşinden daha iyi değil. Söylentilere bakılırsa, daha da kötü.

Vincent *Kravatlı* Ferrari.

Bir katil, kurbanlarını boğazlayan biri.

"Sana söyleneni yapacaksın Bianca."

"Peki ya Caterina?"

Babam aniden ayağa kalktı. "Soru sormaya hakkınız yok."

Geriye doğru sendeleyerek Vincent'in sert göğsüne çarptım. Avuçlarını üst kollarıma dayayarak beni sabitliyor ve ben de onun granit bedeninden kaçarak öne doğru sıçırıyorum.

Göz göze geliyoruz ve bakışlarımı hemen indiriyorum ama paniğim karşısında kaşlarını eğlenerek kaldırışını kaçırarak kadar hızlı değil.

"Kız kardeşin senin yerini alacak. Salvatore'a teklif edilecek. Umalım da kabul etsin." Lorenzo ayağa kalkar.

Kapıya doğru bir adım atıyor ve bana dönmek için duraklıyor. "Bunu sen mi yaptın?"

Lorenzo Caruso bu kadar korkutucu olmamalı. Benim yaşıma babamın yaşından daha yakın bir adam. Babasının zamansız ölümünden sonra iktidara zorlanan ilk oğul. Yine de babasının hiç olmadığı kadar acımasız. Giorgio ona karşı bir sıcaklık besliyor ve birimimizdeki aileyi kucaklıyordu. Uzun zaman önce Lorenzo'nun kalbinin yerini alan kara delik onu zalim ve acımasız yaptı.

"Ben ne yaptım?"

Çenesini kavrayan elini yüzüne sürüyor. "Roberto'yu öldürmek mi?" Şokumu bastırmak için yeterince hızlı değilim.

"Öldürmek mi? Hayır."

Bakışları üstümde, şimdi sırtıma bir adım fazla yaklaşmış olan Vincent'in korkutucu sıcaklığına doğru kayıyor. "Bu doğru. Sen ve Berto aşkıttınız. Değil mi?" Gülümsüyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Bu doğru." "Başın sağ olsun o zaman."

Adamlar gülüyor ve yumruklarım izinsiz sıkılıyor. Her birini tek tek bıçaklamak istiyorum. Babam da dahil. Bir bıçak alıp kalplerini oymak istiyorum. Beni giydirme hakkını kendilerinde gördükleri saygısızlık için dillerini kesmek istiyorum.

Vincent'in bakışları sırtımı yakıyor ve öfkem beni tüketiyor. Kendi ölüm fermanımı imzaladım, ancak yaşayan bir cehenneme zorlandım.

Vincent Ferrari nazik bir adam değil. O bir canavar.

Öfkem beni hazırlıksız yakaladığı için etrafımda dönüyorum. "Ben bakire değilim," diye ağızımdan kaçırdım.

Babamın çenesindeki tik fark edilmedi. Diğer adamlar başlarını eğme nezaketini gösterdiler, itirafımdan hiçbir şey duymadıklarını göstermek için bir saygı eylemi. Sanki en başından beri bir sırmış gibi. Kirletilmiş doğam yüzünden bu durumdayım.

Vincent patlamamdan etkilenmeden bir adım öne çıkıyor ve irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. Bana doğru ilerlerken nefesimi tutuyorum, yüzü her zamanki gibi okunmuyor.

Bana doğru adım atarken yüzümü çeviriyorum. Nefesinin tazeliğinin profilimde dolaştığını hissedebiliyorum.

Eğiliyor, dudakları kulağımın kabuğunu okşuyor. "Eminim en azından bir deliğin bakireliğini koruyor. Kızlığını bozmaktan zevk alacağım."

Gözlerim açılıyor ve keskin bir nefes alıyorum.

Kulağıma doğru gülümsüyor ve bu hareketi saklamak için yüzünü boynuma gömdüğüne seviniyorum. Vincent'ın gülümsediğini hiç görmedim, görmek de istemiyorum. Onun dengesiz doğası gülümsemeyi tamamlamıyor.

Dudakları kulağımdan uzaklaşıp yumuşak alt tarafa dokunuyor. Oraya hayal edebileceğim en şefkatli öpücüğü konduruyor.

Geri adım atıyor, vurdumduymaz maskesi tekrar yerine oturuyor.

Bakışları bedenimden aşağı kayarken kaşlarını çatıyor. Uzanarak parmaklarının arkasını üst kolumun üzerinde gezdiriyor. Metalin soğuk dokunuşuyla tenimi okşayan siyah ve gümüş halkalarla süslenmişler.

Gözlerimi onun yüzünden ayırıp, dokunuşunun tenimle buluştuğu yere bakıyorum; Tony'nin parmaklarının morluğu pazuma mavi ve mor çizgiler halinde bulaşmış.

"Bunu kim yaptı?" diye soruyor.

Sessizliği seçerek çürüğü kapatıyorum. "Roberto?" diye soruyor.

Roberto bir domuzdu ama saldırgan değildi.

"Hayır," diye mırıldandı. "Baban mı?"

Babam konuşmak için hamle yapıyor, ama Vincent elini

kaldırarak onu durduruyor. "Hayır," diye savunuyorum.

Alt dudağı dışarı çıkıyor. "Kardeşin mi?"

Yüzümde kısa süreli bir onaylama ifadesi belirmiş olmalı ki Vincent'ın gözleri karardı.

"Armando," diye hışırdıyor, sesindeki tehdit odadaki oksijeni emiyor. "Oğluna söyle, eğer bir daha benim olanı işaretlerse, benim olana *dokunursa*," diye düzeltiyor. "Boğazını dikenli telle keserim."

Parmakları elime dokunuyor ve elimi bırakıyorum. Başparmağının ucu renk değişimine geçiyor.

"Anlaşıldım mı?" Babam sessizliğini korurken o tekrar konuşuyor.

"Onun düşüncesizliğine çok kızdı."

"Anlaşıldım mı?" Vincent tekrarlar.

"Elbette," diye cevap veriyor babam, ses tonundaki kızgınlık hissediliyor.

Vincent bana bir kez daha bakmadan yanımdan geçip gidiyor ve hepsi odadan çıkıyor. Gittiklerinden emin olduğumda, boğucu alandan kaçma ihtiyacıyla odadan dışarı fırlıyorum.

ÜÇ

"Orifis? Anal bekaretini almakla mı tehdit ediyordu?" Caterina bu kelimeyi fısıldıyor, yüzü tiksintiyle çarpılmış.

"Başka ne demek istemiş olabilir ki?"

Yüzü tiksintiyle buruşmuş bir halde sorumu değerlendiriyor. "Ağzın mı?"

"Evet, belki de bunu kastetmiştir." Korkumu yutuyorum.

Birbirimize şüpheyle bakıyoruz, Vincent'ın kesinlikle ağzımdan bahsetmediğini biliyoruz.

"Bu beklenen bir şey mi?" Cat uzun bir aradan sonra soruyor. "Anal seks mi?" Yatağın üzerinde kayarak kıcını yatağa iyice bastırıyor.

Omuz silkip kendimi yatağıma geri attım. "Sanırım ne derlerse yapman bekleniyor. İsteyip istemediğin umurlarında bile değil."

Yüzü beyazlaşıyor. "Bu tecavüzdür."

On altı yaşındaki kız kardeşim mutlu bir şekilde cahil. Eskiden onun saf olduğunu, korunaklı yetiştirilme tarzının bir yan ürünü olduğunu düşünürdüm. Şimdiyse cehaletini kendisinin seçtiğini fark ettim. Aydınlık ve karanlık ölçeğinde düşünüyor, aradaki gölgeleri düşünmeyi reddediyor. Hayatı tüm çirkin ihtişamıyla romantikleştiriyor. Şu ana kadar beni hiç rahatsız etmemişti. Onu sarsmak istiyorum. Gölgelelerin içinde *doğduğumuzu* ve bu gölgeler arasında bir hayatımız olmadığını görmesini istiyorum.

seçim. Babamız bir kariyer suçlusu ve istesek de istemesek de biz de aynı kefeye konuyoruz. Ailemizdeki erkekler toplumun yanlış ve doğru kurallarına uymazlar. Kendi kanunlarını yarattılar ve bu kanunlar hizip içindeki herkesi bağlar.

"Eminim hepsi öyle değildir." Onu sallamıyorum. Onu yatıştırıyorum.

Başı hızla aşağı yukarı hareket ediyor, yalanımı hevesle yutuyor. "Belki Vincent öyle olmaz."

Vincent Ferrari'nin duygularımı dikkate alma ihtimali çok düşük, ama bunu Cat'e söylemedim. Güven vermek için gülümsüyorum. "Evet, muhtemelen Lorenzo'ya bir iyilik yapıyordur. Belki bana dokunmak bile istemez."

Cat mutlu bir şekilde gülümsüyor. "Benim hakkımda bir şey söylediler mi? Roberto öldüğüne göre şimdi ne olacağı hakkında?"

Ben de bunu bekliyordum. Son bir saat boyunca konuşmanın Vincent ve yaklaşan nikâhımızla kalmasına izin verdi. Ama bunun içini kemirdiğini biliyordum.

Kız kardeşin senin yerini alacak. Salvatore'a teklif edilecek.

Ona karşı gelene kadar mutlu ve arkadaş canlısıdır, Bianca. Sonra seni bir kulağından diğerine kesecek ve kan kaybından ölmeni izlerken seni gülümsemeye zorlayacak.

"Hayır," diye yalan söylüyorum, tek hece dudaklarımdan dökülürken kendimden nefret ediyorum. "Beni tehdit etmekle çok meşguldüler."

"Tabii ki." Yüz hatlarından suçluluk duygusu geçiyor ve ben daha da kötü hissediyorum. Ama onu Salvatore'dan kurtaramam. Kafasına bir kurşun sıkmadan ve *onu* bu dünyadan silip atmadan olmaz.

"Hadi bir film izleyelim. Beni günün felaketinden uzaklaştırır."

Caterina gülümsemeye zorlar. "Kulağa hoş geliyor. Sen seç."

Filmin yarısında annem kapıyı çalmadan yatak odama girdi. "Sana bir paket gelmiş."

"Ben mi?" diye soruyorum aptalca, doğrulup. "Kimden?"

İç geçiriyor, kızgınlığı hissediliyor. "Bilmiyorum Bianca." Küçük kutuyu bana büyük bir ustalıkla uzatıyor. "Pekala" dediğimde beni acele ettiriyor.

Açmak için bir hareket yok. "Bakalım."

Önce kutuya sonra da ona bakıyorum. "Ya istemezsem? Ya bu bir parmaksa?"

Parmaklarıyla burun kemiğini sıkan annem inliyor. "Sana kim kesik vücut parçaları gönderir, çocuğum?"

"Bilmiyorum," diye savunmaya geçiyorum. "Belki yeni nişanlımdır?" "Ew," diye yakınıyor Cat.

Ambalajı yırtıp içine bakıyorum. "Eee?"

Annem görmek için zorlanıyor.

"Önemli bir şey değil." Kucağımda tutuyorum. "Hiçbir şey mi?" diye tekrarlıyor.

"İnternette sipariş ettiğim bir yüz kremi." Bugüne kadar gerçeği hiç saklamadım. Buna ihtiyacım yoktu. Ama şimdi duramıyorum. Yalanlarım ağzımdan nefes almak kadar kolay dökülüyor.

Yatağımdan kayarak kutuyu şifonyerimin üzerine koyuyorum ve esnemeye zorluyorum. "Aslında oldukça yorgunum. Yatmaya hazırım." Anneme ve kız kardeşime dikkatle bakıyorum.

Caterina tartışmadan ayrılıyor, yatak odasına gitmeden önce yanağımdan öpüyor.

"Neden üzerinde gönderenin bilgileri yok?" Annem kapıda duraksıyor.

Tutarsızca mırıldanıyorum. "Onlara bir e-posta gönderip soracağımdan eminim."

O çıkar çıkmaz yatak odasının kapısına doğru koşuyorum ve kapıyı arkasından kapatıyorum. Sırtımı tahtaya dayayarak kilidi sessizce yerine oturtuyorum.

Aceleyle şifonyerime dönerken, yüzük kutusu içine doldurulmuş kağıt mendilden benimle alay ediyor. Önce kartı çıkarıp bakışlarımın Vincent'in sert yazısının üzerinde gezinmesine izin veriyorum.

"Bunu beğeneceğinize eminim."

"*Bunu beğeneceğinize eminim,*" diye huysuzca taklit ediyorum. "Göt herif."

Sanki lavla kaplıymış gibi yüzük kutusuna uzanıyorum. Beni yakacağından korkuyorum. Vincent'ın şeytani doğasının kalıntıları akıyor ve beni sonsuza kadar lanetliyor. Bunun yerine, mavi kadife parmaklarımın altında yumuşacık oluyor ve malzemeyi ovuyorum. İçimdeki bir şeyi yatıştırıyor, dokunmanın verdiği huzurla midemde bir rahatlık katmanı yaratıyor.

Küçük kutuyu açarken, kendi yüzük kutumu açmamın saçmalığına gülmek istiyorum. Evlenme teklifi yok, sadece gizli bir ambalaj içinde bir yüzük teslimatı.

Onu kendi lanet parmağıma da mı kaydırmam gerekiyor?

Yüksek sesle nefes alıyorum, sesimi kesmek için elimle ağzımı kapatıyorum.

İçinde şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzüklerden biri var, hem narin hem de zamansız. Prenses kesim bir pırlantayı çevreleyen pavé setli bir hale. Süslü ve kendim için seçeceğim her şey var. Pahalı da - bazı insanların bir yılda kazandığından daha pahalı.

Ona dokunmaya korkuyorum. Bunun benim olmasının saçmalığı, kendimi giydirme oyunu oynayan bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyor.

Yastığın güvenliğinden çekip çıkarıyorum, bandı baş ve işaret parmaklarımın arasında tutarak yüzüme yaklaştırıyorum. Pırıl pırıl parlıyor ve boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. Bu bir servete mal olmuş olmalı. Vincent'ın benimle evlenmeye nasıl zorlandığını düşününce, bir nişan yüzüğü almayı düşünmemiştim bile.

Annemin gölgelerde saklandığına dair endişemle odama göz gezdirirken, yüzüğün mükemmelliğini parmağıma geçiriyorum ve ne kadar zarif görüldüğüne bakarak alt dudağımı ısıırıyorum.

Elimi bir o yana bir bu yana çevirerek elmasın farklı ışık biçimlerini yakalayışını izliyorum.

Telefonum ötüyor ve sesle irkiliyorum. Yüzüğü parmağımdan çıkarıp kutunun içine geri sokuyorum. Ayağa kalkıp kutuyu

komodinimi ve telefonumu alacağım.

Bilinmiyor: Yeterli mi?

Yeterli mi?

Bianca: Gerçekten sorulmuş olması yeterli olurdu. Bilinmiyor:

Beğendin mi beğenmedin mi?

Çok güzel olduğunu yazıyorum, sonra da hemen siliyorum. Cevap vermediğimde yeni bir mesaj açılıyor.

Bilinmiyor: İleride de takmanı bekliyorum.

Bianca: Nişanlım parmağıma taktığında takacağım.

Telefonumu kapattım. Artık benimle doğrudan bir iletişim hattına sahip olmasından rahatsızım, yakında evleneceğimizi ve benim telefonumdan çok daha fazlasına doğrudan sahip olacağını düşünürsek, bu benim bile kabul edebileceğim bir aptallık seviyesi.

Banyoya doğru yürürken giysilerimi bırakıyorum, duşa giriyorum ve soğuk suyun şokunun zihnimi bilinçli düşüncelerden arındırmasına izin veriyorum.

Uzun saçlarımı yıkamak için gereğinden fazla zaman harcıyorum, başucumdaki masadan benimle alay eden yüzükten korkuyorum.

İleride de takmanı bekliyorum.

Bugüne kadar sınırları zorlamakla hiç ilgilenmedim. Benden ne beklendiğini biliyordum ve mafya kızı rolünü oynadım. Ama Cat tehdit edildiği anda içimde bir şeyler koptu. İtaatkârlığım geçersiz hale geldi çünkü deneyimsiz kız kardeşimi korumak son derece önemliydi. Ama artık bitti. Amacıma ulaştım ve şimdi uğruna çalışacağım bir şey olmadan, kim olduğumu gerçekten bilmiyorum. Birkaç gün içinde evleneceğim, bu yüzden saygılı kız rolüm artık bana uymuyor. Vincent itaatkar bir eş mi bekliyor? Ona bunu verebilir miyim?

Banyomdan çıkarken saçlarımın uçlarını havluma sıkıştırıyor, kalın ve asi buklelerimi kurutuyorum.

Vincent yatağımda oturuyor, sakinliğin timsali, yüzük kutusu elinde. Sanki bana aitmiş gibi oturuyor, tembel bir özgüven yayıyor, oysa gerçekte kişisel sığınağıma davetsizce işgal etmiş durumda.

Yatak odamın kapısına bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum, banyodan çıkmadan önce geceliğimi giymiş olduğuma şükrediyorum. "Kapım kilitliydi."

"Öyle miydi?" Ses tonundaki sıkılmış kayıtsızlık omurgamı sarıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Daha önce giydiğı ceket ve yelek artık yok. Beyaz gömleği düzgünce pantolonunun içine sokulmuş, kolları kaslı kollarını yukarı itmiş bir şekilde duruyor. Kalın bir saç teli alınının üzerinden gevşekçe sarkıyor. Parmaklarıyla koyu renk yelesini geriye doğru tarayarak saçını fırçalıyor. Ancak saçları hemen yerine düşüyor.

"Biz henüz evli değiliz. Özel alanıma girmeye hakkın yok."

Dudakları ince bir çizgi halinde kenetlenmiş, ağzının zengin rengi soluyor. "Nişanlandık."

Gözlerimi deviriyorum. "Öyle miyiz? Sorduğunu hatırlamıyorum."

Gümüş gözleri tam olarak kısılmıyor ama beni düşünürken şekil değiştiriyor. Kafa karışıklığı yüz hatlarını bozuyor ve parmaklarını tek tek kırıyor, süper odaklanmış bakışları hiç değişmiyor. "Dizlerimin üzerine çökmeyeceğim."

Alay ettim. "O zaman ortak bir noktamız var."

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ama gözlerindeki neşeyi görmezden gelmek mümkün değil.

Kendini yatağımdan kaldırarak bana doğru ilerliyor, adımları uzun ve amaçlı. Boyu 1.80 olan bedenimin üzerinde yükseliyor, sıvı gözleri şehvet, kızgınlık ve yüksek dozda eğlenceyle yanıyor.

Yüzüğü yastığından çıkarıp boş kutuyu cebine sokuyor. "Beğendin mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum kendimi durduramadan. Onaylamak için çenesini eğiyor.

Parmakları sol elimin kenarı boyunca kayarken nefesim kesiliyor ama dokunuşundan çekilmekten kaçınıyorum. Gözleri gözlerimde kalıyor ve her ne kadar gözlerimi kaçırmak istesem de bakışlarındaki yoğunluk beni yerimde sabitliyor.

Yakışıklı bir adam. Çekiciliğiyle unutulmaz. Size biraz *fazla* yakından bakan gümüş gözler. Yüzüne ağır bir şekilde oturan uzun bir burun, yüksek kesimli elmacık kemikleri ve çenesini ve üst dudaklarını kaplayan yüz kılları; amaçlı olacak kadar kalın ama dağınık olacak kadar uzun değil. Sağ kaşını geniş bir yara izi kesiyor ve uzanıp ona dokunmak, nasıl olduğunu sormak için can atıyorum. Zihnimi cinayet düşüncelerinden, son bir saattir sadece merak etmeme izin verdiğim fantezilere iten şey dudakları. Güzel bir allık rengi, kalınlar ve dudaklarımı onlara doğru itmek için içimdeki her şeyi kullanmam gerekiyor. Ne kadar yumuşak olduklarını hissetmek istiyorum; bir hile olduklarını keşfetmek istiyorum. Seni kendine çeken ama sonunda hayal kırıklığına uğratan bir şehvet sireni.

Yüzüğün soğuk dokunuşu parmağıma çarpıyor ve bakışlarımı ondan çekiyorum, ömür boyu hapis cezamın parmağıma kayışını izliyorum, beni asla bir olasılık olarak görmediğim bir adama sonsuza dek bağlıyor.

"Artık benimsin Bianca."

Onun yemini, şu anda sol elimin yüzük parmağına sıkıca yerleşmiş olan elmasın üzerine dünyanın ağırlığını ekliyor.

Benimkini.

Bu kelime göğsümün boşluğunda yankılanıyor.

"Benim," diye yineliyorum, kelimenin tadını dilimde hissederek. "Bu seni de benim yapar mı?" Gözlerindeki şiddetli sahiplenme duygusunun altında ezilmeyi reddederek ona bakıyorum.

Dün, Vincent ve ben yabancıydık.

Aile kutlamalarında bir ya da iki kez omuz omuza vermiş iki kişi.

Bugün nişanlıyız.

Birkaç gün içinde evleneceğiz.

Tanrı'nın yemini ve fedakârlık sözü altında birbirimize ait olacağız.

"Hm." Alt dudağı dışarı çıkar. "Bir canavara sahip olamazsın, *Dolcezza*. Öyle görünebilir çünkü her zaman seninle birliktedirler. Sana musallat olacak kadar yakınlar. Burada"-göğsümün tam ortasına bir aşk kalbi çiziyor-"burada"-bir parmağını şakağımda gezdiriyor-"aşağıda"-parmağı göğüslerimin arasında ilerliyor, karnımı takip ediyor ama tepeme ulaşmadan hemen önce duruyor. "Ama canavarına ait olduğunu hatırlaman önemli, tam tersi değil."

"Ben bir mülk değilim."

Bir omzunu kaldırır. "Bir kadın kocasının malı değilse nedir?" Elimi çekmek için hamle yapıyorum ama o elimi sabit tutuyor.

"Eşittir," diye tükürdüm.

Gülüyor, yanaklarımı utançla kızartan acı ve kırgın bir sesle. "Güven bana Bianca. Benim dengim olmak istemezsin. Bu şeytanla dans etmek anlamına gelir ve sen bunun için fazla safsın."

Göğsüm öfkeli nefeslerle kabarıyor.

"Bu" -elimi kaldırarak beni lanetlediği elmasa bakmaya zorluyor- "seni benim korumam altına sokuyor. Bunu anlıyor musun?"

"Görünüşe göre korunmaya ihtiyacım olan tek kişi sensin."

Yüzüğü öpüyor, dudakları umduğum gibi çelikten değil, daha çok bir bulutun hayal ettiğim dokusuna sahip, dalgalı ve uyumlu. "Bianca, beni bu konuda test etme. Bu yüzüğü lanet olası bir zırh gibi takacaksın, anladın mı?"

Elimi geri çekiyorum ama o beni kendine çekiyor, boştaki eliyle çenemi kavırıyor. "Bana anladığını söyle."

Yutkunuyorum. "Anlıyorum."

Dudakları dudaklarıma değiyor ve ağzım şokla açılıyor, öpücüğün yumuşaklığı çenemi acımasızca kavramasıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Elimi bırakıp geriye doğru bir adım atarak geri çekiliyor.

"İki gün, *dolcezza*. Bu süre zarfında ilgilenmem gereken işler var. Eşyalarını topla; nikahımızın ardından benim evime taşınacaksın."

DÖRT

"H

Ey, kızım."

Kapıyı arkamdan kapatıyorum, tabelayı ters çeviriyorum. penceresi dış dünyaya kapalı olarak okunacak.

Salon bomboş, alanın büyük kısmı karanlıkta, ama biz bu şekilde planlıyoruz. Beni müsait olan son randevuya ayarlayarak diğer stilistlerin günlerini bitirip eve gitmeye hazır olmalarını sağladık.

"Hey, Trix." Yanağından öperim.

Andre, şoförüm, arabada bekliyor. Trixie ve benim saçma sapan konuşarak geçirdiğimiz birkaç saat boyunca orada rahatça oturuyor. Hiç şikâyet etmedi ama zaten şikâyet etmek için para almıyor.

"Ne var ne yok?" İşaret ettiği koltuğa kayarak soruyorum.

Siyah bir pelerin çıkarıp üzerime sarıyor ve boynumun arkasından tutturuyor. "Aynı eski. Her zamanki gibi. Sık emmek, saç düzeltmek."

Gülüyorum.

Trixie 1.80 boyunda, sarışın, küt saçlı bir kadın ve 5 santimlik ince topuklu ayakkabılarla maraton koşsa yine de kazanabilir. Gündüzleri kuaförlük yapıyor, ailenin para aklamak için kullandığı salonlardan birinde çalışıyor ve akşamlarını babamın gözetiminde tamamlıyor; çok şairane bir şekilde ifade ettiği gibi, sakso çekiyor.

Aynı zamanda, ailemin haberi olmadan, en iyi arkadaşım. Paralı bir kızla arkadaşlık etmek benim konumuma yakışmaz. Trixie de ben de bunu biliyoruz, bu yüzden kuaför ve müşteri gibi davranıyoruz. Haftada birkaç kez saçımı şekillendiriyorum ve o da bize mümkün olduğunca fazla zaman ayırmak için kalın dalgalarıma fön çekiyor.

Parmaklarını saçlarımda gezdiren Trixie eğiliyor. "Tamam, anlat bakalım. Ne oldu?"

"Şey, o öldü." Aynada onun gözleriyle karşılaşıyorum.

"O kısmı biliyorum, sürtük. Günlerdir sakso çekmeye gelmedi. Diğer kızlar arasında dedikodular havada uçuşuyor. Ama ben senin hâlâ hayatta olduğun gerçeğinden bahsediyorum. Seni hâlâ Salvatore'la evlendiriyorlar mı?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Trix, Berto'yu canlı gören son kişi bendim." "Tony onu öldürmeden önce mi?"

Gözlerimi indiriyorum. "Tony ben aşağı indikten sonra yukarı çıktı. O geldiğinde Berto çoktan ölmüştü."

Dikkatle gözlerimi tekrar yukarı kaldırıp onun bakışlarını arıyorum. Gözlerine şüphe düştüğünde bir an geçiyor. Elinin tersiyle itiyor ama ben görüyorum. Roberto Ferrari'yi öldürmenin içimde olup olmadığı düşüncesi.

"Lorenzo ne olduğunu biliyor mu? Bu çok boktan, Bianca."

"Orada başka kimse yoktu," diye onu temin ettim. "Ya da oradaysalar bile ben görmedim. Ama Trix, eğer orada başka biri varsa-"

"Roberto ile yatmadığını biliyorlardı. Ona aşık olmadığını ve ailenin altını oymak için orada olduğunu biliyorlardı."

Başımı salladım.

Tony ve ben bunu konuşmadık bile. İkimiz de başka birinin planımızın ayrıntılarını bilebileceği gerçeğini görmezden geldik. Lorenzo'nun emirlerini sabote etme planımız bize karşı kullanılabilir ve hayatlarımıza mal olabilirdi.

Ellerini omuzlarıma koyarak yansıma bakıyor, makyajlı yüzü endişeyle buruşuyor. "Kesinlikle harap görünüyorsun. Anlaşılır bir şekilde. Onların

Salvatore değilse seninle bir planın var mı?" "Artık Vincent'a sözlüyüm."

Yüzünü buruşturuyor. "Roberto'nun kardeşi mi? İnfazcı mı?"

"Artık Consigliere," diye onaylıyorum. "Roberto'nun rolüne geçti." "*Bianca*," diye sesleniyor endişeyle. "Ya senin bir plan yaptığını öğrenirse

kardeşini öldürtmek için mi harekete geçtin? Sonuçlansın ya da sonuçlanmasın, kardeşini ölüme itmeyi amaçladınız."

"Biliyorum." Gözlerimi kapatıyorum, son yirmi dört saatin paniğini titrek bir nefesle serbest bırakıyorum. "Babam bana çok kızgın. Bu randevuya gitmeme izin verilmesinin tek nedeni yarın evlenecek olmam."

Trixie ağlamaya hazır görünüyor ve ben de gözlerimin dolduğunu hissediyorum.

"Berto daha kötüydü," diye yakınıyor, küçük elleri güven vermek için omuzlarımı sıkıyor.

"Hangisinin daha kötü olduğu önemli değil. Onlar kardeşti ve birini öldürtmek için planlarım vardı." Kelimeleri olabildiğince sessizce fısıldıyorum.

Parmağımdaki nişan yüzüğünü çeviriyorum, elimi sıkarak taşın avucumu kesmesini sağlıyorum.

Trixie beni leğene götürüyor ve saçımı iyice ıslatmadan önce rahat ettiğimden emin oluyor.

"Nasıl biri?" Sesimdeki korku her kelimeyle birlikte çatlayarak soruyorum. "Bilirsin, kulüpte?"

Duraksıyor. "Bilemem. Seks için para ödemiyor, en azından Caruso'nun kulübü aracılığıyla."

Şok içime işledi. "Onu ben seçmedim."

"Kim bilir o korkunç orospu çocuğunu kim bedavaya beceriyor, ama bir tür sadist olmalı."

Saçlarımı şampuanlarken uzun parmaklarının saçlarımda gezinmesinin bedenimdeki gerginliği gevşetmesine izin veriyorum. Düşünceli görünüyor.

"Caterina artık Salvatore ile sözlendi."

"Cat'i Chicago'ya mı taşıyorlar? *Siktir.*"

"Babam ona bu sabah söyledi. Bu konuda sakın görünüyor," diyorum.

Trix başını sallar. "Sana söylediğim gibi," diyor, "Salvatore tam bir çapkın, ama bir yandan da elinde tuttuğu o kadar çok kadın var ki, muhtemelen yatağını çok sık ısıtmak zorunda kalmayacak."

Kardeşim için rahat bir nefes aldım.

Trixie'nin parmakları kafa derimin üzerinde geziniyor, saç kremini saçlarıma masaj yaparak yediriyor. Gözlerimi kapatıyorum, bu hissin tadını çıkarıyorum. Sanki hayatım durmak üzere değilmiş gibi davranıyorum.

"Sana yüzük verdi mi?"

Elimi kaldırıyorum, gülünç büyüklükteki taşı ona göstermek için elması tekrar çeviriyorum.

Islık çalıyor. "Adamın iyi bir zevki

var." Omuz silkiyorum.

"Düğün nerede?" "Evde."

Elleri durdu. "Ne oluyor lan?"

"Ailemin şerefini lekelediğim için, bu küçük bir olay olacak. Ruhumun idamına izin verecek bir rahibi içeren basit bir ticari işlem."

"Bebeğim," diyor.

"Sorun değil. Bunun olacağını hep biliyorduk. Aileni seçemezsin."

"Doğru, bebeğim. Doğru."

"Yeni stajyer nasıl gidiyor?" Ben soruyorum.

Tek bir omzunu kaldırıyor. "O iyi. Kendini neye bulaştırdığının farkında bile değil. Kapıdan giren her mafya bozuntusuyla flört ediyor. Zavallı şey kendi kalbini kırmaya kararlı."

Salon koltuğuna geri dönüyoruz ve ben yerime oturuyorum. "Tony ve ben yine kavga ettik."

Onu sarsmak istiyorum. Kendi kalbini kırmaya kararlı olmaktan bahsetmişken, Trixie Madden kardeşime umutsuzca aşık. Onunla evlenmesine asla izin vermeyecek bir adama. "Trix."

"Biliyorum." Fön makinesini fişe takıyor. "Amity'yi becerdiğini biliyor musun?" "Ne?"

Başını sallıyor, saçımı keserken kurutma makinesini koltuk altına sıkıştırıyor.

Bir süre sessiz kalıyor, saçımı kurutmak için kullandığı yuvarlak fırçaya odaklanıyor. Kurutma makinesini kapattıktan sonra iç geçiriyor. "Buna inanamadım. Sadece gece kalmasını istedim. Belli ki beni reddetti. Kim geceyi bir fahişeye geçirmek ister ki?"

Kalbim onun için acıyor. Mesleğinden nefret etmiyor - ona istediği gibi yaşama özgürlüğü veriyor - ama bazen gözlerindeki pişmanlığı görüyorum. Gerçek şu ki, insanları becermek için para alsa da almasa da Antonio asla onun olmayacak. O İtalyan değil; olması gerektiği gibi ailenin bir parçası değil.

"Ona siktirip gitmesini söyledim. Onu bir daha görmek istemediğimi söyledim." "Bu adil."

"Ertesi gece işe gittiğimde sikini Amity'nin ağzında gördüm.

Pislik."

O anda kardeşimden biraz nefret ettim. Trixie'ye zarar vermek istedi. Ne için? Rossi olarak ona her gün zarar veriyor. Ona daha fazla acı çektirmesine gerek yok.

"Özür dilerim."

"Eh." Kurutma makinesini tekrar çalıştırıyor, saçımı bitirirken aramızda derin bir sessizlik oluşuyor.

"SAÇINIZ GÜZEL GÖRÜNÜYOR, BAYAN ROSSI."

Dikiz aynasına gülümsüyorum. Sadece Andre'nin gözleri görünüyor ama gülümsediğini söyleyebilirim. "Bana Bianca demeni daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Sadece bir gün daha Rossi olacaksın," diyerek beni öldürüyor. "Seninle geçirdiğim zamanı seni bu şekilde hatırlayarak bitirmek istiyorum."

Ağlamak istiyorum. Kendimi bildim bileli Andre benim özel şoförümdü. Benim büyümemi izledi. Okulun ilk gününden dans resitallerine, müzik derslerinden ergenlik krizlerine kadar gözyaşları içinde (ben, o değil) her şeyi gördü. Babam yaşında olmasa da, müstakbel kocam kadar genç olmasa da, sonsuza kadar güvenebileceğim biri olacak.

"Yanına taşındığımda Vincent'tan seni şoförüm olarak işe almasını istesem sorun olur mu? Yine de babamın yanında kalmayı tercih edersen gücenmem."

"Nasıl isterseniz, Bayan Rossi."

Başımı bir kez sallıyorum ve Vincent'ı bir dahaki görüşümde Andre hakkında konuşmayı aklıma not ediyorum.

Eve dönüş, daha önceki sayısız seferden dünyalar kadar farklı hissettiriyor. Trixie'yi bir daha gördüğümde, Bayan Ferrari olacağım.

Bianca Ferrari.

New York ailesinin yeni danışmanının karısı.

Arkadaşlığımız zaten yeterince tehlikeli. Birbirimize olması gerekenden daha fazla güveniyoruz. Bana emanet ettiği sırlar yüzünden onu öldürtebilirdim. Yaptığımı bildiği şeyler yüzünden o da bana aynı kaderi yaşatabilirdi. Ve bu, aile işi hakkında sınırlı bilgisi olan cahil bir kız olarak oldu. Vincent'ın dikkatli gözleri altında daha çok inceleneceğim. Bana karısının hayatında olup bitenlere kayıtsız kalabilecek bir adam gibi gelmiyor. Diğer yüzlerce şeyin yanı sıra Trixie ile olan arkadaşlığım da değişecek. Hayatım daha az benim, daha çok onun olacak. Hayatımdaki yer değiştirmelere karşı duyarsızdım.

Evliliğimin ardından saatler ilerledikçe kendimi Bianca Rossi'nin ve gençliğimde sahip olduğum özgürlüğün yasını tutarken buluyorum.

Trixie, salonda ve kulüpte gördüğü şeylerin mahrem ayrıntılarını paylaşıyor. Roberto'yu o sayede öğrendim. Kadınlara tecavüz ettiğini ve tenlerini mor ve mavinin tonlarıyla süslemekten zevk aldığını ondan öğrendim. Aileme ihanet etmemin ve kendimi Vincent ile ateş hattında bulmamın nedeni oydu. Trixie kız kardeşimi kurtarmama yardım etti.

Sık sık arkadaşlığımızı sürdürerek ne kadar bencil olduğumu düşünüyorum. Gerçek şu ki, konuştuğumuz şeyleri ailesi bilseydi, önce o öldürülürdü. Cosa Nostra'nın adamları için onun hayatının hiçbir anlamı olmazdı. Onların kıyafetini korumak için sadece bir piyon olurdu. Daha iyi hayatta kalacağımı sanmıyorum ama benim şansım onunkinden daha fazla olurdu.

BEŞ

M

Düğünüm olaysız geçti. Gösterişli ya da herhangi bir şekilde kutlama değildi. Algıladığım ihanetten dolayı

Bir rahip tarafından yönetiliyordu ve sadece yakın akrabalarım katılıyordu. Babamın ofisinde beyaz elbiseli bir aptal gibi duruyordum. Vincent yanımda duruyordu, ütülenmiş smokini içinde sessiz bir soğukkanlılığın resmiydi. Tüm bu süre boyunca ağlamak istedim - mutluluktan ya da aşktan değil, kalbimi hiçbir zaman takdir etmeyeceğinden ya da muhtemelen kabul etmeyeceğinden emin olduğum bir adama feda ettiğim için.

Törenin ardından bavullarım arabaya yığıldı ve Vincent'la birlikte yeni evlilik hayatımıza doğru yola çıktık.

Vincent araba kullanırken sessiz. Radyonun yumuşak sesi kalbimin çarpıntısına biraz parazit yapıyor. Elimden geldiğince dikkat çekmeden ona gizlice bakıyorum, meraklı bakışlarımı yakalamaması için hemen başka tarafa baktığımdan emin oluyorum.

"Bugün çok güzel görünüyorsun." Sessizliği bozdu. "Oh, teşekkür ederim."

"Günün klinik havası içinde sana söyleyen oldu mu emin değilim," diye mırıldanıyor, dikkatini yoldan ayırmadan. "Her gelin düğün gününde güzel olduğunun farkına varmalı."

İltifatındaki sevgi neredeyse anında dağıldı. Güzel göründüğümü düşünmesi gerekmiyordu. Sadece bu iltifatı duymam gerektiğini hissetti.

kelimeler.

"Yanlış söyledim." Çenesi sinirli bir şekilde gerilerek kendini düzeltiyor. Benden ne söylememi beklediğinden emin olamadığım için konuşmak yerine sessizliği seçiyorum.

Tekrar konuşana kadar beş dakika geçer. "Çok güzelsin. Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum eteğimin tülüyle oynayarak. "Bir şey değil."

Vincent'ın otuz yaşına kıyasla on sekiz yaşımın her zerresini hissediyorum. O bir *erkek* ve ben kendimi nasıl tutacağımı bilemediğimden cahil bir ergeni temsil ediyorum.

Elimi at kuyruğumun üzerinde gezdirerek saçlarımın uçlarını parmağımın etrafında döndürüyorum.

"Saçını böyle seviyorum."

"Hm?"

Boğazını temizliyor. "Saçların," diye tekrarlıyor. "Ben böyle seviyorum." İnci saç bandıma dalgınca dokunuyorum. "Teşekkür ederim."

"Saçının altına saklanmak gibi bir huyun var," diyor bana. "Bu benim için o sorunu ortadan kaldırıyor."

"Saklanmıyorum," diyorum sessizce. "Çok gerginsin... bazen çok yoğun."

"Aynen öyle," diyor. "Yüzünüzü eğip saç perdelerinizin arkasına saklanıyorsunuz."

"Buna alışma," diye ısırdım. "Senden sonsuza dek saklanmayı planlıyorum."

Sırıttıyor ve ben onun gülümsemesinin tadına bakmayı ne kadar çok istediğimden nefret ediyorum. Rahip bizi karı koca ilan ettiğinde beni beklediğim gibi öpmedi. Dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurdu ve hepsi bu kadar. Şimdi ondan hiç hayal etmediğim bir şey istemek zorunda bırakıldım.

Samimiyet.

"Neden beni öpmedin?"

Başını yavaşça bana doğru çeviriyor, kara kaşları gözlerinin üzerine ağır ağır çekiliyor.

"Bu sizin için bir iş anlaşması olabilir ama oradaki saçmalık benim düğünümdü. Sahip olacağım tek düğün. Dans edemedim ya da olması gerektiği gibi kutlayamadım. En azından varlığıma dayanabiliyormuşsun gibi beni öpebilirdin."

Park Avenue'deki gösterişli bir binanın gizli otoparkına yanaşıyor ve cevap vermeyince dönüp pencereden dışarı bakıyorum, gittikçe yeraltına doğru ilerleyişimizi izliyorum.

Uygun görünüyor. Şeytanın bir türüyle evlendim. Cehennemin derinliklerine doğru yol alıyorum.

"Andre'yi şoförüm olarak işe alacak mısın?"

"Hayır."

İçimi çektim, verdiği sert cevaba hiç şaşırmadım.

Birkaç saniye içinde arabayı park edip iniyor. Onu takip ediyorum, yanıma geldiğinde açık kapıya yaslanıyorum. Önce açık kapıya, sonra da bana baktı.

"İlerleyerek, sizin için kapınızı açmak istiyorum."

Ona şüpheyile bakıyorum. "Neden?"

"Nedenlerimi açıklamama gerek yok. Bu senin için rahat bir şey mi?"

Kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum. "Sorun değil."

Çenesini onaylarcasına eğiyor ve ben de onun sessiz övgüsünün altında ezildiğim için içimden kendime lanet ediyorum.

"Yarın eşyalarınızın çoğunu alması için birini göndereceğim. Bu gece hangi çantalara ihtiyacınız olacak?"

"İki beyaz olan."

Otoparktan geçip sessizce asansöre adım atıyoruz. Vincent metal kutunun bir köşesinde duruyor ve ne yapacağından emin değil.

kendim, diğeriini seçiyorum. Kaşlarını çatıyor, yumruklarını iki çantamın etrafında sıkıyor.

Bir sonraki katta yaşlı bir kadın bize katılıyor, bize genişçe gülümsüyor. Gözleri rüya gibi bir takdirle elbisemin akışını takip ediyor.

Ben de garip bir şekilde gülümsüyorum. Vincent onu görmezden geliyor.

"Büyüleyici görünüyorsun." Yaşlı kadın bana dönüyor ve ben de bir gülümsemeye daha zorluyorum.

"Teşekkür ederim."

"Bahse girerim bu ellerini senden uzak tutamaz." Göz kırıyor.

"Oh, o doyumsuz biri," diyorum, aslında ona bunayıp bunamadığını sormak isterken. İstese de aşık yeni evliler fantezisinden daha uzağa bakamazdık.

Ama sırtıyor, kalbime düşen gölgelere aldırıyor. "Kocamla evlendiğim zamanı hatırlıyorum. O şimdi öldü, Tanrı ruhunu şad etsin, ama hepimiz el ele dudak dudağaydık. Etraftaki herkes için bir manzara olmalıydı." Gülüyor.

Gülümsemem gerçek bir sevince dönüşüyor, bu kadının merhum kocasına duyduğu sevgi hissediliyor. Ama bu duygu beni yakaladığı anda, pişmanlık ve özlem onun yerini alıyor. Vincent'a bakıyorum, bir asansörde seyircilerin arasında şehvetin bizi kör etmesine izin verecek kadar birbirimizi asla tüketemeyeceğimizi bilerek üzüldüyorum.

"Kaçınıcı kattasın?"

Kadın Vincent'a bakıyor, onun sert ses tonundan rahatsız olmuş bir şekilde kıpırdanıyor. "Oh, umm, iki tane daha kaldı."

"Bianca," diye mırıldanıyor. "Buraya gel."

Kadın bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor ve ben de birkaç adım atarak kocamın yanına gidiyorum. İki çantamı da tek eline alıyor, boştaki eliyle belimi sarıyor ve beni yanına çekiyor. Göğsüm onunkinin yan tarafına yaslanmıştı, elimi geçici olarak karnına koydum, parmaklarım kaşınıyordu

gömleğinin altındaki kasların izini sürüyorum. Elime bakıyor, başını kaldırmadan önce bir süre düşünüyor.

Kadına bakmadan "Sizin katınız," diyor.

Kapılar kayarak açılır ve kadın içeri adım atar. Kapılar tekrar kapanırken "Tebrikler!" diye bağıyor.

Vincent'ın dokunuşunu çekmesini bekliyorum, ama o beni kendine yakın tutuyor. Ne kadar küçük olursa olsun, dışa vurduğu sevgi gösterisinden cesaret alarak elimi göğsüne götürüyorum, kalp atışlarını hissetmek hoşuma gidiyor.

Asansör onun katında duruyor ve beni bırakıyor. Dokunuşunun yasını tutuyorum ama hayal kırıklığımı elbisemi tutarak gizliyorum. Öne doğru adım atarak avucunu kapının üzerine koydu. "Önden buyurun."

Asansörün eşiğini geçip çatı katına çıkıyorum.

"O bayan iyi birine benziyordu." Bu rahatsız edici sessizliği neden bıktırıcı gevezeliklerle doldurma ihtiyacı duyduğumu bilmiyorum ama kendimi durduramıyorum.

"Meraklı biriydi."

"Pek sayılmaz. Bizi tebrik etti."

Onaylamayarak homurdanıyor. "Ve dilim boğazına kaçmadığı için kendini aşağılık hissetmene neden oldum."

Bunu biliyor muydu? Bu yüzden mi beni çağırdı? Hırpalanmış egomu yatıştırmak için mi?

Gözlerim hevesle onun alanını tarıyor. Büyük ama bir çatı katından bunu beklersiniz. Mobilyaları minimal. Rahat olmaya yetecek kadar ama bir ev masalından uzak duracak kadar da seyrek.

"Beklediğiniz gibi değil miydi?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Tek bir kara kaşını kaldırıyor.

"Daha gotik bir şey bekliyordum. Büyük ve kavernöz."

Bana yan gözle bakıyor, gözlerini hafifçe devirerek beni hazırlıksız yakalıyor. "Beni takip edin."

"Ayakkabılarımı çıkarmamı ister misin?" Elbisemin eteklerini kaldırıyorum, topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için eğiliyorum.

"Hayır."

Eteğimi bırakıp peşinden koşuyorum. Merdivenlerden yukarı yürüyor, kasları gömleğinin kumaşından görünüyor. Hantal bir adam değil. Ama fit, gücü gözle görülür derecede ince kaslarından belli.

Bir odayı işaret ediyor, beni takip etmeden önce girmemi bekliyor. Çekingen adımlarla içeri giriyorum, başım sağa sola dönüyor, sessiz odanın karanlık tonlarını içime çekiyorum.

Çantalarımı dolaba bırakmasını izliyorum.

Odanın ortasında durup ona baktım. İçeri adım attığımda, alan çok genişti, ama şimdi ikimiz de içinde durduğumuz için, duvarlar geçen her saniye daha da kapanıyor gibi görünüyor.

"Odan nerede?"

Gömme dolabın pervazına yaslanarak ellerini ceplerine soktu. "Ne demek istediğinden emin değilim."

"Burası benim odam mı olacak?" "Evet."

"Nerede uyuyacaksın?"

Gözleri büyük boy yatağa kayıyor.

"Oh."

"Biz evliyiz, Bianca."

"Evet, tabii ki." Yanaklarımın gölgelenmesinden nefret ediyorum. Utanç duygum deneyimsizliğimin bir göstergesi.

Büyük yatağa odaklanırken gözlerini üzerimde hissediyorum; yan yana uyuduğumuzu hayal ediyorum.

Bu yatakta kaç kadınla birlikte oldu? Benden önce kaç tane geldi?

"Sen ilksin." Düşüncelerimi okuyor. "Kadınlar benim mabedime giremez, Bianca."

"Ya ben?"

"Sen benim karımsın."

Çenemi kaldırıyorum. "Ah, evet, imrenilen varlık."

Alyansıyla oynuyor, onu tekrar tekrar çeviriyor. "Sanırım elbisemi çıkarmalıyım."

Parmakları evlilik yüzüğünün üzerinde duraklayarak bakımını durdurur. Tek bir omzunu kaldırıyor. "İçinde uyumanın çok rahat olacağını sanmıyorum."

Birdenbire beni çıplak görmesinden korkarak neredeyse yapmak istiyorum. "Düğmelerimi çözer misin lütfen?"

Kendimi açık bir ovada durmuş, bana doğru yürüyen bir aslanın saldırmasını bekleyen bir ceylan gibi hissediyorum. Yürüyüşü tembelce, ayaklarımın üzerinde kayıyorum.

"Arkanı dön," diye emrediyor ve sesindeki sertlikten hiç şüphe yok.

Parmakları ensemdeki en üst düğmede, tenime nazik dokunuşuyla ürperiyorum. Parmak uçları, yıllarca bilmediğim işler yapmaktan nasır tutmuş gibi sertleşmiş. Her düğmeyi hassasiyetle ilikliyor, her basit harekette tenimin daha fazla kısmı görünür hale gelirken asla duraksamıyor. Korsemin düğmeleri açılmışken, başparmağını sütyenimin çizgisinin hemen altından geçiriyor. Dokunduğunda tenim çakıl taşları gibi oluyor ve tekrar yapıyor.

Burnu boynumun kenarına değiyor ve keskin bir nefes alıyorum. Başım kendiliğinden eğiliyor ve o da bu daveti kabul ediyor, dili de aynı yolu izliyor. İnliyorum. Vücudunun sıcaklığı benimkine bastırıyor ve gelinliğimin ağırlığından nefret ediyorum, *daha fazlasını* hissetmek istiyorum.

Boynumun köprücük kemiğimle birleştiği yere yumuşak, ıslak bir öpücük bırakıyor ve ben onun adını fısıldıyorum.

Etrafımda dönerek önümde duruyor, işaret parmağıyla çenemi kaldırıyor. "Ne kadar güzel, şehvet dolu gözler."

Dudaklarımı ıslattım, boğazım kurudu ve kalbim atışlarını sayamayacağım kadar hızlı atıyordu. "Seni öpmedim, *dolcezza*, çünkü öpebileceğimden emin değildim.
dur."

Neden beni öpmedin?

Eğilip çenemi yukarı kaldırıyor, ben de kolayca hareket ediyorum, öpücüğü için sabırsızlanıyorum. İstememem gereken bir öpücük. Düşüncesinden bile iğrenmem gereken bir öpücük. Almazsam öleceğimi hissettiğim bir öpücük.

Önce üst dudağımın kenarını okşuyor, onu daha çok arzulamama neden olan alaycı bir dokunuş. Dili dışarı sarkıyor, aynı noktaya dokunuyor ve nefesim kesiliyor. Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve ben de onunla bütünleşiyorum.

Dilinin ilk dokunuşuyla onu içeri buyur etmek için ağzımı açıyorum. Tadı daha önce hiç tatmadığım bir şeye benziyor; nane, yasak düşünceler ve bilinmeyen bir dokunuş. Kendimi tehlikeli hissettiriyor ve daha fazlasını isteyerek dilimi onunkine doğru kaydırıyorum. Ağzımın içinde inliyor, dilime karşı titreşen ve meme uçlarımla sertleşmesine neden olan yumuşak bir gümbürtü.

Saatlerce öpüşüyoruz, diller keşfediyor, dudaklar çarpışıyor ve kalbim - zavallı, deneyimsiz kalbim- onunkiyile bir ritim bulmaya çalışıyor.

"*Vincent*," diye yalvarıyorum, ellerim göğsünde geziniyor.

Geri çekiliyor, gözbebekleri cinsel ihtiyaçla şişmiş. O geri adım atıyor, ben öne çıkıyorum.

"Hayır."

"Hayır mı?" Aptalca

soruyorum. "Hayır,"

dedi tekrar.

"Ama..."

"Ben korkmuş küçük kızlarla yatmam."

Bana tokat atmış gibi geri çekiliyorum, midemdeki şehvet ateşi reddinin tsunamisiyle sönüyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kollarımı belime dolayarak halıya

bakıyorum, gelinliğimin tülleri benimle alay ediyor.

asla benim olmayacağını
biliyordum. "Senden
nefret ediyorum," diye
fısıldadım.
"Güzel."

Başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve tuttuğum boğuk hıçkırık kaçtı.

Beni bu kadar aşağılamaya nasıl cüret eder. Kendimi bu kadar değersiz hissettirmeye nasıl cüret eder. Ben onun lanet *karısıyım*.

Çılgılık atmak istiyorum ve sadece utançtan değil. Kalbim ağrıyor. Beni kandırdı. Asansörde beni okudu ve haysiyetimi korumayı seçti. Bana dürüstlüğü gösterdi ve hayal edebileceğim en büyük öpücükle onu ateşe verdi. Bana nezaket gösterdi ve ben bunu çok ileri götürdüğümde beni bir kenara attı.

İkiye bölünmüş hissediyorum. Kalbim, dünün çöprü gibi yere atılmaktan başka bir şey istemiyordu. Ona her şeyimi vermeye hazırdım. Bedenim sadece ve sadece onun olacaktı, bunu bilse de bilmese de.

Ben aptalım. Korkmuyor olabilirim ama o haklı. Ben bir canavarla oyun oynayan küçük bir kızım. Onun karısı olabilirim ama Vincent Ferrari için bunun hiçbir anlamı yok. Bana başka bir yerimden bile dokunmadı; sadece tek bir parmağıyla çenemi ağzına götürdü, diğer eli ise yanında gevşekçe duruyordu.

Pahalı dantelleri ve iğrenç tülleri yüksek topuklarımın üzerinde dalgalanırken ezerek elbisemden sıyrılıyorum. Bununla da yetinmeyip elbiseyi elime alıyorum ve pişmanlık dolu homurtularla beyaz kumaşı yırtıyorum. Çılgılık atıyorum. Küfrediyorum. Bağırıyorum. Sesim duvarlarda yankılanıyor, hakaretlerimi bana geri fırlatıyor, öfkemi cesaretlendiriyor.

Gelinliğim yatak odasının zemininde kurdeleler halinde, göğsüm kabarıyor. Banyoya doğru ilerlerken bu aptal birlikteliğin kalıntılarını halının üzerinde bırakıyorum. Kocamın tehdidine karşı kendimi ne kadar korumam gerektiğinin ve beni ne kadar kolay kırabileceğinin bir hatırlatıcısı olarak kalmasını umuyorum.

İç çamaşırlarımı ve ayakkabılarımı çıkararak aynada kendime bakıyorum. Maskara yanaklarımı çiziyor, zaten kabarık olan dudaklarım düşmanı öpmekle geçirdiğim zaman yüzünden şişmiş. Cildim kızgın kırmızı lekelerle parlıyor. Burnum akıyor.

İnci saç bandını saçımdan çekerek makyaj masasının yanındaki çöpe atıyorum. Saçımı at kuyruğundan çekip çıkarıyorum, acıdan homurdanıyorum ve bir daha asla saçımı böyle yapmayacağıma yemin ediyorum.

ALTI

H

Dün gece yatağa gelmedi. Büyük boy yatağının steril alanında tek başıma uyudum, kokusu beni sardı ve

daha da acınası bir durum.

Emin olmak için elimi yatağın onun tarafına doğru kaydırduğımda, kalbi kadar soğuk olduğunu görüyorum ve elimi hemen geri çekiyorum. Onun yokluğuna şükretmeliyim. Onun kaçışıyla kendimi zaten utandırdığımdan daha fazla utandıramam. Ancak, geleceğimin soğuk gerçekliği sadece büyüyor. Hayatım bu şekilde ilerleyecek, *tek başıma*. Büyük boy bir yatak ve bana dokunma düşüncesinden tiksinen bir koca tarafından küçültülerek.

Benim öpücüğüm olmalıydı. Benim onu istediğim kadar onun da beni istemesi için beceriksizce bir girişim.

Seni öpmedim, Dolcezza, çünkü durabileceğimden emin değildim.

Sözleri zihnimde dönüp duruyor. Öpüşene kadar beni istiyordu, sonra beni kesip tecrübesizliğimden dolayı beni utandırdı.

Ben korkmuş küçük kızlarla yatmam.

Çok aşağılandım ve bana **b ö y l e** hissettirdiği için ondan nefret ediyorum.

Dahası, ona bu gücü verdiğim için kendimden nefret ediyorum.

Tavana bakıyorum, çarşaflarının tenime ipek gibi dokunuşundan rahatsız oluyorum. Uzun bir nefes üflüyorum.

"Tatmin edici olmayan uyku mu?"

Ses tonundaki tembellikten dolayı gözlerimi deviriyorum.

Onu tamamen görmezden gelmeyi seçerek oturmaya zahmet etmiyorum. "Bugün ilgilenmem gereken bazı şeyler var."

Huff. *Şeyler.*

"Daha sonra ruhunu temizlemek için günah çıkarmaya gitmeyi unutma." "Ruhum olduğunu kim söyledi?"

Sesinin tınısındaki alaycı tını karşısında çenem geriliyor.

Doğrulup, bacaklarımı yataktan kaydırmak için dönüyorum ve ayaklarımı bir gece önce yatağın yan tarafında bıraktığım terliklerin içine sokuyorum. Ayağa kalkıp bornozumu alıyorum ve omuzlarımdan geçiriyorum, ona bakmadan önce ipeği belime sabitliyorum.

"Hiç kimse," diyorum. "Hiç kimse senin bir ruhun olduğunu düşünmedi, Vincent."

Göz çukurları boyunca koyu morluklar uzanıyor ve ben onun uykusuz kalmasından keyif alıyorum.

"Berbat görünüyorsun. Kendine çeki düzen vermelisin. İnsanları öldürürken gerçekten ölü gibi görünmek istemezsin."

Omuzlarımı kendime olan güvenimin gerçekliğinden daha yüksek tutarak, arkama bile bakmadan odadan çıkıyorum.

Yarım saat sonra elimde kahve, pencereden dışarı bakıyorum, insanların sabahları kararlılıkla koşuşturmalarını izliyorum. Bunu hissetmek, bir amacın varmış gibi hissetmek nasıl bir şey olurdu? Caterina'ya bakmak bana bunu verdi. İhmal edildiğinden ya da bakımsız olduğundan değil. Sadece ailemize hiç doğmaması gerekiyordu. Kalbi çok tatlı, aklı çok güven dolu, ruhu çok kırılgan.

"Hizmetçi haftada dört gün geliyor."

Yavaşça dönüyorum, yüzümün sıkılmış bir kayıtsızlık göstermesini umuyorum. O konuştuğunda kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı, ses çıkarmadan ortaya çıkma yeteneği korkutucu olduğu kadar rahatsız edici de.

Yeni duş almış olan Vincent, bir dergi sayfasının ıslak rüyasının hayata geçmiş hali gibi görünüyor. Koyu renk saçları geriye taranmış, ıslak bir tutam yerinden düşmüş, alnına doğru uzanıyor. Kol düğmelerine odaklanarak, kalın parmaklarının onları gömleğinin çift manşetinden ustaca geçirişini izliyorum. Gömleği bugün siyah, kalbinin gölgeli tonuyla uyumlu bir kıyafet. Giydiği üç parçalı takım elbise vücuduna uyacak şekilde özel olarak dikilmiş ve tam bir mafya babası gibi görünüyor.

"Bir sorun mu var?" Duraklıyor, parmakları ceketinin düğmesinde, yerine sabitlemeye hazır.

Sadece en karanlık ruhların en güzel paketlere nasıl sarılabildiğini merak ediyorum. "Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum.

"Heather buradayken yemekleri hazırlayacak. Eğer bir itirazınız yoksa, o dört akşam birlikte yemek yememizi rica ediyorum."

"Peki ya diğer üçü?"

Alnı kırışıyor, kaşlarını gözlerinin üzerine indiriyor. "Önceden verilmiş sözlerim var."

Üst dudağım istemsizce kıvrılıyor. "Kadınlar mı?" Kendimi durduramadan soruyorum. İnadım onu eğlendiriyor, kalın dudakları hafif bir tebessümle yukarı kıvrılıyor. "Hayır, karıcığım, kadınlar değil. Seni ilgilendirdiğinden değil. vardı."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Çok kızgınsın," diye mırıldanıyor, yaklaşarak. "Dün gece çok daha uysaldın."

Reddedilişini hatırlayınca yanaklarım kızarıyor ve başımı eğiyorum, eğdiğim anda kendimden nefret ediyorum.

Ona zayıflığımı verdim. Ona teslimiyetimi verdim.

Gözlerini kırptıştırır. "Utanmana gerek yok Bianca. Kendini bana atan ilk kadın sen olmazdın."

Boğazıma bir safra hücum ediyor, ama kıskançlığımın asiditesi karşısında yüzümü buruşturarak yutuyorum. "Ben kendimi sana atmadım."

"Hayır mı?" diye soruyor, o aptal, tek işaret parmağı bir kez daha çenemin altına kayıyor. "Yani seni şimdi öpecek olsam" -yüzümü kaldırıp bakışlarıma erişmeye çalışıyor- "dün gece yaptığın gibi içimde erimez miydin?"

Nefesinin tazeliği yüzümü okşuyor ve gözlerimi kapatıyorum, vücudumun onun beni aşağılamasına verdiği tepkiyi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Deneyimsiz küçük dilini benimkine değdirmek için can atarak ağzımın içinde inlemez miydin?"

Tecrübesiz.

Başımı geri çekip ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Erkeklerle olan deneyimsizliğim yüzünden beni ayıplamak, sana yakışmayacağını düşündüğüm bir zavallılık seviyesi."

Sözlerimin sert çıkmasını istemiştim ama bulmalarını umduğum mücadeleden yoksundular. Bunun yerine, benim hissettiğim kadar yaralı, onun iddia ettiği kadar masum ve beceriksiz çıktılar.

"Seni utandırmıyordum, *dolcezza*." Dili sevecenliğin üzerinde yuvarlanıyor ve ellerini ceplerine sokarak bana doğru bir adım atıyor.

Geri adım atıyorum ve o da kaşını kaldırıp beni uyarıyor. Tekrar ileri adım atıyor.

Bu sefer, durduğum yerde kalacağım.

"Deneyimsizliğin beni tahrik ediyor."

Gözlerim izinsiz olarak kasıklarına kayıyor, ereksiyonunun kabarıklığı gri elbise pantolonunun içinde belli oluyor.

"Korkmuş küçük kızlarla yatmadığını sanıyordum." Yüzüm kızardı.

Vücudunun sıcaklığı benimkine değecek kadar yaklaşıyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor, eğilip dudaklarını kulağıma değdiriyor. "Bu sikimi sertleştirmedeğin anlamına gelmiyor." Dudakları kulağımın altındaki yumuşak noktayla buluşuyor ve uzaklaşmadan önce usulca öpüyor.

Şok içinde donup kaldım.

"Bugün dışarı çıkmanız gerekirse şoförünüz ön kapının dışında olacak."

Asansörün kapısı arkasından kapanıyor ve ben sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca orada durup onun yokluğuna bakıyorum.

Bu sikimi sertleştirmedeğin anlamına gelmez.

Gün boyunca dışarı çıkmadım. Vincent'ın evini keşfediyorum. *Benim* evimi. Bakmamam gerektiğini bildiğim çekmeceleri kontrol ediyorum. Onun hakkında suçlayıcı bir bilgi bulabilir miyim diye ofisini didik didik ediyorum - ne olur ne olmaz diye - ama hiçbir şey bulamıyorum. Vincent her şeyi sıkı sıkıya kilitlemiş.

Evde hiç fotoğraf yok. Sevgiyle bakması için bir çerçeveye kaydedilmiş tek bir anı bile yok. Gömme dolaptaki eşyalarımı açıyorum, onun kıyafetlerini ve aksesuarlarını benimkilere uyacak şekilde yeniden düzenliyorum. Yatağımızı yapıyorum. Gelinliğimin yırtık tüllerini yere sererek, nikâhımız hakkında ne düşündüğümü bilmesini sağlıyorum.

Söz verdiği gibi akşam yemeğini yalnız yiyorum. Aile evimin gürültüsünü özleyorum. Tony ve Cat arasındaki çekişmeyi. Mutfaktan gelen yüksek sesleri ve annemin sürekli çırpınışlarını.

Cat'i aramak istesem de sesimdeki yalnızlığı duymasından korkuyorum. Bana *bilmediğim* sorular soracağından endişeleniyorum. Kaybolduğumu ve emin olmadığımı anlayacak ve bu onu korkutacak ve ben onun endişesini gidermek için evde değilim.

Saat sekizde duş alıp yatağa giriyorum ve huzursuz bir uykuya dalıyorum.

Gözlerim açıldığında hala karanlıktı, vücudum alarmdaydı. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve mümkün olduğunca hareketsiz kalıyorum. Beni bu kadar keskin bir şekilde uyandıran şeyi dinlemek için zorlanıyorum.

Nefesimi tutuyorum. Kulaklarım

çınlıyor. "Neden nefesini tutuyorsun?"

Rahatlayarak nefes veriyorum.

"Neden karanlıkta odamda oturuyorsun?"

"*Bizim* odamız," diye düzeltti. "Seni uyandırmak istemedim."

"İlerisi için söylüyorum, karanlıkta oturup beni uyurken dinlemek çok ürkütücü."

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki onu gücendirdiğimi düşünüyorum. "Nefret mi ediyorsun?" Sonunda konuşuyor, ses tonunda gerçek bir merak var.

"Ürkütücü."

İç çekiyor. "Öyle dedin. Ama ben bunu sormadım. Odada benden nefret edip etmediğini sordum."

Yalan söylemeyi düşünüyorum. Ama gelmeyi bırakacağını biliyorum ve bu zaman parçacıkları bana bunu başarabileceğimizi hissettiriyor. Belki yabancılardan daha fazlası olabiliriz. Belki karanlık bizi aydınlıkta birbirimizi bulacak kadar bir araya getirebilir.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Dürüstlüğün takdire şayan Bianca. Sende sevdiğim pek çok şeyden biri de bu."

Karanlıktan memnunum. Yüzümdeki suçluluk ve utancı göremediği için şükrediyorum. Gözleriyle buluşamadığım için kardeşinin ölümünün gerçekliğini okuyamıyor.

"Bana karşı her zaman dürüst olacağına söz verir misin?" diye sorar.

Boğazımı temizliyorum. "Ne hakkında yalan söylemem gerekiyor?" Dik oturuyorum, gözlerim karanlıkta onun gölgesini arıyor.

"Bilmiyorum," diyor. "Ama sırların varsa, *dolcezza*, onları bulurum. Yalanların yol açabileceği kargaşadan bizi kurtarmak için her zaman açık sözlü olman en iyisi."

Ağır ağır yutkunuyorum.

"Bir süreliğine gitmemiz gerekiyor."

"Gitmek mi?" Aptalca soruyorum, hâlâ ruhumudeşme ve sırlarımı keşfetme sözünün etkisindeyim.

"Hm," diye cevap veriyor, viskisini yudumlarken yüzüğün cama vuruşu yankılanıyor.

"Nerede?" Eğilip yatağın başucundaki lambayı açıyorum. Gözlerimin ışığın istilasına alışması saniyeler alıyor.

"Fark eder mi? *Uzaklara.*"

Dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Neden?"

"Babanıza hiç bu kadar çok soru sormadığınızdan eminim."

Odanın köşesindeki büyük koltukta oturuyor. Yatağı tam olarak görebildiği tek yerde. Elbise gömleğinin kollarını gelişigüzel bir şekilde kollarından yukarı itmiş ve gömleğinin üst düğmelerini açık bırakmış. Saçları dağınık bir şekilde kafasının üzerinde duruyor, elleri saçlarını defalarca karıştırmış ve farklı yönlerle doğru uzanmaya zorlamış. Ağzının kenarlarında endişe çizgileri var, dudakları sıkıntılı bir ifadeyle aşağıya dönük.

"Babam benim kocam değil," diye konuşuyorum usulca, karşımdaki darmadağınık adamdan sessizce endişe duyarak. "Onun işi benim hayatımı belirlemiyor. Seninkini belirliyor."

Uzun bir süre beni izliyor, acı dolu gözlerinin ardında zihni yorulmadan çalışıyor.

"Bir süreliğine kaçmamız gerekiyor." Sesi kesik kesik, kelimeler aceleyle bir araya getiriliyor. "Sadece bazı işlerin sıcaklığı geçene kadar."

"Ne kadar süreyle?" Yatağın kenarına doğru ilerliyorum. "Neden gitmek zorundayım?"

Sadece gidemez misin?"

Gözlerinde söylediğinden daha fazlası var ve bunu benden sakladığı için onu hor mu görmeliyim yoksa benimle asla paylaşmayacağı için minnet mi duymalıyım bilemiyorum.

"Sakinleşmen gerek." Beni yatıştırmaya çalışıyor. "Bazı insanlar bazı yarım kalmış işleri tamamladığında her şey sona erecek."

Kaşlarımı çatıyorum, dudaklarım tiksintiyle büzülüyor.

Gevşek uçlar.

"Ne zaman ayrılmamız gerekiyor?"

"Şimdi."

"Ne?" Bağırıyorum.

Beni susturuyor ve elindeki viski bardağını alıp kafasında parçalamak istiyorum.

"Uyu, Bianca. Hayatımdaki bazı karışıklıkları düzenlemem gerekiyor. Bazı eşyalarımı toplayacağım ve bazı telefon görüşmeleri yapacağım. Gitme vakti geldiğinde seni uyandırırım."

"Gitmek istemiyorum," diye karşı çıkıyorum.

Ayağa kalkarak viskisinin kalanını içiyor ve boş bardağı parmak uçlarıyla tutuyor. "Bunu yapacağını söylediğimde bana güven. Alternatif bir seçenek değil."

"Alternatif mi? Alternatifini duymak isterim." "Uyku," diye tekrarlıyor.

"*Vincent*," diye sesleniyorum arkasından, ama yatak odasının kapısını kapatarak paniğimi bastırıyor.

Evde yaşadığım için babamın işlerine tamamen kapalıyım. Yaptığı işlerden ve onu takip eden sorunlardan haberimiz yoktu. Annem farkındaydı. Tabii ki farkındaydı.

Hatırladığım kadarıyla, babamızı görmediğimiz zaman blokları geçirdi. Kendini ofisine kilitler, sayısız telefonunun zil sesleri sürekli bir melodi oluştururdu. Bağırırdı. Çığlık atardı. Saatlerce konuşurdu. Uyumazdı. İçki içerdi. Ve içerdi. Ve içerdi. Lorenzo'nun babası gelirdi ve o öldüğünde Lorenzo onun yerine orada olurdu. Bu iş bizi ilgilendirmezdi.

O ve annem kavga ederlerdi. Annem onun ofisinden yüzünde morluklarla çıkar ve içinde ölmüyormuş gibi davranırdı. Onu korurdu. Ona izler hakkında hiç soru sormadık ve o da asla dikkat çekmedi. Ona çok yaklaştığında sık sık irkilmesine rağmen itaatkâr bir eş olmaya devam etti.

Vincent'ın da benzer olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ruh halinin bana karşı değişebileceğini. İlginç olan şu ki, tanıdığım en korkutucu insanlardan biri olmasına rağmen bana kendimi güvensiz hissettirmiyor. Bunu bir rahatlama olarak mı yoksa bir uyarı olarak mı almalıyım emin değilim. Ama birkaç gündür

Karı koca olarak geçirdiğimiz süre boyunca, o meşgul ve dikkati dağınıktı ama ruh hali beni etkilemedi. Öfkesini bana yöneltmedi. Aslında, sakinleştirici bir mekanizma olarak bana yönelmiş gibi görünüyor.

Kocamın bana karşı yumruklarını kullanmamış olmasıyla teselli bulmayı seçmiş olmam gülünç.

Benden istediği gibi uyuyamıyorum. Heather güneş doğduktan sonra gelecek olmasına rağmen kalkıp yatağımızı hazırlıyorum. Dolabımızda bir çanta arıyorum ama bulamayınca yatağın üzerine toplanmaya hazır bir sürü giysi yığıyorum.

Duş alıp giyiniyorum.

Ben banyodan çıktığımda Vincent odamızdaydı. "Seni uyandırmaya geldim."

Gözleri üzerimdeki büyük boy gri eşofman altı ve bluzun üzerinden ayağımdaki beyaz spor ayakkabılara kadar vücudumu tarıyor.

"Uyuyamadım," diyorum gereksiz yere. "Sadece birkaç rahat kıyafet aldım. Sanırım dışarıda yemek yemeyeceğiz. Ya da süslü bir şeye ihtiyacım olacağını."

"Hayır."

"Çanta bulamadım." Sesimin titremesinden nefret ediyorum.

"Bianca." Vincent yaklaşıyor. "Endişelenmene gerek yok, bebeğim." Başparmağını hafifçe iterek alnımdaki çatık kaşları hafifletiyor. "Sana söyledim. Seni koruyacağım."

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, dudaklarım ince bir çizgi halinde aşağı doğru bastırıyor. "Yalan söylemek seni daha iyi hissettirmez."

Hayır, kabul etmek istiyorum ama size herhangi bir zayıflık göstermek size sadece daha fazla güç verecektir.

"Cekete ihtiyacım olacak mı?" İç geçiriyor. "Evet."

Arkamı dönüyorum, dolaptan bir puf ceket alıp diğer kıyafetlerimle birlikte yatağın üzerine atıyorum.

Dudakları konuşmak için kıpırdadı ama sözünü kestim.

"Kahve yapacağım. Sen de ister misin?"

"Lütfen," diye sessizce cevap veriyor. Kapıya ulaştığımda "Bianca," diye sesleniyor. Duraksıyorum ama arkamı dönmüyorum.

"Yırtılmış gelinliğin yatak odamızın zeminine harika bir katkı sağlasa ve onu parçalara ayırarak geçirdiğin öfke nöbeti sana gurur verse de, bu durum birlikteliğimizle alay etmek anlamına geliyor."

Omuzlarım bir kahkaha ile sarsılıyor. "Görünüşe göre her şey yerli yerinde." Cevap vermesini beklemeden uzaklaşıyorum.

YEDİ

W

Yarım saat içinde yola çıkmıştık.

G63'ünü aldık, SUV'deki savurganlık

Cosa Nostra'nın hayal edebileceğimden çok daha fazla parası olduğu gerçeğini hatırlattı. "Güzel araba."

Bana bakıyor, sesimdeki iğnelemeyi okuyarak yan gözle bakıyor.

"Babamın parası vardı. Bana da iyi bir miras kaldı."

"Sen ve Berto."

"Ve sonra Roberto'dan miras aldım."

"Uygun," diye tersliyorum, söylediğim anda pişman oluyorum. Isırgan yorumumu görmezden gelerek radyonun sesini açıyor.

"Yeni mi?" Radyoyu kapatıyorum.

"Hayır." Tekrar açıyor.

Kapattım. "Yeni kokuyor."

"Çok sık kullanmıyorum." Tekrar çalıştırıyor. "Ne kadar savurgan," diye söyleniyorum ama beni görmezden geliyor.

Saatlerce araba kullanıyoruz. Vincent yemek için durma isteğimi reddediyor. Midem aramızda öfkeyle gurulduyor. Elimini ses organıma bastırıyorum, sesin şiddetinden utanıyorum.

"İşemem lazım."

Gözleri sinirlenerek kapanıyor. "Sen yeni yürümeye başlayan bir çocuk musun? Biz gitmeden önce gitmeliydin."

"Ben yaptım." Gözlerimi deviriyorum. "*Saatlerdir* araba kullanıyoruz, Vincent. Lütfen." "Hayır." İsteğimi dikkate bile almadı.

"Sen tam bir pisliksin."

"Görülme riskini göze alamayız," diyor bana sessizce, boynunu ileri geri uzatarak. Çatlıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Ne yaptın sen?" Isırarak söyledim. "Hiçbir şey."

"Evet, *tamam*." Alaycı bir şekilde karşılık veriyorum ve pencereden dışarı bakmak için arkamı dönüyorum.

Ağaçlar bir bulanıklık içinde geçiyor. Kapıyı açıp kendimi asfalta attığımı hayal ediyorum. Belki ölürdüm. Belki de ölmezdim. Yaşasaydım bile kaçamazdım. Beni yakalar. Sonra da muhtemelen beni öldürürdü.

Gerçek şu ki, ölmek istemiyorum. Bu şekilde yaşamak istemiyorum.

Ama kesinlikle ölmek istemiyorum.

"Yaklaşık yirmi dakika içinde varış noktamıza ulaşacağız. Ya da ben kenara çekerim, sen de yolun kenarında rahatlarsın."

Penceredeki yansımama kaşlarımı çatıyorum.

Yolun kenarında rahatlamak mı? Bu pislik gerçek mi? "Karının yol kenarına işemesine izin mi vereceksin?"

"Seni güvende tutmak için mi? Evet," diye kolayca yanıtlıyor.

"Beni nasıl güvende tutuyorsun?" Çılgılık atıyorum. "Bunun *lanet* olası benimle yap."

"Ağzından çıkana dikkat et Bianca." "Siktir git, Vincent."

"*Bianca*," diye uyarıyor.

"Ne yapacaksın?" Omzunu itiyorum, öfkem beni ele geçiriyor. "Bana vuracak mısın?"

"Ne?" diye nefes alıyor. "Neden sana vurayım ki?"

"Yapılan bu değil mi? Haddimizi aştığımızda?"

"Babanın annenle olan şikâyetlerini ele alış biçiminin benimle hiçbir ilgisi yok." Elleri direksiyonu sıkıyor. "Ben daha yaratıcı cezalandırma yöntemleri kullanmayı tercih ediyorum."

Dilimdeki geri dönüşü yutuyorum, beynim sahip olmamam ve kesinlikle istememem gereken düşüncelerle dolup taşıyor.

"İğrençsin."

Etkilenmemiş bir kahkaha atıyor. "Bunu gözlerindeki şehvete ve kalçalarındaki sert kenetlenmeye söyle."

Bacaklarımdaki gerginliği, tuttuğumu fark etmediğim sıkışıklığı gevşetiyorum.

Konuşmak, iddiasını çürütmek ve açıkça bildiği şeyi inkar etmek için hareket ediyorum, ama sadece kendimi daha da utandıracağım. Bu yüzden çenemi kapatıp vücudumu ona arkamı dönecek şekilde çeviriyorum ve pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum.

"Seni asla incitmem Bianca. Bu şekilde değil."

Öyle değil.

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Direksiyonu bir kez daha kavramadan önce parmakları dışa doğru uzanıyor. "Fiziksel olarak. Seni asla fiziksel olarak incitmem."

Kendimi güvende hissetmeliydim, ama kalbimi sakatlamanın sınırsız olmadığını rahatça itiraf etti.

"Beni rahatlatmak için ihtiyaç duyduğun bir şey olmasına bile gerek yok."

"Bilmeni istedim," diye karşı çıkıyor. "İtibarım iş için ne gerekiyorsa onu yapıyor. Bu korkunun evliliğime sızmasına ihtiyacım yok."

"Yani beni öldürmeyecek misin?"

Başını yavaşça çeviriyor, gözlerindeki hoşnutsuzluk belli oluyor. "Bianca, sana gösterdiğim hiçbir iyiliğe aldanma. Eğer bana ihanet edersen, seni öldürürüm ve bu konuda hiç de kötü hissetmem."

Çabucak başka tarafa bakıyor.

"Katılmıyorum."

"Hangi kısmına?"

"Beni öldüreceğinden şüphem yok," diye onu temin ediyorum. "Ama o." kendini kötü hissedersin

"Sadakat ve dürüstlük benim için son derece önemlidir. Asla unut bunu." Ses tonundaki sert uyarı koltuğumda rahatsız bir şekilde kaymama neden oluyor. "Güvenimi kırarsan sana duyduğum sevgi de yok olur. Hiç tereddüt etmeden boğazını keserim ve özgürlüğüme ve aileme yönelik bir tehdidi ortadan kaldırdığımı bilerek huzur içinde uyurum."

Yutkunuyorum. Sessizliğin içinden duyulacak kadar kalın bir hareket. Araba.

"Romantizmin öldüğünü kim söyledi?" Şaka yapıyorum, içindeki tehlikeden nefret ederek

Ses tonu.

Bu aptalca sözleri duymazdan geliyor ve gözlerini virajlı yola odaklıyor. Ben de onu takip ediyorum, dikkatimi ağaçlarla kaplı yola veriyorum, yeşiller ve kahverengilerin bulanıklığı içinde geçip gitmelerini izliyorum.

Bana karşı sevgi beslediğine dair üstü kapalı yaptığı yoruma takılıp kalacak kadar aptal mıyım? Çoktan körleşmiş bir peri masalı duygusuna mı kapıldım? Yanımdaki canavarın bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmesinden memnun muyum? Ya da belki daha çok minnettar olmalıyım. Daha derine baktığımda, Vincent hayatımı kurtardı. Anladığım kadarıyla, benimle evlenmeye zorlanmamış. Bunu yapmayı o seçti. Ama neden?

"Sana asla ihanet etmem."

Cevap vermiyor.

"Benimle neden
evlendin?" Cevap
vermiyor.

Boğazımı temizliyorum, kelimelerimin bu kadar uysal çıkmasından nefret ediyorum. Koltuğun derisi tenime yapışıyor, vücudum nemli. Beni ölümle tehdit edebiliyor ve kalp atışlarım hızlanıyor ama duygularını sorguluyorum ve kendimi hazır hissediyorum.

göğsünden fırlayıp kendini camdan dışarı, akan trafiğe atarak intihar etti.

"Ben senin için hiç kimse değilim. Lorenzo beni öldürebilirdi ve sen de hayatında benim yükümü taşımazdın. Sorum şu ki, neden? Özgürlüğünü koruyabilecekken neden ben?"

Sağ eli direksiyondan kalkıyor, işaret parmağı başparmağındaki kalın metal banda sürtünüyor. Benden uzağa eğiliyor, sol dirseği penceresinin hizasına dayanıyor. "Evliliğimizi özgürlükten yoksunluk olarak görmüyorum." Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor, tekrar sessizleşiyor.

"Bu benim soruma cevap değil."

"Sana hayranım," diye mırıldanıyor, kelimeleri zar zor duyabileceğim kadar alçak sesle. "Beni tanıyorsun." Başımı yana eğiyorum, dudaklarım büzülüyor.

"Yeterince biliyorum."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama söyleyecek bir şey bulamıyorum. Başımı yumuşak bir şekilde sallayarak tekrar kapatıyorum.

"Evleneceğimi hiç düşünmemiştim." Tekrar konuşuyor ve ben dikkatle dinliyorum. "Ben bir infazcıydım. Akli başında hangi kadın bana bağlanmak ister ki?"

"Mafyanın kızlarının başka seçeneği yok."

"Bu doğru," diye katılıyor. "Ama yine de bunun bana göre olmadığını hissediyordum. Lorenzo bana farklı bir hayat önerdiğinde seçeneklerim genişledi. Güçlü bir kadına ihtiyacım vardı. Sadık olan ve her zaman sadık kalacak birine. Önemli gördüğü şeyler için hayatını ortaya koyabilecek bir eş."

"Sen mi?" Sessizce test ediyorum.

"Ben," diye onaylıyor. "Eğer biri için hayatımı ortaya koyacaksam, karşılığında aynı şeyi istemek yanlış mı?"

"Hayır." Onu izliyorum, yola odaklanmış ve benden dünyalar kadar uzakta. "O kişi olduğumu nereden biliyorsun?"

"Yanılıyor muyum?" O zaman bana bakıyor ve gözlerindeki ateş bakışlarımı onunkinden kucağıma çevirmeye zorluyor.

"Sevdiğim insanlar için tam olarak tarif ettiğiniz kişiyim."

"Sevdiğin insanlar için," diye yineliyor, dilindeki hakaretin tadına vararak. "Belki de benim umudum bir gün senin de beni sevmendir."

"Sen de beni sever miydin?" Sakin bir nefes aldıktan sonra soruyorum, sesimin titrememesinden memnunum.

Uzun bir süre konuşmadı. Beni görmezden gelmeyi seçtiği gerçeğini kabullenmeme yetecek kadar uzun bir süre. Ama sonra konuşuyor ve kalbim onun için hiç hayal etmediğim bir şey hissediyor. *Acıma*.

"Kalbimdeki karanlığın aşka yer açacağını hiç sanmıyorum, *dolcezza*. Canavarlar ışıktan, meleklerin karanlıktan korktuğundan daha çok korkarlar."

SEKİZ

T Vincent'ın arabasının tekerlekleri, uzun zamandır duymadığım bir doğa yankısıyla, çalı çırpı ve kurumuş yaprakların üzerinde çatırdıyor. Toprak yol

kıvrımların etrafından dolanıyor, ötesini göremiyorum ama yine de boynumu uzatıyorum. Güneş ağaçların gölgesinden içeri girmeye çalışıyor ve ben güneş gözlüklerimi çıkarıyorum. Titriyorum. Dışarıdaki nemli havanın serinliği Vincent'ın klimayı kapatmasına yetiyor, sabit vantilatörün yokluğu aramızdaki sessizliğin sesini yükseltiyor.

Son virajda bir kulübe belirliyor ve güzelliği karşısında nefesim kesiliyor. "Vay canına."

Küçük olduğu kesin ama sizi sıcak bir kucaklamayla karşılayan rustik bir sağlamlığa sahip. Üç basamakla iki kişi için yeterli büyüklükte bir verandaya çıkılıyor. Eski kütüklerden inşa edilmiş; lekeli ve bakımlı.

"Çok güzel," diye nefes veriyorum.

"Bir kulübede saklanacağımızı mı sandın?" Omuz silktim. "Sanırım öyle."

"Hiçbir şekilde lüks değil ama temiz ve ihtiyacımızı karşılayacak bir yer."

Bununla yaşayabilirim. "Şöminesi var mı?"

"Evet."

Alkışlıyorum, aptal gibi hissediyorum ama kendimi durduracak kadar değil.

"Bir dakika arabada bekleyebilir misin?" Motoru kapatır. "Sadece kontrol etmek istiyorum."

"Ne için?" Ona ihtiyatla bakıyorum.

"Davetsiz misafirler mi?" "Sadece güvenli olduğundan emin olmak istiyorum."

Sesimi alçaltıyorum. "Ormanda bekleyen biri varsa ne olacak?" Elini yüzüne sürerek iç geçiriyor.

"Tamam, tamam," diye kabul ediyorum, emniyet kemerimi çıkarıyorum. Üzerime eğildi ve torpido gözünü açıp bir tabanca çıkardı.

"*Tanrım.*"

Sırıttırıyor. "Ne olur ne olmaz."

Kabine giriyor ve birkaç dakika içinde kapımı açmak için geri dönüyor. Arabadan inerken elimi tutuyor ve bu basit yakınlık gösterisi karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"İçeri gir. Ben çantaları alacağım."

SAATLERDİR KÜÇÜK OFİSTE KILITLI DURUYOR. NE ZAMAN BİZ

Geldiğinde çantalarımızı tek yatak odasına bıraktı ve kendini dışarıya kapattı.

Burnumu sokarak kendimi meşgul ettim. Her köşe bucağı araştırdım. *İki kez.* Çarşafı kokladım, küf kokusunun beni karşılamasını bekliyordum. Ama yeni yıkanmışlardı ve dokununca gıcır gıcır oluyorlardı. Buzdolabı dolu ve dolaplar dolu. Gardıropta yedek battaniye ve yastıklardan başka bir şey yok.

Çantamı açıyorum. Vincent'inkine bakıyorum ama sonra vazgeçiyorum, yatağın ayak ucuna bıraktığı yere dokunmadan bırakıyorum.

Kendime bir fincan kahve yapıyorum ve verandaya oturup etrafımızı saran göle bakıyorum. Buraya götürülmemiş olsaydım oldukça huzurlu olurdu.

Benim isteğim dışında. Yeni kocam beni buraya romantik bir kaçamak için getirseydi ve işlediği suç her neyse örtbas edilene kadar saklanmamı istemeseydi.

Düğünden beri Caterina'yla konuşmadım. Güvende olduğuma dair onu rahatlatma şansım olmadı ve endişeleneceğini biliyorum. Babamızın onun korkularını hafifleteceğini umuyorum ama babama güvenilmemesi gerektiğini biliyorum. Ona endişelenmeyi bırakmasını, onları ilgilendirmediğimi söyleyecektir. Artık Vincent'ın olduğunu.

Kulübeye geri dönüp ofise doğru ilerliyorum. Kapıya vuruyorum.

"Evet."

Kolu yavaşça çeviriyorum, kafamı kapıdaki aralıktan içeri sokuyorum.

"Sadece kontrol ediyordum."

Bir telefonu yere bıraktı. Ben doğduğumda muhtemelen en çok aranan telefon olan bir dinozor alet.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Neredeyse iki gündür uyumamış ve bu belli oluyor. Gözleri kan çanağına dönmüş, giysileri buruşmuş ve yorgunluktan sesi bazı kelimeleri sürçüyor.

"Öyle mi? Yemek? Uyku belki?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Yapacak çok işim var. Ama akşam yemeğine kadar bitirmiş olurum."

"Tamam. Bize bir şeyler

hazırlayacağım." Bekliyorum.

Bana bakıyor.

"Babamla konuştun mu?" Telefonu işaret ediyorum.

"Neden?"

Davet edilmeden ofise girdim. "Cat iyi olduğumu biliyor mu?"

Varlığımdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor, ben de odaya doğru ilerliyorum. "Babana sormadım. Halletmem gereken daha önemli şeyler vardı."

Evet, kendini hapisten uzak tutmak gibi.

Aramıza sessizlik çöktü.

"Bianca," diye uyarıyor, göğsü uzun bir iç çekişle iniyor.

"*Lütfen*, Vincent. Bu güvenli. Aksi takdirde, onu kullanmazdın. Otuz saniye. Sadece güvende olduğuma dair onu temin etmek istiyorum." Kendi aileme erişebilmek için kocama yalvarıp yakardığımın farkındayım.

Başını arkaya
eğdi. "Her şeyi
yaparım."

Şimdi tam masasının önünde duruyorum, avuçlarımı tahtaya bastırmışım.

Başını sallıyor. "Kendini ödeme olarak sunarak kendini ucuzlaştırma."

"I-" Kekeliyorum.

"Otuz saniyen var," diye uyarıyor. "Bir milisaniye bile fazla değil,
Bianca.

Beni sınamayın."

"Teşekkür ederim." Kocaman gülümsedim.

Telefonu hevesle elinden alıp numaraları hızlıca tuşluyorum.

Çevir sesi kulaklarıma çarptığı anda nefeslerim daha kolay geliyor.

"Alo?"

"Kedi," diye nefes veriyorum.

"Bianca, aman Tanrım, güvenli bir yerde
misin?" "Evet, ben-"

Vincent boğazını temizliyor ve ben kendimi
durduruyorum. "Ben güvendeyim." "Bianca, FBI seni
aramak için buradaydı."

"Ben mi?" diye boğuk bir sesle söylüyorum, şok omurgamı parçalıyor.

"Roberto'nun ölümüyle ilgili olarak sorgulanmak üzere aranıyorsun,"
diye açıkladı sessizce. "Babamın annemle konuşmasına kulak misafiri
oldum. Onu canlı gören son kişi olarak teşhis edilmişsiniz."

"Ne?" Boğazıma bir şey kaçtı. "Nasıl? Ben... Öyle bir şey olmadı. I..."

"Lorenzo yetkililere balayında olduğunuzu ve Vincent'la ikinize ulaşamadığını söyledi."

"Hoşça kal de." Kendimi Caterina'nın anlattıklarına o kadar kaptırmıştım ki Vincent'ın yaklaştığını hissetmedim. Elleri telefonun üzerinden benimkileri kavradı, göğsü sırtıma bastırdı.

"Gitmeliyim," diye yakınıyorum.

"Arama Bianca," diye tembihliyor Cat. "Babam anneme Vincent'ın seni güvende tuttuğunu söyledi. Bu olay kapanacak. Gececeğini biliyorsun."

"Evet," diyorum dalgınca. "Seni seviyorum."

Vincent, Cat'in cevap verdiğini duyamadan telefonu kapatıyor.

O pozisyonda duruyoruz - göğsünü sırtıma bastırıyor - nefes alış verişimin dengelenmesine yetecek kadar uzun bir süre.

"Tüm bunların senin suçun olduğu konusunda seni suçlamama izin verdin." Cevap vermiyor.

"Neden bana söylemedin?"

"Ve seni gereksiz yere endişelendirmek mi?" Sözlerinin çapağı enseme tırmalıyor ve ürperiyorum.

"Onu ben öldürmedim," diye teminat verdim. "Kardeşini ben öldürmedim." "Şşşt," diye yatıştırıyor. "Biliyorum."

Boğazımda biriken fazla tükürüğü yutuyorum. "Hapse girecek miyim?"

Sol elimi kaldırıyor, başparmağını parmağımdaki yüzüğün üzerinde gezdiriyor. "Bunun seni korumak için bir söz olduğunu söylemiştim. Böyle sözleri kolay kolay vermem. Ciddiyim."

Ölmemi istemesi gerekirken beni koruyor. Suçluluk duygusu üzerime çöküyor ve yüzünü görmek için başımı arkaya eğiyorum. "Neden? Benimle evlenmek istemedin. Lorenzo seni buna zorladı. Bu senin çıkış yolun."

Başparmağını kullanarak başımı çeviriyor ve çene çizgime yumuşak bir öpücük bırakıyor. "Beni bir daha rahatsız etme."

"Vinnie," diye tırmalıyorum ama beni görmezden geliyor ve bunu yaptığı için minnettarım çünkü ne diyeceğimi bilemiyorum.

Sevgi dolu sözlerim karşısında tek bir kaşını kaldırıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Beni korumak için buradayız.

O değil.

"Ben yemek yaparım," diyorum zayıfça, kendimi korkunç derecede aptal hissederek.

Başını sallayarak beni sessizce uğurluyor ve ben de çıkıyorum, arkamdan kapıyı kapatırken sırtımı onun kapısına d a y ı y o r u m .

SESSİZLİK İÇİNDE YEDİK. O BOŞLUĞU DOLDURACAK BİR KELİME BULAMADIM.

Sessizlik. Sessizliğin içinde rahat görünüyordu. Hazırladığım akşam yemeğini yedi, yemeklerime iltifat etti ve masayı topladı. Tam ve mutlak bir sessizlik içinde yan yana temizlik yaptık. O yıkadı, ben kuruladım ve bu çok saçma görünüyordu. Vincent Ferrari, korkulan mafya infazcısı, şimdi *patronun* danışmanı, bulaşık yıkıyor.

"Bunu ben de yapabilirdim." Sonunda sessizlikten işkence çekerek pes ettim. "Yemek yapmışsın," dedi.

Mutfak temizlendiğinde elini omzuma attı ve başka bir şey söylemeden ofisine geri döndü.

Duşa girip vücudumu gereğinden fazla keseliyorum. Beni korumak için buradayız.

Beni korumak için uyumuyor.

Vincent Ferrari kafamı karıştırıyor. Bana hayran olduğunu söylüyor ama beni tanımıyor. İffetsiz olduğumu düşünüyor ama benimle evlenmeyi kabul ediyor. Onu bir canavar olarak görüyordum, kurtarıcım olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Sadece kendisi olduğu için ona karşı kalbimde beslediğim nefret, birlikte geçirdiğimiz her saniye eriyor. O beklenmedik biri ve beni inkar edilemez bir şekilde hazırlıksız yakalayan biri için nasıl plan yapacağımı bilmiyorum.

Yatakta yatarken dönüp duruyorum. Yanımda değil ve karı koca olduğumuzdan beri benimle aynı yatağı paylaşmayı reddetmesi beni

sinirlendiriyor.

Yatak.

Üzerimdeki battaniyeleri atıp yumuşak ayaklarımla kulübenin içinde yürüyorum.

Silueti gün ışığında olduğu kadar korkutucu. Ama beni çağırıyor, onu çevreleyen karanlık beni daha yakına çağırıyor ve itiraz etmeden gidiyorum.

Pelüş bir koltukta oturuyor, ayın ışığı yüzünün yarısına vuruyor ve gözleri dinlenmek için kapalı. Uyumuyor. Vücudu bilinçsiz olamayacak kadar uyanık ve sert.

Gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin verdim, kocam olan bu müthiş adamı inceledim.

"Yatağına git, Bianca."

Pencereden gelen esinti sabahlığımı üst baldırlarımın etrafında dalgalandırıyor.

"*Vincent.*"

Gözlerini yavaşça açarak viski bardağından bana bakıyor, meme uçlarımla sert kesimine odaklandığında gözleri kararıyor. Sadece serin havadan değil, kapüşonlu gözlerindeki sıcaklıktan da çakıllı.

"*Dolcezza,*" diye mırıldanıyor, kelime acı veriyor, boğazının derinliklerinden hırıltıyla çıkan bir sevgi sözcüğü. "Bu gece olmaz."

Düşmeye hazır görünüyor. Sadece yorgun değil, tamamen tükenmiş. Uykusuzluktan gözleri mavimsi bir renk almış. Huzursuz görünüyor, bu da evlendiğim kendinden emin ve bağımsız adamdan fersah fersah uzakta. Vincent sessiz bir adamdır, ama bir sessizlik vardır, bir de düşünen sessizlik vardır ve karşımdaki adamda bu durum rahatsız edici.

Bir adım öne çıkıyorum, burun delikleri alevlenince duraklıyorum.

Elini saçlarına sokarak koyu renk bukleleri kabaca çekiştiriyor. "Bu gece ihtiyacım olanı bana veremezsin."

Sinirlerim göğsümü ileri itiyor. Onu ele geçirmiş gibi görünen fırtınayı dindirmek için can atan sahte bir güven. "Dene beni."

Kadehi dudaklarına götürüyor, yavaşça yudumluyor, bakışları kristalin kenarından bana dikiliyor. Onu okuyamıyorum. En derin düşüncelerini saklamakta usta. O bir muamma ve ben onu karmaşık bir bulmaca gibi çözmeyi arzuluyorum.

Dilinin ucu alt dudağının çizgisinde geziniyor, ağzına geri çekmeden önce viskinin kalıntılarını emiyor.

Sıkılmış görünüyor, nefes alış veriş değişmemiş ve gözleri bomboş. Beni reddedeceğinden eminim. Az önce yaptığı gibi onu rahat bırakmamı söyleyecek.

"Kıyafetlerini çıkar."

Sözleri beni şok ediyor, sesi alışık olduğumdan daha derin.

Tenim ihtiyaçla dalgalanıyor. Korku ve şehvetin güçlü bir karışımı beni hiçbir şekilde anlamadığım bir acıyla harekete geçmeye itiyor.

İpek geceliğimin ince askılarını bırakıyorum, kolayca düşüyorlar ve hassas tenimde kayıyorlar. Bu ipeksi okşayış bile inleme isteği uyandırıyor bende ve biliyorum ki, içten içe, bunun ipeğin tenime dokunuşundan çok kocamın içine kapanık bakışlarıyla ilgisi var. Hiçbir şeyin onu etkilememesiyle ilgili bir şey, bu kayıtsızlığı soyup atmak ve maskenin altındaki sınırsız adamı görmek istememe neden oluyor.

Geceliğimi her seferinde bir dirseğimin üzerinden daha da aşağı çekerek göğüslerimi yumuşak malzemedan kurtarıyorum. Zaten sert olan meme uçlarım, hava muhtaç tepelere dokundukça ağrıyor. Onları sıkmak, çok ihtiyaç duydukları rahatlamayı sağlamak için can atıyorum, ama kaçınıyorum, bileklerle hafifçe fırçalamaya teslim oluyorum.

Vincent'in kaşları hafifçe kalkarken, bu hareket dikkatlerden kaçmıyor. İpeği belimden aşağı ve kalçalarımın üzerine doğru itiyorum.

Tamamen çıplak, sabahlığım ayaklarımın dibinde, onu kaydırıp Vincent'in bakışlarının vücudumda yavaşça gezinmesine izin veriyorum. Acele etmiyor, gözleri beni yiyip bitirecek kadar açgözlü.

"Erkeklerin dokunmak için adam öldüreceği bir vücudun var Bianca. Bunu biliyor musun?" Başımı sallıyorum.

"Erkekler senin hakkında fanteziler kuracak. Kalçalarınızın kalın salınımını yakalamayı. Seni becermek istedikleri tüm yolları düşünecekler. Güzel meme uçlarını dillerinde hissetmek için can atacaklar. Aletlerini gırtlığınıza kadar soktuklarını hayal edecekler."

Kıpırdamadan duruyorum.

"Bu beni katil yapıyor," diye mırıldanıyor. "Seni böyle düşünmediklerinden nasıl emin olabilirim? Sadece fantezilerimde var olmanı nasıl sağlarım?"

"I-"

"Konuşma," diye sözümü kesti. "Sesin çok fazla baştan çıkarıcı. Bundan sonra benden başka kimseyle konuşmanı yasaklayabilir miyim? O sesi sadece benim için saklayabilir miyim?"

"*Vincent*," diye fısıldıyorum.

"İşte böyle," diye homurdanıyor. "Seks gibi konuşuyorsun Bianca. Sözlerin çok yumuşak. Gırtlaktan ve çizik çizik. Sanki organların fahişeler için saklanan türden bir sikişten sonra yeniden düzenlenmiş gibi konuşuyorsun."

Kalçalarımın arasında bir heyecan titreşimi dalgalanıyor ve şokla açılmalarını engellemek için gözlerimi kapatıyorum.

"Gözlerini aç."

Dediğini yapıyorum.

Boş bardağını yanındaki küçük masanın üzerine bırakıp sandalyesinin kolçağını kavırıyor. "Dizlerinin üzerine çök, karıcığım."

Öne çıkmak için hamle yapıyorum ama başını sallıyor. "İşte." Çenesini eğip yeri işaret ediyor ve ben de kararsızlığımı bastırıyorum. Talimatına uyarak dizlerimin üzerine çöküyorum.

İşaret parmağı alt dudağına sürtünüyor ve ben dudaklarımla aynı noktaya dokunmayı arzuluyorum. Yumuşak yastığı ağzımda hissetmek için.

Dizlerim altımdaki İran halısının koyu kırmızısını öperken beni bekletiyor. Yüzüme olan ilgisi hiç azalmıyor. Bakışlarımı tutuyor ve her ne kadar başımı eğip bakışlarının yoğunluğundan kendimi kurtarmak istesem de başka tarafa bakamıyorum.

"Sürün."

Gözlerim açıldı.

Sürünmek mi?

Sabırla bekler, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkar.

Kalkıp gidebilirdim. Kendimi odamıza kilitleyebilir ve teklif ettiğim şeyi unutabilirdim. Bana ona ihtiyacı olanı veremeyeceğimi söyledi. Gitmem için bana meydan okudu ve ben buna karşı koymayı seçtim.

Beni aşağılamak istiyor. Onun merhametine nasıl muhtaç olduğumu bilmenin heyecanını yaşıyor. Güç istiyor.

Ve endişe verici bir şekilde, bunu ona vermek istiyorum.

Ellerim yere değiyor ve burun deliklerinin açılma şekliyle kalçalarımın arasında ıslaklık birikiyor.

Çıplak bedenim yavaşça ona doğru ilerliyor. Bir elim diğerinin önünde, beni dört ayak üzerinde yaklaşıırken izlemesine izin veriyorum.

Bacakları genişliyor, kalçaları hafifçe kalkıyor, elbise pantolonunun sınırları içinde büyüyen ereksiyonu belli oluyor. Ağzım sulanıyor. Gümüş gözlerindeki ateşlenmiş ihtiyaç, midemin en derinlerinde havai fişekler patlatıyor ve beni daha da aşağı çekiyor.

"Çok güzelsin."

İhtiyacımı gizlemeyi reddederek inliyorum.

Bu kadar aşağılayıcı bir şeye boyun eğmenin beni tahrik edeceğini asla düşünmezdim. Ama kayganlığın amımdan kalçalarımın doğru ilerlediğini hissedebiliyorum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye övüyor, ona ulaştığımda büyük eli yanağımı kavırıyor. "Beni memnun etmek istiyorsun, değil mi karıcığım?"

Onaylamak için avucunun nasırlı dokunuşuna yüzümü sürüyorum. Başparmağı alt dudağımın üzerinden geçerek kabaca aşağı çekiyor. "Hiç ağzına penis aldın mı?"

Kirpiklerimin arasından ona bakarken keskin bir nefes alıyorum. "Hayır." Onaylarcasına mırıldanıyor. "Güzel."

"El değmemiş bir delik," diyerek iğrenç sözlerini ona karşı kullanıyorum. Gözleri kısılıyor ve parmakları çenemi acıyla kavıyor. Başka tarafa bakmayı reddediyorum. Gözlerim yaşarırken bile utanarak bakmak istemiyorum.

"Bir daha sakın kardeşimin sana dokunmasından bahsetme."

Kavrayışı o kadar güçlü ki başımı sallamakta zorlanıyorum. O da bunu hissediyor ve tutuşunu gevşetiyor.

"Sen benim

karımsın." "Evet."

"Seni koruyacağım. Seninle ilgileneceğim."

Sırtım çıplak, ayaklarımın ucuna basarak ona bakıyorum ve dikkatle dinliyorum.

"Sana dokunduğumda, Bianca, sana bildiğim o küçük pis fahişe gibi davranacağım."

Kukum kasılıyor ve dudaklarından dökülen iğrenç kelimeyle uzlaşmaya çalışıyorum.

Fahişe.

"Benim fahişem." İhtiyaç ve takdirle titreşiyor. "Memnun etmek için. Becermek için. Dokunmak için. Kullanmak için."

Lütfen.

Sikeyi

m.

Dokun

.

Kullan

.

Keşke beni şimdi memnun etseydi. Acıma son vermesini ve boşalana kadar bana dokunmasını isterdim.

Ellerim uyluklarıma gidiyor. Hareketimi fark ediyor ama bir şey söylemiyor. Onları daha yukarı kaydırıyorum, kendime çok ihtiyaç duyduğum rahatlamayı getirmeyi arzuluyorum.

"Kimin fahişesisin sen?"

Ağzım kurudu. "Senin."

"Sadece benimkini. Şimdi, iyi bir fahişe ol ve sikimi çıkar," diye

emrediyor, ben zirveye ulaşmadan önce, ve ben ağlamak istiyorum

orgazma sadece saniyeler kalmıştı. Ama hiç tartışmadan kabul ettim, parmaklarım fermuarını çekerek pantolonundaki büyük çıkıntıyı serbest bıraktı.

Diğer her şeyi gibi Vincent'ın siki de çok güzel. Uzun ve kalın. Pürüzsüz deri, ağır uzunluğun üzerine gerildi.

"Gördüklerini beğendin mi?" Aletinin tabanını yumrukluyor, elini bir, iki kez yukarı kaydırıyor, ikimizin de gözleri ucunu süsleyen döl damlasına sabitleniyor.

Yaklaşıyorum.

"Gördüğünüzü beğendiniz mi diye sordum?"

"Evet," diyorum, ihtiyaçtan çatırdayan sesim yüzünden kelime zar zor duyuluyor. "Tadına bakmak ister misin?"

Başımı salladım.

"Nazikçe sor."

"Lütfen, Vincent."

"Vinnie," diye düzeltti. "*Lütfen*, ne?"

Kalçalarım sıkılıyor, sergilediği güç gösterisi karşısında klitorisim zonkluyor.

"Vinnie, lütfen sikinin tadına bakmama izin ver."

İnliyor, sesi bir hırıltı gibi boğazından yuvarlanıyor. Parmakları tabanının etrafında sıkılaşıyor ve aletinin başını bana doğru itiyor.

Gözlerim onun üzerinde, elimi boyunun etrafına sarıyorum, elim onunkinin hemen üzerinde duruyor, parmaklarımız birbirine değiyor. Dilim dışarı fırlıyor, heyecanının damlacıklarını ağzımda toplamak için küçük yarık boyunca geziniyor. Onun tadıyla inliyorum. Sıcak ve tuzlu dokunuş, var olduğunu bilmediğim bir şehvet ateşiyle dilimde patlıyor.

Tükürüğümü dilimin ucunda toplayarak dışarı çıkarıyorum, sikinin başında dengeliyorum, tükürüğümün alevlenmiş ucuna kaymasını izliyorum.

Kalçaları yukarı doğru itildi, vahşi bir hırıltı dilime karşı horozunun öpücüğünü yankıladı.

"Ne kadar pis bir kız."

Dilimi ıslak başının üzerinde gezdiriyor, pürüzsüz teninin sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Dilimi ucunun dibinde düzleştiriyorum, dudaklarım onu içine çekiyor. Emiyorum ve o inliyor, gözleri kapalı.

Daha da aşağıya iniyorum, ağızma daha fazla alıyorum. Tıslıyor, eli yukarı kalkıyor, parmakları saçlarımın arasından geçerek tacımı tutuyor. Beni aşağı itmesini, daha fazla yutmam için zorlamasını bekliyorum ama yapmıyor. Sadece parmaklarıyla kafa derime masaj yapıyor, ben sikini yalarken boğazından sert sesler çıkıyor.

İçimde derinlerde bir şey beni çekiyor, bir gerilim amımın derinliklerine doğru kıvrılıyor. Klitorisim dikkat çekmek için ağrıyor ve Vincent'ın sikini emerken tahrik olduğumu fark etmek beni biraz şaşırtıyor. Dizlerimin üzerinde ve tamamen onun merhametine kalmış olabilirim, ama kendimi güçlü hissediyorum. Daha önce hiç olmadığım kadar seksi hissediyorum. Onu memnun etmek şehvetimi ateşliyor ve bu farkındalık aramıza ördüğüm duvarları yıkıyor.

Samimiyet Vincent'ın tüyler ürpertici tavrını ortadan kaldırdı. Hiçbir şekilde açık değil, ama kırılganlığının bir kısmı ortaya çıkıyor ve ben bundan daha fazlasını istiyorum.

Çıkardığı sesleri dinleyerek onun yolundan gidiyorum.

Dilimi kafasındaki yarığa değdiriyorum ve nefesi kesiliyor.

Elimi onun etrafında kabaca sıkıyorum, aletini hevesle emiyorum ve onun saçlarımı kavrayışı sıkılaşıyor.

Onu boğazımın derinliklerine kadar yutuyorum, elimi yukarı doğru bir hareketle döndürüyorum ve hırlıyor, kalçalarının küçük itişleri sesi takip ediyor.

"Zonkluyor," diyor ama konuştuğunun farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Kelimeleri mırıldanıyorum, bunu yaptığımı bilmek gururumu okşuyor. *I* sikinin zonklamasına neden oldu.

Onu tekrar derinlere çekmek için hamle yapıyorum, ama beni geri çekerek uzunluğundan uzaklaştırıyor. İleri doğru hamle yapıyorum ama homurdanıyor ve duraklıyorum. Aleti ulaşamayacağım kadar uzaktayken ona bakıyorum, gözlerindeki tehlikeli bakışı içime çekiyorum.

" $A\zeta$."

Ağzımı açıyorum ve kendini sarsarak açık dudaklarıma kalın sperm şeritlerinin dökülmesine izin veriyor. Dölünü ağzımın üzerinde döndürerek çeneme ve yanaklarıma fişkirtmesine izin veriyor.

Çeneme damlayan dölünü silmek için hareket ettiğimde "Bırak onu," diye tıslıyor.

Ellerimi bırakıyorum ve gözleri kararıyor.

Ayağa kalkıyor, diz çökmüş halimin üzerinde yükseliyor. Yarı dik aleti yüzümden sadece birkaç santim uzakta ve ağzımı tekrar açmamı emretmesini bekliyorum. Bunun yerine elini uzatıyor ve ben de avucumu onunkinin içine kaydırıyorum.

"Ayağa kalk."

Çıplak bedenim onunkine yaslanmış, arzulu bakışları benimkini yakalıyor. Serbest bırakılışının yüzümde kuruduğunu hissedebiliyorum.

Bizi döndürüyor. "Sandalyeye otur, Bianca."

Talimatlarına uyuyorum. Yerleştikten sonra önümde diz çöküyor ve bedenindeki güç beni kalçalarımı sıkmaya zorluyor. Bana sırtlıyor ve ben kendimi onun önünde yere atmak istiyorum. Dudaklarını öpmek ve bana sonsuza kadar böyle bakmasını talep etmek istiyorum. Korkunç ve güzel ve tartışmasız *benim*. Hiçbir zaman bir şeye sahip olmak için hırslı bir ihtiyaç duymadım. Ama burada, kocamla birlikte, onun kalbini ve bedenini sahiplenme duygusuyla yanıp tutuşuyorum.

Ellerini sağ ayağıma götürüyor, ayağımı kaldırıyor, ben de ona izin veriyorum. Dizini göğsüme dayayıp ayağımın topuğunu minderin üzerine koyuyor. Aynı şeyi sol ayağım için de yapıyor. Kalçalarım karnım ve göğsümle aynı hizada. Ayak bileklerim popoma doğru bastırılıyor. Amım tamamen açıkta.

"İyi bir fahişe olacağını biliyordum."

Boğazımdan muhtaç bir ses kaçıyor. Utanmam gerekirdi ama utanmıyorum.

Muhtacım. Tahrik oldum. Ve gelmek istiyorum.

"Parlayan amını görmelisin." Doğrudan vücudumun övdüğü kısmıyla konuşuyor. "Tamamen şişmiş ve kaygan."

Kalçalarımı geriye yatırdım, herhangi bir rahatlama arıyordum.

"Neye ihtiyacın var?"

Haykırıyorum.

"Sana."

"Ben mi? Buradayım,
dolcezza." "Dokun bana,"
diye yalvarıyorum.

"Nereye?" Merkezime yumuşakça üflüyor ve ben ihtiyaç içinde inliyorum. "Mükemmel fahişe meme uçlarına dokunmamı ister misin? Güzel ve pembe tepeler. Onları emmemi ister misin Bianca?"

İnliyorum. Ses bedenimi titretecek kadar yüksek. "Ya da amcığını?" diye fısıldıyor.

"Yesss," diye tıslıyorum.

"Mm," diye inliyor. "Güzelce sor, bebeğim. *Vinnie* de, *amımı* öp."

Vücudum, içimde o kadar yoğun bir şekilde inşa edilen orgazmla titriyor ki neredeyse nefes alamıyorum.

"Söyle," diye homurdanıyor.

"Lütfen, *Vinnie*. Amımı öp."

Daha cümlemi bile tamamlamamıştım ki, dili bir araya geliyor ve delikten klitorise kadar sularımı içiyor.

Ellerim memelerime gidiyor, meme uçlarımı kabaca sıkıyor. Uzun ve yüksek sesle inliyorum, ses kekeliyor ve sertleşiyor.

Klitorisime öyle yumuşak bir öpücük konduruyor ki dudaklarının itişini zar zor hissediyorum. "*Vinnie*," diye yalvarıyorum. "*Tesoro*."

Dili keskin, klitorisimin üzerinde kayıyor, sekiz rakamı en hassas etimi oyuyor. Onu izlemek istiyorum. Beni bu kadar derinlemesine katlederken gözleriyle buluşabilmek istiyorum. Ama vücudumda dolaşan zevk o kadar ağır ki gözlerim açılmakta zorlanıyor.

Heyecanımın damladığını, altımdaki yastığı nemlendirdiğini ve kıç yanaklarımın arasına damladığını hissedebiliyorum. Sırılsıklam oldum. Bedenim onun işkencesine bağımlı.

Yalama ve emme arasında gidip geliyor, ihtiyaçlarımı ben daha bilmeden okuyabiliyor. Beni gittikçe daha yükseğe çıkarıyor. Çığlıklarım

utanmadan. Amım zonkluyor. Kalp atışlarımla aynı anda atıyor, beni öldüreceğinden emin olduğum bir boşalmaya doğru koşuyor.

"Yüzüme gel Bianca," diye mırıldanıyor bana karşı. "İyi bir sürtük ol ve beni kirlet."

Yüksek sesle bağırarak boşalıyorum, onun şehvet düşkünü sözleri beni uçurumun kenarına getiriyor ve tam olarak istediği şeyi yapıyorum. Yüzüne karşı boşaldım. Serbest kalmam beni etkisiz hale getiriyor ve koltuğa düşüyorum, göğsüm kabarıyor, her artçı sarsıntının ardından yumuşak inlemeler geliyor.

Dünyam dönüyor ve o beni banyoda tekrar ayaklarımın üzerine yatırana kadar onun kollarında olduğumu fark etmiyorum. Duşu açıyor ve yeterince sıcak olduğundan emin olana kadar elini spreyin altında tutuyor. Şehvet dolu gözlerle onu izliyorum, bacaklarım hala titriyor.

"Atla, *dolcezza*," diye mırıldanıyor.

Suyun ılık yağmuru tenime geliyor ve yüksek sesle inliyorum. Gözlerimi kapatıp suyun üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum, ancak onun dokunuşunu hissettiğimde gözlerimi açıyorum.

Duşun hemen dışında duruyor, elinde bir bez, yüzümü nazikçe siliyor, doruk noktasının kurumuş kalıntılarını tenimden temizliyor.

Onu dikkatle izliyorum. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyor, gözleri görevinden hiç ayrılmadan.

Giyisilerini ıslatan su sıçramalarından rahatsız olmadan, tamamen giyinik bir şekilde tüm vücudumu yıkıyor.

"Duşu kapat," diye talimat veriyor ve dediğini yapıyorum.

Beni bir havluya sararak vücudumu kuruluyor. Karakterindeki farklılık ve bana yaklaşıırkenki nazik dokunuşu karşısında hem şaşkın hem de sevinçliyim.

Kuru olduğumdan emin olunca havluyu duş perdesinin üzerinden atıyor. "Yatağa atla Bianca. Uyu. Yapacak işlerim var."

Tartışmak istiyorum. Bana katılmasını istiyorum. Onun dokunuşunu istiyorum. Ama emrine uyuyorum, yatağa sürünüyorum, gözlerim mutlu bir yorgunlukla neredeyse anında kapanıyor.

DOKUZ

kaslarım genişlerken vücudumdaki rahatlamayla inleyerek uyandım.

"İyi uyudun mu?"

Şaşkınlıkla homurdandım. "Bunu yapmayı bırakmalısın." "Neyi yapmayı?"

Dirseklerimin üzerine kalkıyorum, çarşaf göğüslerimin üzerinde tehlikeli bir şekilde dans ediyor. Vincent odanın köşesindeki ağır koltukta oturuyor, sağ eliyle dumanı tüten kahve fincanını tutuyor.

Beş parmağından üçünde ağır metal yüzükler var. Onu onlarsız hiç görmedim. Her bir yüzük kalın, karmaşık tasarımlı ve teninin zeytin dokunuşuyla tam bir tezat oluşturuyor.

Üstsüzdü ve ben de manzarayı seyretmek için acele etmiyordum. Onu ilk kez takım elbise dışında bir şeyle görüyorum ve ağzım kurudu.

Mükemmel biri. Bronzlaşmış ten ve belirgin kaslar. Bir tutam saç göğsünün üst kısmını okşuyor. Karın kaslarının hatları otururken bile görülebiliyor ve göbek deliğinden pantolonunun içine doğru koyu bir kıl çizgisi uzanıyor. Göğüs kaslarının yontulmuş kıvrımları küçük kırmızı meme uçlarıyla tamamlanıyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bir dergi yayını canlandı; incelemem için açık ve sahiplenme duygusuyla vücudumdan fişkıran *koca* iddiası.

Koyu mürekkebin gölgesi yan tarafına dağılmıştı ve daha iyi görebilmek için başımı eviriyordum. "Dvmen var," diyorum.

Kahvesinden bir yudum

alır. "Ne oldu?"

"Dikenli tel," diyor.

Gözlerimin kollarının oluklarında gezinmesine izin veriyorum, n kollarının tutuk damarları üzerinde duraklıyorum. İncelememi tekrar yüzüne doğru çekiyorum. "Dikenli tel," diye tekrarlıyorum, keşke dün gece gömleğini ıkarsaydı da teninin sıcaklığını hissedebilseydim.

"Toplam yirmi  diken."

İki kez göz kırpıyorum. "Neden yirmi ?" "Aldığım canların bir hatırlatıcısı." *Aldığım hayatlar.*

"Oh." Alt dudağım dışarı çıkıyor ve başımı eğerek bir kez daha mürekkebe bakıyorum.

"Bu seni korkutuyor mu?"

Ölümden ve cinayetten hava durumundan bahseder gibi bahsediyor. Ses tonunda bir ihtiyat ya da kelimeleri durdurma yoktur. Nefesi gibi diline dokunurlar, onun bir parçasıdırlar.

Çarşafı göğsümde tutuyorum, dik oturuyorum, sırtım dik. "Sonuncusunu ne zaman aldın?"

Kahvesini tekrar yudumluyor ve boş fincanını yanındaki küçük masaya koymak için kısa bir süreliğine benden uzaklaşıyor. Takım elbise giyer gibi pijamalarıyla oturuyor. Bacaklarını açmış, kollarını cceleştirdiği sandalyenin kenarlarına dayamış. O bir hayal, hafızama her zaman kazımak istemediğim bir hayal.

"Evlenmeden iki gün önce."

Geçmişi düşünüyorum. "Bana bunu verdiğin gün m?" Sol elimi kaldırıyorum. "Sana bunu vermeden *hemen* nce."

Yutkunuyorum. "Birini öldürdükten ne kadar süre sonra dövme yaptırıyorsunuz?" "Vücudunda hiç dövme görmedim." Beni görmezden geliyor.

"Bende hiç yok."

"Temiz cilt."

"Evet."

Birbirimize bakıyoruz ve ben onun bana gelmesini diliyorum. Keşke acıma son verip beni öpseydi. Kaybolan ruhların sonsuza dek onun bedeninde ölümsüzleşmesinden utanmalıyım ama sadece o tene dokunmayı düşünebiliyorum. Ellerimi omuzlarında ve kollarında gezdirmeyi. Parmak uçlarımı karın kaslarının girintilerinde gezdirmeyi. Vücudunun sıcaklığını avuçlarımda hissediyorum.

"Bana öyle baktığında," diye fısıldıyor. "Aklımdan geçen düşünceler, Bianca... sana yapmayı düşündüğüm şeyler. Senin de bunları istediğini düşündürüyor bana."

Tahrik olduğunda sesinin kısıldığını öğrendim. Sesi, vücudumun en hassas yerlerini okşayan fısıltılı sözcüklerden ibaretti.

Dizlerimi kapatıp çarşafı kalçalarımın arasına hapsediyorum. "Sen..."

"Ne yapacağım?" diye sorar. "I..."

Hayal kırıklığıyla gözlerini kapatıyor ve ben kalması için ona yalvarmak istiyorum. Kendimi anlayamıyorum. Onu ne kadar çok istediğimi, isteme isteğimdeki tereddütle bağdaştıramıyorum. Reddedilmesinden, öfkesinden daha çok korkuyorum ve bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyorum, ama öfkesine karşı kendimi çelikleştirebilirim. Onun ilgisizliği güvenimi yok eder ve sonsuza dek kaybolmasına neden olur.

Vincent ayağa kalkar ve kalçalarının girintileri günahkâr bir şekilde siyah uyku pantolonunun içine düşer.

Uzanıp ona dokunmak istiyorum.

Yatağın ucuna yaklaşıyor ve nefesim kesiliyor, midemde umut ateşleniyor.

Bana doğru eğiliyor, yumruklarını şilteye bastırıyor. Sözlerine konsantre olmaya çalışıyorum ama vücudu dokunacak kadar yakın. Kasları çıkıntı yapıyor

Vücudunun üst kısmını yatağın üzerinde tutma çabasıyla. Nefes alışım değişiyor ve yüzüm ısınıyor. "Sen bana istediğimi verdiğinde ben de sana istediğini vereceğim."

Bilinçli bir düşünce olmadan ona doğru eğildim. "Ne istiyorsun?"

"Dürüstlük." Aniden ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor.

Kaşlarımı çattım. "*Dürüstlük* mü?"

"Bana Roberto ile aranızdaki gerçeği anlat."

Suçluluk duygusu karnımı yumrukluyor ve korku, saldırının acısını katlıyor. Çarşafı daha yukarı çekiyorum, aramızda olabildiğince mesafe bırakmak için arkama yaslanıyorum. "Gerçeği biliyorsun." Ses tonum savunmacı ve sert ve yalanımın bu kadar açık olmasından dolayı kendimi tekmelemek istiyorum.

Başını eğiyor. "Öyle mi?"

"Evet." Yutkunuyorum, dudaklarımı kenetliyorum, umarım içimdeki paniği değil de uğruna savaştığım tavrı dışa vuruyorumdur.

"Aşık mıydın?" diye soruyor, sağ elinin parmaklarını bilerek uzatıyor ve sonra yumruk yapıyor. Hareketi izliyorum, burun deliklerim açılıyor. Ellerini ceplerine sokuyor. Pantolonu aşağı iniyor, kasık kemiğinin damarları artık görünüyor.

Bedenimin zihnime ihanet etmesine sinirlenerek gözlerimi kapatıyorum. Cinsel deneyim eksikliğimin kararlılığımı kıracağını ve beni bir erkeğin vücuduna basit bir bakışla titreyen bir özlem karmaşasına dönüştüreceğini hiç düşünmemiştim, ama işte buradayız. "Ben de öyle düşünmüştüm, evet."

"Seni *becermesine* izin mi verdin?" diye zorluyor ve ben bakışlarına karşılık veremiyorum. "Masumiyetini mi aldı?"

"Evet." Kelime ancak bir nefesten

ibaret. "*Hm*," diyor.

Ayak sesleri benden uzaklaşırken omuzlarım rahatlayarak çöküyor.

"Yürüyüşe çıkmak istiyorum." Yatak odasının kapısında durdu. "Temiz hava bize iyi gelecektir."

Sakin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam. Giyineceğim."

Yine de beni duymuyor, yatak odasının sınırlarını çoktan terk etmişti.

"SENİNLE GÜZEL BİR GÜN GEÇİRDİM."

Oturma alanında oturuyoruz, ateş önümüzde yanıyor, sıcaklık yanaklarımı kızartıyor. Alevlere bakıyorum, yoğunluğundan gözlerim bulanıklaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve dikkatimi kocama çevirmeden önce uzun bir süre öyle tutuyorum.

Günümüzü kulübenin çevresini keşfederek geçirdik. Saatlerce yürüdük. Çok az konuştuk, kendi düşüncelerimize daldık ve aşırı aktif zihinlerimizi rahatlatmak için gözlerimizin çalıların güzelliğı üzerinde dans etmesine izin verdik.

Düşünceli görünüyor, gözleri bardağındaki viski shot'ına takılmış.
"Güzel."

"Size bir şey sorabilir miyim?" Tükettiğıim iki kadeh şarap doğrudan kafama gittiğı için ağızımdan kaçırıyorum.

"Sorabilirsin. Bu mutlaka cevap vereceğim anlamına gelmiyor."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve vücudu gözle görülür bir kahkahayla sarsılıyor. "Bakirelere bu kadar imrenilmesinin sebebi nedir?"

Bu soruyu beklemiyordu, boğazını temizlemek için yutkunmadan önce viski yudumunu ağızında rahatsız bir şekilde tuttu.

Sabırla bekliyorum, şarap kadehimi dudaklarıma götürüp yudumluyorum. "Sahip olduğunuz en değerli şeyi düşünün."

Parmağıma taktığı nişan yüzüğünü tutan elimi kaldırarak konuşmak için hamle yapıyorum ama başını sallıyor. "Dolar bazında değıl. *Değerli*," diye vurguluyor iki parmağını kalbine vurarak.

"Kız kardeşimin ve erkek kardeşimin sevgisi," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

Burun deliklerinden nefes alıyor ve insanları okumakta daha iyi olsaydım, duygularının incindiğini tahmin ederdim.

"Şimdi seni sevmeden önce bir başkasını sevdiklerini hayal et." Omuz silkiyorum, alt dudağım kafa karışıklığıyla dışarı fırlıyor.

"Şimdi sizden *önce* onların hayatlarından sevginin alındığını hayal edin. Onların sevgisinin *tamamen* size ait olduğunu düşünür müydünüz?"

Sorusunu düşünüyorum, ağzım *evet* demek için açılıyor, elbette beni her şeyleriyle seveceklerdi, benden önce sevmiş ve kaybetmiş olsalar bile. Ama kaçınıyorum.

"Bu böyledir," diye devam ediyor. "Bu insana, bu ruha, bu kalbe, bu *bedene* sahipsin"-gözleri şehvetle parlıyor-"senin olmasını istiyorsun. Onu tamamen sevmek ve onun da seni aynı şekilde sevmesini istiyorsun."

"Benden önce kim gelmiş olursa olsun beni tamamen seveceklerini biliyorum."

Bardağından bir yudum alır. "Ve belki de bir parçanız her zaman sizden önce gelen kardeşi tercih edip etmediklerini merak ederdi. Onları geri almak için senden vazgeçerler miydi?"

"Tamam," diye kabul ediyorum, isteksizce.

"Seks pek çok şeyi tetikler, Bianca. Anılar, duygular, coşku, *acı*. Erkekler karısını becerirken başka biriyle ilgili anıların sızmadığını bilmek ister. Onlara zevk veren tek şeyin kendi sikleri olduğunu bilmek isterler. Müstehcen şeyler düşündüğünüzde, aklınızdan geçen kocanızdır."

Büyük bir şiddetle konuşuyor. İfadesindeki inanç onun kimliğinin bir parçası.

"Bütün erkekler değil," diyorum.

"Sadece kendi adıma konuşabilirim."

"Ama bu sen değilsin," diyorum.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Kim diyor?"

"*Sen*," diye üsteliyorum. "Kendin söyledin."

Başını geriye itiyor, kafasını hafifçe sallayarak şaşkınlığını artırıyor.

"Ben korkmuş küçük kızlarla yatmam." Sözlerini tekrarlıyorum, kalbimi nasıl kestiklerini görmezden geliyorum.

Omuz silkiyor. "Hiçbir bağlantı yok."

"Kafam karıştı." Koltuğumda kayıyorum, kanepede bacak bacak üstüne atıyorum. "Bakire olman seni korkak küçük bir kız yapmaz."

"Oh." Gözlerimi kucağıma indiriyorum, kendime olan güvenim azalıyor. "Yani bakire olmamı mı *diliyorsun*?"

Ağır bir nefes veriyor. "Seni neden sikmeyeceğimi biliyor musun, *dolcezza*?"

"Çünkü-"

"Onun adını ağzına alma," diye hırlıyor. "Çünkü seksten bahsederken bana bakamıyorsun bile. *Bu* seni korkutuyor. Bakire olman ya da olmaman değil," diye ekliyor sonradan.

Yanaklarımın ısınmasına aldırmadan başımı kaldırıyorum.

"Ve ne istediğimin bir önemi yok. Sen bakire değilsin, bu yüzden tartışmalı bir konu. Öyle değil mi, karıcığım?"

Boğazımı temizliyorum. "Tamam."

Bana bakıyor ve sırlarımı çalmaya çalışan gözlerinin ruhuma girmesinden nefret ediyorum.

"Dün gece," diye başlıyorum ama nasıl devam edeceğimi bilemediğim için kendimi durduruyorum. "Dün gece," diye yineliyor sözlerim durduğunda.

"Dün gece korkmadım."

Kolunu kanepenin arkasına atarak gözlerinin vücudumda aşağı yukarı gezinmesine izin veriyor. "Dün gece şehvetinin seni yönlendirmesine izin verdin. Çekingenliğin bir kenara itildi. *Daha fazlasını* hissetmek istedin ve benim de aynı şeyi hissetmemi istedin."

"Hoşuma gitti."

"Eminim öyledir," diye mırıldanıyor, kelimeler seksle damlıyor, gözler aynı şeyi vaat ediyor.

Tekrar konuşması için sessizce yalvarıyorum. Seslendirmeye korktuğum şeyi bana vermesi için.

"İyi bir fahişe ol ve gel kucağıma otur."

Rahatlama, şehvet ve cinsel ihtiyaç vücuduma bir tsunami gibi hücum ediyor. Aniden ayağa kalkıyorum, çok düşünürsem kendimi ikinci kez sorgulayacağımdan korkuyorum.

Ona doğru yürürken bacaklarım güçsüz hissediyor, sinirlerim heyecanın yerine bir kenara itiliyor. Çok hevesliyim. Neredeyse *fazla* hevesliyim. Ama umurumda değil. Dün gece Vincent'ın bana verdiklerini sevdim, hayır, *sevdim*. Paylaştıklarımızdan başka bir şey düşünmedim. Belki de haklıydı; belki de bir bakirenin cazibesi budur. Vincent bana ilk cinsel deneyimimi yaşattı ve biliyorum ki hayatımın geri kalanında bu deneyim zihnimde dönüp duracak.

Dizlerini iki yana açarak bana bakıyor ve oturmamı bekliyor. "Yüzünü pencereye dön," diyor. "Dizlerini benimkilere yasla."

Talimatına uyuyorum ve kucağına nazikçe yerleşmek için dönüyorum. Kollarıyla belimi sararak beni kabaca kendine doğru çekiyor. "Dizler."

Bacaklarımı açıyorum, onunkilere paralel olacak şekilde uzatıyorum, kendimi ona tamamen açıyorum. Giyinik olabilirim ama onun merhametine kalmış durumdayım. Açılmış, beni mahvetmesi için hazırım.

Kalp atışlarını sırtımda hissedebiliyorum ve başımın omzuna düşmesine izin veriyorum.

"Kukunla oynanmasını istediğinde ne kadar da iyi bir kız oluyorsun."

Tüm bedenim titriyor ve boynuma onayını mırıldanıyor, nabzıma karşı yalıyor.

Çenesini omzuma dayamış, sol eliyle elbisemi kalçalarımın yukarı kaydırırken, hevesli gözlerine birkaç santimlik tenimi gösteriyor.

"Kahretsin, keşke seni nasıl işaretlemek istediğimi bilseydin Bianca. Adımı tenine kazımak istiyorum. Amına dokunmayı her düşündüğünde, adımı kalçalarının arasında hissettiğinden emin olmak istiyorum."

Ben inliyorum, o da boğazının derinliklerinde hırlıyor.

Elbisemi karnıma kadar itiyor, bardağını halıya bırakıyor, viskinin pahalı halının üzerine dökülmesini umursamıyor. Elleri külotumun kenarını kavırıyor, uyarmadan, izin almadan yırtıyor ve meme uçlarım sertleşiyor.

Sağ eli amımın üzerinde kayıyor ve ben *daha fazlasına* ihtiyaç duyarak yukarı doğru itiyorum.

Eli, büyük, kalın parmakları ve karmaşık halkaları, narin etime kabaca bastırıyor.

Boynuma doğru gülümsüyor ve ben de yüzümü ona çevirip tadına bakmak istiyorum. Dilimde onun onayına ve zevkine ihtiyaç duyuyorum. Bunu bana veriyor, dudaklarımız dağınık bir öpücükle çarpışıyor.

Üç parmağıyla klitorisime hafifçe vuruyor, bu hafif vuruş midemin çukuruna havai fişekler gönderiyor.

İki nasırlı parmağıyla hassas yumrularımın üzerinde daireler çiziyor, ben de ağzının içinde inleyerek adının fısıltılı heceleriyle daha fazlası için yalvarıyorum.

"Sana sadece benim bu seviyede zevk verebileceğimi biliyorsun." "Evet," diye inliyorum.

"Söyle, *evet* de, *Vinnie*, *sadece sen*."

"Vinnie. Sen. Sadece sen. *Tesoro*." Parçalanıyorum, bedenim yaklaşan orgazmla titremeye başladı bile. Nefesim sertleşiyor, dudaklarına bastırıyorum, kalçalarım daha hızlı hareket etmesi için boşuna çalışıyor.

"İhtiyacım var-"

Dokunuşunu hafifleterek daha hızlı ovuyor. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Şimdi iyi bir sürtük ol ve parmaklarıma karşı gel."

Göğüslerimi tutuyorum, kendimi kenara itmek için onları kabaca sıkıyorum.

Başım geriye düşüyor, onun adı dudaklarımdan ahlaksız bir çığlık olarak dökülüyor.

Saniyeler. Beni *saniyeler* içinde boşalttı.

"Ayağa kalk," diye fısıldadı.

Kucağından kayıyorum, bacaklarım titriyor ve gözlerim bulanık. Yüzümü ona dönüyorum.

O seksin timsali. Gözlerindeki ateşi okuyamazsanız, cinsel dokunuştan etkilenmemiş *gibi* görünen bir adam. Tahtında tembel tembel oturuyor, göğsü dizginlenmiş bir enerjiyle kabarıyor. Saçının tek bir teli bile yerinde değil, ama ona bir kez baktığınızda iffetsiz şeyler yaptığını anlıyorsunuz.

"Pantolonumu berbat ettin, benim tatlı, küçük fahişem."

Gözlerimi yere dikeyorum ama o bana *bakıyor*. Hemen kaldırıyorum.

"Yalayarak çıkar."

Yutkunuyorum.

"Bianca," diye uyarıyor. "İyi bir kız ol ve dizlerinin üzerine çök."

Hızla düşünüyorum, bunu yaparkenki ağırlığımla bacaklarıma vuran keskin acıyla homurdanıyorum.

"Pantolonumdaki dölleri yala."

Pantolonunun kasıklarına doğru ilerlerken, doruk noktamın ıslak lekesi fermuarının yan tarafına oturuyor. Sert sikinin ana hatlarının kumaşın üzerine iyice yerleştiğini görebiliyorum ve ağzımın ne kadar sulandığını itiraf etmekten utanıyorum.

"Çekinme."

Dilimi çıkarıp malzemenin üzerine sürüyorum, heyecanımın tuzlu kanıtını tadıyorum.

Aleti bu hisle sarsılıyor ve ellerim fermuarına uzanırken inliyorum.

"Hayır."

"Hayır mı?" Reddetmesi karşısında şaşırarak soruyorum.

"Bu gece kendimi kontrol edebileceğimden emin olamıyorum." "Kendini kontrol etmek mi?" Aptalca sordum.

O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum, ellerim dizlerine sıkıca yapışmış.

"Seni morluklar bırakacak şekilde becermek istiyorum ve buna izin vermeyeceğim."

Şokumu ve belirsizliğimi geride bıraktığımda derimin altında kayan heyecan karşısında şok olarak endişemi yutuyorum.

"Buna izin vermeyecek misin?" Sözlerini tekrarlıyorum, kırık fısıltı şehvetle gölgeleniyor.

"İlk kez değil," diye mırıldanıyor. "Bundan daha fazlasını hak ediyorsun."

ON

TYoluma devam ederken kulübe karanlıktı. Ağaç dalları pencerelere vuruyor, rüzgar ılık çalacak kadar gürültülü esiyor. ve camda yankılanıyor. Doğanın gece seslerini rahatsız etmekten korkarak çıplak ayaklarımın ucunda ilerlerken ay ışığı kırıntıları yolumu aydınlatıyor. Saat sabahın ikisini geçiyor, Vincent yatağa gelmedi ve kulübede insan yaşamına dair hiçbir iz yok. İki haftadan az bir süredir evliyiz ve o hiç yanımda uyumadı. Ondan önce uykuyu buluyorum ve ondan sonra uyanıyorum. Gecenin hangi saatinde olursa olsun, yatağın onun tarafı yapılmış olarak kalıyor, yani o bir şekilde dinleniyor olsa da, bu benim yanımda değil.

Burada geçirdiğimiz süre boyunca ofisi olarak kullandığı oda karanlıkta, ama ben yine de kapıyı iterek açıyorum.

Masasının arkasında oturur, sandalyesinde dönerek pencereye bakar. Sadece kendi yansımasının silüetini görebiliyor ama yine de bakıyor. Bedeni orada ama zihni başka yerde.

"Hiç bizim yatağımızda uyuyacak mısın?"

Sesimi duyunca irkilmiyor ama pencereden uzaklara bakıyor, gözleri bedenimi tarıyor. Ay ışığı gözlerinin şehvetle nasıl alevlendiğini gösteriyor ama yüzü pasif kalıyor. "Bu bizim yatağımız değil."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Hiç yanımda uyuyacak mısın?" Sağ omzu tembelce kalkıyor.

"Yatağı paylaşmak istemiyorsan," diye mırıldandım. "Kanepede uyuyabilirim."

"Hayır." Başını sallıyor, alnı kırıışmış. "Sorun o değil. Pek uyuyamıyorum."

"Ama uyuyorsun," diyorum usulca.

"Sorduğun buysa ben vampir değilim."

Gözlerimi deviriyorum. "Davet e d i l m e d e n yatak odama girdin." Kapı çerçevesine yaslanıyorum. "O kadarını anladım."

Dili köpek dişlerinin üzerinde geziniyor. "Evin sahibi sen değilsin, *dolcezza*. Baban biliyor."

"Beni vampir *olmadığına* ikna ettiğini sanıyordum."

"*Alacakaranlık* fantezilerini geride bırakıp olgunlaşmadıysan kanını içerim."

"Biliyor musun, şaka yaptığını bile sanmıyorum." Hafifçe gülüyor. "Şaka yapmıyorum."

Vincent'ın dilindeki kanama düşüncesinde kendimi kaybediyorum. Kırmızıya boyanmış dişlerinin görüntüsünün onu ölümcül derecede çekici kılmasından dolayı zihinsel sağlığım için endişeleniyorum.

Telefonu çalıyor ve modası geçmiş cep telefonuna bakarak fantezimin bağıını kırıyor.

Bir düğmeye basıyor ve tembel tembel sandalyesine oturuyor. "Enzo."

"Karın seni öldürmedi mi daha?" Enzo ve Vincent'in etkileşiminde bir yoldaşlık var. *Akraba* değiller ama çok nadiren ayrılırlar. Giorgio Caruso'nun ölümünün ardından yaşanan skandalı hatırlıyorum. Tahta beklenenden erken çıkmak zorunda kalan aile, Vincent'ın ikinci adam ya da en azından danışman olarak atanmasını bekliyordu. Her ikisi için de göz ardı edildiğinde, bir anlaşmazlık fısıltıları saflar arasında uçtu. Kimse Lorenzo'nun *neden* Vincent yerine Leo ve Roberto'yu seçtiğini gerçekten bilmiyordu, ama benim varsayımım, kararın muhtemelen ikisi arasında verildiği yönünde.

Vincent sırtarak bana bakıyor ve iki parmağıyla beni yanına çağırıyor. "Yaklaş," diyor Vincent.

Yavaşça ona doğru ilerliyorum, durumdan emin değilim. Vincent patronuyla telefonda konuşuyor, benim bilmemem gereken bir konuşma, ama yine de beni yanına çağırıyor.

"Onu daha sikmedin mi?"

Vincent homurdanıyor, sesi boğazının derinliklerinde yankılanıyor. "Karım hakkında böyle konuşma."

Lorenzo gülüyor. "*Dokunaklı*. Neden onun senin olmasını istediğini hâlâ merak ediyorum. İsteddiğini seçebilirdin."

Ayaklarım birkaç adım ötede duraklıyor, kaşlarım çatılıyor.

Onun senin olmasını sen istedin.

"Ben seçimimi yaptım." Vincent konuşurken gözlerini kaçırmıyor.

İri elleri kalçalarını ovuşturuyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Gözlerim kendi isteğiyle kasıklarına kayıyor ve pantolonuna sıkışmış kalın şişkinliği gözden kaçıramıyorum.

Vincent tahrik oldu ve ben onu memnun etmekten başka bir şey istemiyorum.

Bir adım öne çıkıyorum, kocamın bana ulaşabileceği kadar yaklaşıyorum. Parmaklarını bornozumun bağından geçirerek beni daha da yakına çekiyor.

Gözleri kapalı, burnunu göğüslerimi örten ipeğin üzerinde gezdiriyor, beni içine çekiyor.

Bu açık samimiyet gösterisi karşısında kalbim göğüs kemiğime çarpıyor.

Bana bakıyor, gözleri şehvetle kararıyor, kapakları kapanıyor. Tehlikeli görünüyor ve beni yok etmesi için her şeyimi verirdim.

"Sen benim felaketimsin," diye fısıldar, Lorenzo'nun duyamayacağı kadar alçak sesle.

Ve sen benim huzurumsun.

Telefonunu kenara bırakıp belimden tutuyor ve beni zahmetsizce ağır ahşap masanın üzerine kaldırıyor.

Ona bakıyorum ama bakışları dizlerime sabitlenmiş. Özellikle de dizlerimin birbirine yapışma şekline.

Alt dudağını dişlerinin arasında ovuşturuyor.

"Bianca'yı esir tutmayı ne zaman bırakabileceğim konusunda bir gelişme var mı?" Ellerini dizlerime koyup onları birbirinden ayırıyor.

Sesli bir şekilde nefes alıyorum ve o duraklıyor. Başını kaldırıp bir kez sallıyor, bir o yana bir bu yana hafif bir hareket. Bir uyarı. Bir parmağını kaldırıp dudaklarına değdirerek sessiz olmam için uyarıcı bir komut veriyor.

"Onu kafeste tutmak istersin diye düşünmüştüm." Lorenzo güler ve Vincent da aynı şeyi söyler.

"Onu kendime saklamanın avantajları var."

"Eminim öyledir," diyor Lorenzo. "Çok güzel bir parça." Dizlerimi açıyorum, kocam bornozumun kumaşını ç e k i ş t i r i y o r , Beni tamamen çıplak bırakarak. "Hiçbir fikrin yok."

Vincent dilini hiç vakit kaybetmeden klitorisimin üzerinde nazıkçe gezdiriyor. Bağırarak istiyorum ama uyarısına kulak vererek sesimi bastırıyorum.

Lorenzo, "Her neyse, bitti sayılır," diyor. "Önümüzdeki yirmi dört saat içinde ne zaman eve gidebileceğinizi size bildireceğim."

"Nasıl olduğunu bilmek istiyor muyum?" Son sözünü söylerken klitorisimi öpüyor ve kalçalarım daha fazlasına ihtiyaç duyarak yukarı doğru itiliyor.

Kaşlarını kaldırıyor, iri avuçlarıyla kalçalarımı bulup aşağı doğru itiyor.

Vincent Ferrari şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam olabilir ve bunu hiç fark etmediğime inanamıyorum. Yollarımız her kesiştiğinde, ona bir kez bile bakmamışım. Şimdi, bunu *nasıl* kaçırdığımı hayal bile edemiyorum. Şimdiye kadar gördüğüm tüm erkeklerden daha baştan çıkarıcı. Tehlikeli biri, ama tam da ihtiyaç duyduğunuz şekilde; *koruyucu*. Etrafındaki dünyaya kapalı ama benim için o *Vinnie*. Sahiplenici, kontrolcü, baştan çıkarıcı ve verici. Bana sahip olmak istediği çok açık ve hayatımda ilk kez, bir sahip olmak o kadar da köleleştirici gelmiyor. Özgürleştirici. Karşımdaki bu adam görünüşe göre varlığından bile haberdar olmadığım parçalarımı istiyor. Bir kadının erkeğini memnun etmek için diz çökmesini sağlayacak parçalar.

Boyun eğmek, partnerinin kontrol gücünü elinden almak istemesine neden olan kısımlar.

Lorenzo konuşuyordu ama ben tek bir kelime bile duymadım. Düşüncelerim Vincent'ın dilinin ustaca hareketleriyle sunduğu zevke odaklanmıştı.

Çok tahrik oldum. Heyecanım vücudumdan damlıyor, kış yanaklarımın arasından masasının kalın maununa kayıyor.

Dudaklarım amıma yapıştı; Vinnie emiyor, yalıyor ve tüm vücudum titriyor.

Adını haykırmak istiyorum. İhtiyaçlarımı yeterince iyi okuyor, bir elini kaldırıp dudaklarımın arasından yana doğru kaydırıyor.

Isırıyorum ve gözlerindeki şehvet önümde havai fişekler gibi patlıyor.

"Diğer durum nasıl?" diye soruyor sıkıca.

Patronu hayal kırıklığı içinde inliyor ve Vincent dilini amımın derinliklerine kaydırıyor. Bileğini kavrayıp elini ağzımın içine doğru itiyorum ve bunun aldığım zevkin sesini boğmasını umuyorum.

Serbest elini kullanarak iki parmağıyla am dudaklarımı birbirinden ayırıyor, dili hızlı ve yumuşak vuruşlarla klitorisimi okşuyor.

Yaklaştım.

Çok yaklaşmıştım.

"Ben de *onu* yere *indirmeye* hazırım."

Vincent, Lorenzo'nun sözleri üzerine hırlıyor, sesler amımda titreşiyor ve beni titretiyor.

"Sakin ol." Lorenzo iç geçiriyor, etrafımda parçalanan dünyadan habersiz. "Evcil hayvanınız güvende ve sağlam. *Şimdilik*."

"Gitmem gerek." Vincent duraksamadan aramayı bitirir. "Geldiğinde adımı söyle."

O biliyordu. Ben ona söylemeden, orada olduğumu biliyordu. Vücudumun artık kontrol edemediğim bir doruğa doğru ilerlediğini biliyordu.

"*Vinnie!*" Küçük odaya doğru bağıriyorum. "Vinnie. Bebeğim. *Yesss*."

Masanın üzerine düşüyorum, vücudum terden kayganlaşıyor. Göğsüm ağır nefesler alıp yumuşak nefesler vererek kabarıyor.

Başparmağı yarığımın üzerinde geziniyor ve yumuşak dokunuşuyla ürperiyorum. "*Bebeğim*," diye fısıldıyorum, dirseklerimin üzerine çıkıyorum.

Başparmağına odaklanmasını izliyorum, döllerim teninin bronzluğunda parlıyor. Viski bardağını sözsüz bir şekilde topluyor, salgımı kenar boyunca kaydırarak kristali kaplamasını izliyor. "Senin dölün ve viski," diye mırıldanıyor, orgazmımın kalıntılarını başparmağından yalıyor. "Hayatımı seninle sarhoş geçireceğim."

Bu adam.

Sikeyim.

Bu. Adamım.

"Vinnie."

Beni becermesini
istiyorum. O bunu
biliyor.

Ama o beni
reddediyor.

Tekrar.

"Enzo ile olan görüşmemi bitirmeliyim. Sen yatağa
git." "Vinnie," diye tekrarlıyorum.

"*Yat, Bianca.*"

Ayağa kalkıyorum, bu hareket göğüslerimi onun yüzüne yaklaştırıyor.
Meme uçlarımı öpüyor.

"Beni öldürebilirsin, *Dolcezza*, ve lanet bir melek tarafından
sahiplenildiğime yemin edebilirim."

Yutkunuyorum.

"Öp beni ve yatağa git."

Eğilip ağzımı onunkine dayıyorum. Dudaklarında kendi tadımı
alabiliyorum ve daha fazlasını isteyerek dilimi ağzının içine kaydırıyorum.

"Yaramaz küçük fahişe," diye inliyor ve dilimin ağzını keşfetmesine izin
veriyor.

Çaresizliğe doğru ilerlerken öpücükten geri çekiliyorum. Yalvarmaktan çekinmiyorum, ama sadece o talep ettiğinde.

"İyi geceler."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

Kapıdan içeri adım atarken adımı söylüyor. Omzumun üzerinden bakarak, dilinin viski bardağına dokunuşunu ve beni tadışını izliyorum.

"Tatlı rüyalar, *dolcezza*."

ON BİR

W

Evlendiğimden beri ilk kez annem ve babamın evine girmek gerçeküstü bir duygu. Sadece birkaç kısa hafta sonra, artık ev gibi hissettirmiyor. Ben bir misafirim ve babamın gülümsemesindeki gerginliğe bakılırsa, istenmeyen bir misafirim.

"Bianca," diye kaba bir şekilde selamlıyor. "Vincent." Kocamla konuşurken göğsünü şişiriyor ve ben üst dudağımın tiksintiyle kıvrılmasını engellemek zorunda kalıyorum.

Onun küçümsemesinin beni daha çok etkileyeceğini düşünmüştüm. Hayatımı kardeşlerimden daha fazla saygı görerek geçirdim. Ne de olsa ben onun en büyük varlığıydım. İtibarını arttırmak için kullanmayı planladığı paha biçilmez bir elmas. Onun sevgisini aşk olarak kabul ettim. Rolümü oynadım ve kalbimin istediği her şeyle ödüllendirildim. Tabii ki mantık çerçevesinde. Gösteriş yapıyordum, her zaman saygıyla gülümsüyordum ve ailemin ve düşmanlarımın hayranlık duyması için bir kaide üzerine yerleştirildim. Ulaşılmazdım. Biyolojik bağımız ona, babamın gözünde en önemli varlık olduğunu yeni yeni anladığım bir güç sunuyordu.

İlişkimiz bir yalandı ve dürüst bir ilişki değildi. Babamın beni koşulsuz sevdiğine inanıyordum. Davranışlarımın onu hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum ama sevgisini söndürecek güce sahip olacaklarını hiç düşünmemiştim. Ama yine de, *bu* onun yalanıydı. Armando Rossi'nin benim için hissettiği şey

sevgi ve şefkatti. Açgözlülük ve akranlarının hayranlığını kazanma vaadiydi.

Beni korumakla yükümlü olduğuna tüm kalbimle inandığım kişi tarafından ihanete uğradım.

"Baba." Yanağına bir öpücük konduruyorum, dudaklarım tenine değmeden geri çekiliyorum. "Anne."

Annem bana sarılıyor, beni gördüğüne gerçekten seviniyor. "Oh, Bianca. İyi misin?"

"Evet, anne."

"Vincent, kızımın davranışı pahalıya mal oldu-"

"Karımın davranışları artık seni ilgilendirmiyor, Armando. Bundan sonra onun hakkında kötü konuşmaktan kaçınmanı istiyorum." Vincent babamın gözlerine tembelce bakıyor.

Babamın omuzlarını geriye itmiş, göğsünü öne çıkarmış güçlü bir adamdan, terbiyesizliği yüzünden azarlanan bir çocuğa dönüşmesini izlemek, göğsümde açtığı yarayı hafifletti. Ve bunun için Vincent'a sarılmak istiyorum.

Kolumu onun koluna dolamadan ve minnettarlıkla yanına eğilmeden önce sadece bir an tereddüt ediyorum.

Babam hareketleri izliyor, kaşlarının arasında gelişigüzel bir çatıklık oluşuyor.

Cevap olarak gülümsüyorum.

Vincent başıma iffetli bir öpücük kondurdu. "*Dolcezza*, babanla konuşacak işlerimiz var. Annen ve kız kardeşini ziyaret et, gitmeye hazır olduğumda seni bulacağım."

Ona baktım. "Tamam." Gözlerimi ondan ayırmadan bekliyorum.

Ağzının köşesi bir sırtışıyla yukarı kalkıyor ve eğilip göz kapaklarımı titretecek kadar yumuşak bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Dudaklar ayrılıyor, bakışlarımız birbirini yakalıyor. Şehvetin, birinin gözlerinde görebileceğin kadar güçlü olabileceğini hiç düşünmemiştim. *Ruhun pencereleri* hep zorlama gelmiştir. Ama Vincent'ın bakışları köyleri yakıp yıkabilirdi. Her zamanki buz

Gözlerinin yerini ateş aldı; henüz tutmadığı sözlerin içinde benim için dans eden özlem ve şehvet alevleri.

"Git," diye fısıldıyor ve ben bağlantımızı koparıp anneme doğru adım atıyorum.

Kollarını benimkilere dolayarak bizi mutfağa doğru götürüyor. "*Bianca*. Sen ve Vincent mı?" diye hayret ediyor.

"Ben ve Vincent, ne?"

Mutfağa girerken beni bırakıyor ve ellerini geniş kalçalarının üzerine koyuyor. "Seks yapıyorsun."

"Anne!"

"Eee?" Mutfağında rahatça hareket ediyor, kahve hazırlarken elleri bir o yana bir bu yana savruluyor.

"Biz evliyiz." Ona gerçeği söylemekten kaçınıyorum. Vincent bana zevk vermeye hevesli olabilir, ama anlamakta zorlandığım nedenlerden dolayı seks ulaşamaz hale geldi.

İç çekiyor. "Mecburiyetten ilişki kurmak var, bir de *seks* yapmak var. Sizin etkileşimlerinizde zorunluluk yok."

"Benim açımdan
değil, hayır." "Ya da
onun tarafında."

İfadesi kalbimin çarpmasına neden oluyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" Hevesim annemin gözünden kaçmıyor, Vincent'ın sevgisine açgözlülük edecek kadar saf olduğumu düşündüğünü belli edercesine iç çekerken ayakları duraklıyor.

"Bianca, tatlım, Vincent Ferrari gibi bir adamın nişanlısı söz konusu olduğunda katlanacağı yükümlülüklerin bir sınırı vardır. Babanı ailesinin önünde azarladı. Seni müstehcen bir niyetle öptü. O adam kalbiyle hareket ediyor, göreviyle değil."

Gülümsememdeki zevki gizlemek için yüzümü eğiyorum. "Sen öyle diyorsan." "*Bianca*!"

Caterina'nın sesine doğru dönüyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak bana doğru koşmasını izliyorum.

"Kedi!"

Kendini kollarıma attı ve birbirimize sıkıca sarıldık. Büyüdüğüm evi özlememiş olabilirim ama kız kardeşimi özledim. Onun sonsuz iyimserliğini ve sarsılmaz sevgisini özledim.

Babam ve bana karşı olan hisleri hakkındaki gerçek tatsız bir sürpriz olmuş olabilir ama Cat'in motivasyonlarını hiçbir zaman sorgulamak zorunda kalmadım. O da beni en az benim onu sevdiğim kadar seviyor. Ağabeyim kendi sevgisinin de bizimki kadar sağlam olduğunu düşünüyor ama gerçekten zorda kalırsa aileyi seçeceğini biliyorum. Bununla mücadele ederdi ama görevi galip gelirdi. Ne de olsa o bir asker. Bu şekilde yetiştirildi. Kız kardeşimi kurtarmama yardım etmiş olabilir ama benim için sonuçlarının her zaman Cosa Nostra'ya olan etkisinden daha kötü olacağını biliyordu. Benim annem de benzerdir. Çocuklarını içinde tuttuğu her şeye sever. Ama o itaatkâr bir mafya karısıdır. Her şeyden önce kocasına sadıktır. Bunun için onu kınayamam. Vincent'ı düşündüğümde benim duygularım da onunla aynı. Onu korumak için hayatımı ortaya koyarım ama onu sevdiğimi bile söyleyemem. *Henüz değil.*

"Saçını böyle seviyorum." Caterina at kuyruğuma fiske vuruyor. "Sence de çok *sert* görünmüyor muyum?"

Gözlerini deviriyor. "Saçlarını hiç toplamıyorsun," diyor ve merakla beni izliyor.

Saçının bu halini seviyorum. Saçının altına saklanmak gibi bir huyun var.

Bu benim için o sorunu ortadan kaldırıyor.

Düğün gecemizde, Vincent Ferrari'den ve temsil ettiği her şeyden nefret ettiğime ikna olarak, bir daha asla saçlarımı toplamayacağıma dair kendi kendime yemin ettim. Ondan saklanmak istedim. Benim hakkımda ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

Şimdi, çoğu zaman onu yüzümden geri çekiyorum. Ona küçük görünen ama bana çok pahalıya mal olan bir şey veriyorum. *Bana*. Yüzümden geçen her duyguya tam erişimi var.

"Vincent saçımın açık olmasını seviyor," diye mırıldanıyorum.

Kardeşim mutfağa girerken tembelce, "Ne de olsa namuslu bir mafya karısısın," diyor ama ses tonunun altında bir suçlama, genellemesinde bir hayal kırıklığı var.

"Tony," diye gürlemesini duymazdan gelerek her iki yanağını da öpmek için hareket ediyorum.

"Sakın bana, *Necktie*'nin sana da senin ona olduğun kadar saygılı davranacağı gibi bir hayal kırıklığına kapıldığını söyleme."

Çenemi kaldırıyorum, kaşlarım gözlerimin üzerinde birleşiyor. "Evliliğim seni ilgilendirmez."

Omuz silkiyor. "Seninki de pek öyle görünmüyor."

"Bu da ne demek şimdi?" Söz hakkım olmayan bir durumdan en iyi şekilde yararlandığım için ağabeyimin beni aşağılamasına sinirlenerek ısııyorum.

"Bu, kocanızı tanımadığınız anlamına geliyor." "*Tony*," diye azarlıyor annem.

"Peki ya sen?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Hayır, yok." Vincent'ın sesi mutfağın geniş alanında yankılanıyor.

Tony başını eğecek kadar sağduyulu. "Saygısızlık etmek istemedim."

"Bence yaptın." Vincent bir parmağını yüksek belli kot pantolonumun ilmeğine geçirerek beni tekrar vücuduna çekiyor.

"Sadece kız kardeşimin uyanık kalmasını istiyorum."

Vincent gülüyor. "Neyin? *Benden* mi? Hislerim bana her zaman kardeşinin iyiliğini düşünmeyen *sen* olduğunu söylüyor. En azından bu değil." Elini atkuyruğumun üzerinde gezdiriyor. "Onun *patavatsızlığının* seni baban için bir numaraya taşınması ilginç, öyle değil mi?"

Gözlerim açılıyor ama Vincent onları göremiyor.

Tony bana temkinli bir şekilde bakıyor, başını başka yöne eğiyor. "Berto ve Bianca'nın bu işe karıştığından haberim yoktu. Zaten ölmemiş olsaydı o pisliği öldürürdüm," diye mırıldanıyor.

"Dediğin gibi. Gel Bianca. Halletmem gereken bir şey var.
Önce seni eve bırakayım."

Ona kalmak istediğimi, kız kardeşim ve annemle daha fazla zaman geçirmek istediğimi söylemeyi düşündüm ama Tony beni sinirlendirdi. Planıma kolayca uyum sağlayacağını hiç düşünmemiştim. Gerçek motivasyonu bu muydu? Rossi'nin gözde çocuğu olarak yükselmek mi? Planımızın Caterina'yı korumak için olduğu konusunda anlaşmıştık. Ama Tony gözlerime bakmayı reddedince, küçük kız kardeşimizin güvenliğinin onu rahatsız edip etmediğini merak etmeden edemedim. Cosa Nostra'ya sadık olduğunu biliyordum. Babam gibi, bunun onun için her şeyden daha önemli olduğunu hiç bilmiyordum.

"Elbette," diye fısıldıyorum ve aileme veda öpücüğü vermek için ilerliyorum. Tony bana sıkıca sarılıyor. "Benim bu işe karıştığımı nereden biliyor?"

Geri çekiliyorum. "Yok," diye teminat veriyorum ona, endişem omurgamı yalayıp geçiyor.

Tony önce Vincent'a, sonra bana bakıyor, isteksiz bir kabullenişle çenesini eğiyor.

Arabaya döndüğümde zihnim saatte milyonlarca mil hızla çalışıyor. Vincent "Kaşlarını çatıyorsun," diye gözlemliyor. Yüzümü gevşetiyorum. "Fark etmemiştim."

"Kardeşinin söyledikleri seni üzdü." Benden onaylamamı beklediği bir gerçeği ifade ediyor.

Söyledikleriniz beni de üzdü.

Vincent, Tony'nin benim patavatsızlığımdan haberdar olduğunu ima ederek, düşündüğümden daha fazlasını bildiğini ima ediyor. Roberto ile olan *ilişkim* yasadışı olarak sunuldu. Sadece Berto ve ben işin içindeydik ama kocam farklı düşünüyor.

"Çok kabaydı."

Vincent omuz silkiyor. "Askerler için zaman zaman zor oluyor. Özel olmak istedikleri bazı *işlerden* uzak tutulurlar. Bazıları bununla iyi başa çıkamaz. Yerini hak etmek zorunda."

Yerini hak et.

"Derisinde dikenli tel dövmesi mi var?"

Çenesi kasılıyor, yanağındaki kaslar kızgınlıkla zonkluyor. "Sana duymak istediğin söylenmediğinde neden saldırıyorsun?"

Öfkelendim. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Lütfen Bianca, bana seni okuyamıyormuşum gibi davranma." Onu tersledim. "Oku şunu."

Arabanın tutma kollarına tutunmama neden olan bir tekerlek gıcirtısıyla yolun kenarına yanaşıyor. Arkamızdaki araba korna çalarak yanımızdan geçip gidiyor ve korna sesi saniyeler içinde kayboluyor. "Ne oluyor be?"

"Sence eve yürümen ne kadar sürer?" Vincent bana bakmıyor. Ön camdan bakıyor, çenesi düşünceli bir şekilde kalkık.

Gözlerim yarıklara düşüyor. "Buna cesaret edemezsin."

Bakışlarını yavaşça bana çeviriyor. "Tam tersine, karıcığım, çok isterim. İyi olduğun zaman seni ödüllendiriyorum. Seni nasıl ödüllendirdiğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Yanaklarım iznim olmadan gölgelendi.

"Bu yüzden seni kötü davranışların için cezalandırmam mantıklı." "Kötü davranış." Gözlerimi deviriyorum.

"Dolcezza, senin bu ateşli tavrını kabul ediyorum çünkü beni t a h r i k ediyor.

Saygısızlığa müsamaha

gösterilmeyecektir." "Ben lanet bir çocuk değilim."

Kaşları kalkıyor. "Hayır." "Ve ben lanet bir evcil hayvan değilim." *Evcil hayvan.*

Evcil hayvanınız güvende ve sağlam. Şimdilik.

Kaşlarım çatıldı ve kalçalarım sıkıştı.

Vincent parmaklarını kullanarak amımın dudaklarını a y ı r ı y o r , diliyle beni okşuyordu.

Enzo iş hakkında konuşuyor. Vincent'in evcil hayvanı hakkında.

"Köpeğimiz var mı?" Aniden sordum.

Konuşmadaki bu açık değişiklik karşısında kaşlarını çatıyor. "Kedi mi?" İtiyorum.

"Hayır."

"Bir balık. Kuş. Kaplumbağa. Tavşan.

Gelincik?" "Ne?" Kafasını sallıyor. "Hayır."

"Enzo *evcil hayvanınızın* güvende olduğunu söyledi. Bununla ne demek istedi?"

Vincent'in yüzünde hesapçı bir gülümseme beliriyor ve ben koltuğumda geriye doğru çekiliyorum, başım bir gümbürtüyle cama vuruyor. "Senin işin olmayan konuşmaları dinlemek, Bianca, sadece istemediğin sorunlara neden olur. Güven bana," diye nefes alıyor. "Biliyorum."

Göz kırpıyorum.

"Şimdi seni eve yürümek zorunda bırakmadan önce bana saygısızlık ettiğin için özür dile."

Ona gereğinden uzun bir süre bakıp sinsi gülümsemesinin düşüşünü izliyorum.

Debriyajımı tutarak arabamın kapısını açıyorum. "Bianca," diye uyarıyor.

Manhattan'a kadar yürümeye hiç niyetim yok. Kahretsin, bu botlarla tabanlarını Brooklyn'de bıraktırdım. Ama Vincent'ın bunu bilmesine gerek yok.

Kapıyı çarpıyorum, çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve Uber uygulamasını açıyorum.

Vincent camı indirir. "Arabama geri dönmenizi öneririm."

"Tutmaya niyetiniz olmadığı belli olan tehditlerde bulunmamanızı öneririm. Özür dilemeyeceğim, *kocacığım*. Evin yolunu kendim bulurum."

Eli direksiyon simidinin derisinde dönüyor, halkalı parmakları eklemleri beyazlaşana kadar sıkılıyor. Fark etmemiş gibi yapıyorum. "Arabaya geri dön," diye homurdanıyor.

Başımı pencereden içeri eğdim. "Marco iki dakika içinde burada olacak." Telefonumu muzaffer bir edayla havaya kaldırıyorum.

"Marco'nun arabasına bin, ben de onu öldüreyim."

Surat astım. "Zavallı Marco. Sorun şu ki onu canlı gören son kişi ben olacağım, bu yüzden muhtemelen hapse gireceğim."

"Hiçbir şey öğrenmedin mi, *Dolcezza*? Ben böyle sorunları ortadan kaldırıyorum."

Vincent'ın Mercedes'inin arkasına yanaşan mavi Honda'yı izlerken boyum uzadı. "Bu benim aracım." Onun dayanılmaz derecede doğru yorumunu görmezden geliyorum.

"Bianca!" diye bağıyor, arabasından iniyor.

Kocamı ve ağzının küçümseme çizgisine dönüşmesinden anlaşılan öfkesini görmezden geliyorum. Bana doğru adım atarken batan güneşe karşı gözleri kararıyor.

Uber'e binerken başımı eğdim.

"Kim o?" Şoförüm çenesini kaldırıp Mercedes'inin arkasında duran ve içinde oturduğum 2018 model sedana uyarı ve azarlama hançerleri fırlatan Vincent'a bakıyor.

Başımı umursamazca sallıyorum. "Önceki Uber şoförüm tam bir pislikti."

Genç adam kaldırımdan temkinli bir şekilde uzaklaşıyor ve Vincent'a bakıyor. "Uber şoförün G sınıfıyla mı dolaşıyor?"

"*Yüceltilmiş* Uber şoförü."

Vincent'ın yanından geçiyoruz ve ellerini kalçalarına koyuyor.

"*Bekle*. O bir silah mıydı? O adam silah mı taşıyordu? Bu da ne böyle? *Sen de kimsin?*"

"Hiç kimse."

Dikiz aynasını yeniden ayarlıyor. "Kimse yok mu? Kızgın Uber şoförü bizi takip ediyor. Beni öldürecek mi?" Reddediyor. "Cidden bayan, size beş yıldız vermeyeceğim."

Gülümsüyorum. "Zararsız biri. *Sanırım*," diye ekliyorum sonradan. "Sanıyor," diye mırıldanıyor. "Harika."

"Sakin ol, sadece beni kaçırmadığından emin olmak istiyor. Bunu kesinlikle yapma," diyorum ona ciddiyetle. "O zaman seni kesinlikle öldürür. O biraz sahiplenici."

"Şu anda kenara çekebilseydim, çekerdim. Seni arabamdan atmayı da düşündüm ama içimden bir ses bunun arkamdaki deli herifi de aynı derecede kızdıracağını söylüyor."

"Muhtemelen daha fazla," diye kabul ediyorum.

Marco arabayla giderken dikiz aynasını tekrar tekrar kontrol ediyor. Gözleri Vincent'inkilerle her buluştuğunda koltuğunda kayıyor ve ben gülümsememi gizlemek için arkamı dönüyorum.

Araba beni binamızın önünde bırakıyor ve Vincent'ın arabasının yanımızdan hızla geçip otoparka girmemizi tamamen engellemesini izliyorum.

"Teşekkürler Marco," diyorum dalgınca, Mercedes'in gözden kayboluşunu izlerken.

"Her neyse, hanımefendi. Bir daha yollarımız kesişmeyecek. Bundan emin olmak için sana bir yıldız vereceğim."

"Çok nazıksınız." Alaycı bir şekilde gülümseyip kapıyı çarpıyorum.

Dairemize girerken kendimi biraz muzaffer hissediyorum. Kendimi olması gerekenden daha güçlü hissettiren bir gurur iliklerime kadar işliyor. Çantamı girişteki masanın üzerine bırakıyorum ve Heather'ın bu sabah isteğim üzerine topladığı güzel çiçek aranjmanını kokluyorum. Kırmızı güllerin coşkulu dizilimi beni gülümsetiyor ve parmaklarımı yaprakların üzerinde şefkatle gezdiriyorum.

Mutfağa doğru yavaşça ilerliyorum ve buzdolabımdan bir kase taze yıkanmış çilek alıyorum. Bir tanesini ısırduğımda tatlı tadı dilimin üzerinde pathıyor ve gözlerimi kapatıp tadını çıkarıyorum. Suyu çeneme akıyor ve onu siliyorum.

Son çileğimi bitirdiğimde Vincent geri dönüyor, ikinci bir ayak sesi onunkini yankılıyor. Mutfaktan başımı uzatıp Andre'nin kocamı takip ettiğini görünce dik duruyorum.

"Vincent?" Soruyorum.

"Asla, hiçbir koşulda, tanımadığım biriyle bir araca binmeyeceksin," diye bağılıyor. "Anlaşıldı mı?" Alnındaki bir damar patlamak üzere olduğunu düşündürecek kadar şiddetli atıyor.

Şok olup sessizliğe gömüldüm.

"Aldığım her güvenlik önlemine karşı çıkarsan seni güvende tutamam."

"Vinnie," diye mırıldanıyorum, patlamasından dolayı suçluluk duyuyorum.

"Düşmanlarımız var, Bianca. Bunu biliyorsun. Lanet olası bir şoförün olmasının bir sebebi var."

"Beni kızdırdığın ve arabandan atmakla tehdit ettiğin anlar için bizi takip etmiyor," diye itiraz ediyorum.

"Andre'yi mi istiyordun? Onu aldınız. Eğer seni ben götürmüyorsam, o götürüyor, anlaşıldı mı?"

Bir an bunu düşündüm ve rahatsızlıkla yüzünü düşüren Andre'ye baktım.

Bir kez başımı salladım.

"Gidebilirsin," diye Andre'ye seslenirken gözlerini Andre'den ayırmak istemiyordu.

Be

n. "Bay Ferrari. Bianca."

"Sen onun şoförüsün, arkadaşı değilsin," diye tükürüyor Vincent. "Sen onun

Bayan Ferrari olarak."

Andre, Vincent'ın arkasından bana sırtıyor ve buna karşılık vermemek için kendimi zor tutuyorum.

"Anlaşıldı, efendim." Başka bir şey söylemeden ayrılır.

Ön kapı tıkırdayarak kapanıyor ve Vincent boynunu öne arkaya kırıyor.

"Bunu öfke nöbetin için bir ödül olarak algılama Bianca."

Kaşımı kaldırıyorum, o da yaklaşıyor.

"Bu şekilde, lanet bir çocuk gibi davrandığında bile seni güvende tutabilirim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Beni kızdırma, ben de bir şey yapmayayım."

Bakışları ayaklarına düşer. Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve başını kaldırmadan önce tam olarak yerleşmesini bekliyor. "Bugünkü tehdidimde yanılmışım. Seni cezalandırmak için yeni yollar bulacağım, *Dolcezza*."

"Ve sana meydan okumak için yeni yollar bulacağım."

Gözleri şehvetle parlıyor ama dudakları hayal kırıklığıyla bükülüyor. "Ben dışarı çıkıyorum." Ön kapıya doğru ilerliyor.

Peşinden gidiyorum, mücadelem merakla bastırılıyor.

"Nereye?" "Bir *hayvanla* ilgilenmeye."

Burun deliklerim alevleniyor ve çıkışında kahkahasının yumuşak sesi dairemizde yankılanıyor. Daha birkaç dakika önce hayranlıkla baktığım cam vazoyu elime alıp sağır edici bir gürültüyle asansörün kapısına fırlatıyorum. Su, kristal ve ıslanmış gül yaprakları, öfkemden kopan parçalarla fayanslara yağıyor.

ON İKİ

N Eve döndüğümüz için sıkıldım. Kulübede can sıkıntısı o kadar boğucu gelmiyordu. Vincent hep yanımdaydı, hatta ofisine kilitlenmişti. Sesinin mırıltısını duyabiliyordum. Öğle ve akşam yemeklerini benimle birlikte yedi. Ben uyurken beni izlerdi. Bana *dokunurdu*. Burada, dairesinin soğuk ve steril duvarları arasında kimsem yok.

Çok az arkadaşım var. Trixie ile sosyalleşemem; o Cosa Nostra'dan değil ve ailem ona saygıyla *fahişe* derdi. Ben *consigliere*'in karısıyım. Düşünmeden bile hayır demek zor. Cat'i düzenli olarak görme düşüncesi bile bana cazip gelmiyor.

Vincent'ı istiyorum.

Gece serumumu yüzüme sürüyorum, yumuşak daireler çizerek cildime yediriyorum. Aynada kendime bakıyorum, Vincent'ın ne gördüğünü hayal etmeye çalışıyorum. Sanırım beni çekici buluyor. Bana gözlerinde şehvetle bakıyor. Öpmeden önce dudaklarıma dokunuyor, her seferinde ağzıma sahip olmadan önce burun delikleri özlemle açılıyor.

Gül kuvars merdanemi elime alıp yüzüme masaj yapıyorum ve bunu yaparken kendimi izliyorum. Yalnızlık tuhaf bir şey. Güzel bir apartman dairesinde, her ne kadar çorak olsa da, çekici bir adamla yaşıyorum. Güçlü, saygın ve benim zevklerimden keyif alan bir adamla. Yine de bir şey onu kendini bana tamamen vermekten alıkoyuyor. Evliyim ama hâlâ bakireyim.

Ben 18 yaşında *evli* bir bakireyim.

Açıkça seksüel. Beni öpüyor. Beni orgazma ulaştırmak için ellerini ve ağzını kullanıyor. Ona zevk vermek için ağzımı ve ellerimi kullanmamdan hoşlanıyor. Ama benimle sevişmiyor. Beni becermeyecek. Varlığından haberdar olmadığı bekaretimi almıyor ve ben bunun nedenini bir türlü anlayamıyorum. İlk başta Roberto olduğunu düşündüm. Kardeşiyle yattığımı düşünüyor ve kim kardeşinin yarım yamalak saniyelerini ister ki? Ama öyle değil. Olamaz. Başka her şekilde samimi olduğunuzda seks nedir ki?

İçimi çekiyorum ve yüz rulomu banyomdaki en üst çekmeceye bırakıyorum. Kalçamla çekmeceyi kapatıyorum ve banyodan çıkarken ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

Kulübeden döndüğümüzde gelinliğimin parçalarını hiçbir yerde bulamadık. Yatak odamız hiç dokunulmamış gibi duruyordu. Korkunç sözler ve sakatlayıcı hakaretlerle lekelenmemişti. Sevgiyle alayımız olarak adlandırdığı şeyi kaldırarak pes ettiği gerçeğine dikkat çekmeyi çok istedim, ancak çıplak halıyı fark ettiğimde yüzündeki sert bakış, kaçınmam için yeterliydi.

Vincent yatak odamızdaki büyük koltukta oturuyor, kapüşonlu gözleri odanın karanlığı tarafından susturulmuştu. Eve geldiğini bile duymamıştım.

Konuşmadan ona doğru yürüyorum, ancak dizlerim onunkilere değdiğinde duruyorum.

"*Dolcezza*," diye mırıldanıyor. "Neden bu kadar üzgün görüldüğünü söyle bana."

"Çalıştığını sanıyordum." Kucağına tırmandım, bu hareket onu sessizliğe itecek kadar yüz­süzceydi.

Ellerini kaldırıyor, beni reddetmek üzere olduğundan eminim. *Yine*. Ama o beni şaşırtıyor, beni belimden yakalayıp yaklaştırıyor.

"*Evcil hayvanınız* var mı?" Bakışlarını korumak için yüzünü elimle tutarak soruyorum.

"Sadece sen," diye cevaplıyor tereddüt etmeden. Kaşlarım aşağı doğru iniyor.

Evcil hayvanımla ilgilenmek için.

"Şaka yapıyordum."

Kurda benzeyen gözlerinde yalan arıyorum. Ellerin kavrayışında aldatma arıyorum.

"Bana neden üzgün olduğunu söyle," diye tekrarlıyor.

"O kadar çok şey var ki," diye fısıldıyorum, tepe noktamı kasıklarına oturtarak. "Anlat bana."

Konuşmak için bir nefes alıyorum ama tek parmağını dudaklarıma bastırarak beni durduruyor. "Sana gerçekten yardımcı olabileceğim şeyler," diye uyarıyor.

Kalçalarını sallıyorum ve gözleri bir saniye öncesinden daha koyu bir tonda açılmadan önce çırpınarak kapanıyor. "Burası benim evim gibi hissettirmiyor."

Kaşlarını çatıyor.

"Hava soğuk. Burası bir apartman dairesi, ev değil."

Elleri bacaklarıma doğru kayıyor, üst baldırlarımın derisinde yumuşak daireler çiziyor. "Sabah bir iç mimar çağıracağız. İstedğin gibi olması için onlarla birlikte çalışacaksın."

"Teşekkür ederim." Eğilip onu şefkatle öpüyorum.

"Başka?" diye zorluyor, dili üst dudağını yalamak için eğiliyor.

"Yalnızım."

"Nasıl yani?"

"Mafya ile ilişkili olduğunuzda arkadaş bulmak zordur." "Cat-"

"Hayatımı anlamıyor," diye kestim sözünü, alt dudağını ısırıp çekiştirerek boğazının derinliklerinden sert bir inilti çıkmasını sağladım.

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Birkaç kaptanın genç eşleri var. Belki onlardan hoşlanırsın?"

"Bir köpek istiyorum."

Çenemi sıkıca kavırıyor. "Vücudunu beni manipüle etmek için mi kullanıyorsun, karıcığım?"

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Ağzının kenarı neşeyle seğiriyor, küçük bir sırıtış yüzünün ciddiyetini anında değiştiriyor. "Bunu düşüneceğim. Seni boşaltmamı ister misin?"

Onu öpüyorum, dudaklarım ve dilim daha fazlası için çılgılık atan bir öpücükle ağzını okşuyor. "Beni becerecek misin?"

"Hayır."

Geri çekiliyorum, kucağından geriye doğru kayıyorum. Direnmeden gitmeme izin veriyor, ellerini yüzümden ve bedenimden çekiyor.

"O zaman hayır, beni boşaltmanı istemiyorum."

Bornozumun ipeğini vücudumda sıkılaştırmamı ve meydan okurcasına çenemi kaldırmamı izliyor. Dudaklarında meydan okuyan bir gülümseme belirliyor ve ikinci bir Vincent'in beni bu kadar tahrik etmesinden nefret ediyorum.

"Pekâlâ. Yapacak işlerim var." Ayağa kalkıyor, pantolonundaki şişkinliği gizlemeye çalışmadan yaklaşıyor. "Tatlı rüyalar, *dolcezza*." Yanağımı nazikçe öpüyor, parmaklarını karnımdaki ipeğin üzerinde gezdiriyor ve arkasına bile bakmadan yatak odamızdan çıkıyor.

Az önce boşalttığı koltuğa çöküyorum, iyice öpülmüş dudaklarımdan sinirli bir hırıltı yükseliyor.

Meme uçlarım sertleşti ve amım ıslandı. Rahatlamak istiyordum ve Vincent beni sikme isteğimi reddettiği için onu reddetmekle aptallık etmiştim. Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum.

Bir dakika oturuyorum. Lambayla aydınlatılmış odanın bir arzu ışığı olması gerekiyordu. Bizim özel alanımız. Sevgi ve yakınlığı teşvik eden bir alan. Bunu istiyorum. Hem de çok. Vincent'in bana dokunmasını istiyorum. Kocamın beni şehvetle çılgına çevirmesini istiyorum. Ama ben onun kendinden emin bir şekilde dengede durduğu sınırı aşmasını istiyorum. Sikini içime sokma ihtiyacıyla çıldırmış bir şekilde devrilmesini istiyorum.

Bornozumu açıyorum, omuzlarımdan sıyrıp kalçalarıma dolanmasına izin veriyorum.

Parmaklarımı tümseğimin üzerinde gezdirirken keskin bir nefes çekiyorum, göz kapaklarım memnuniyetle kapanıyor. Parmak uçlarım arzumla nemleniyor ve onları kaldırıp sağ meme ucumun sertleşmiş tepeleri üzerinde gezdiriyorum. Yumuşakça inliyorum, geçici dokunuşumun tadını çıkarıyorum. Elimi tekrar aşağı kaydırıyorum, işaret ve orta parmağımı klitorisimin üzerine sürüyorum, vücudum nazik okşamayla titriyor.

Amım ve meme uçlarım arasında hareket ediyorum, çok hızlı boşalmama izin vermeyecek kadar çok zevk alıyorum. Bunu saatlerce yapabilirdim. Meme uçlarımı ve klitorisimi okşayabilir, rahatlama ihtiyacıyla zonklamalarını sağlayabilirim.

"Seni boşaltmama izin vermiyorsun ama kendin mi yapacaksın?"

Sesi beni inletiyor ve gözlerimi açıyorum, elinde viski, işaret parmağındaki yüzük arada bir bardağa vurarak kapı çerçevesine yaslanışının tembelce tadını çıkarıyorum.

"Mm," diye cevap veriyorum, parmaklarımı amımın derinliklerine kaydırmama izin veriyorum.

"Sen beni fark etmeden önce ben seni fark ettim." Sesinin tadı dilimde bal gibi, dumanlı ve tam kıvamında tatlı. "Bunu biliyor muydun?"

"Nuh-uh," diye nefes veriyorum.

Gözleri şu anda amımı parmaklayan elime sabitleniyor. "Seni aile partilerinde izlerdim ve seni nasıl çürüteceğimi hayal ederdim."

"Söyle bana," diye yalvarıyorum, parmaklarımı amımın derinliklerine doğru iterken sırtım kamburlaşıyor.

Şişmiş ve sırılsıklam olmuşum, odamızda onun sesini duydukça heyecanım daha da artıyor.

"Sen gülerdin ve ben o sesi ağzımla yutmak isterdim." İhtiyaçla titriyor. "Kan akana kadar dudaklarını ısırmak isterdim. Gülüşünü bir şok nefesine, şaşkın bir zevk iniltisine dönüştürmek istedim."

"*Vinnie*." Parmaklarımı geri çekip içimdeki düzensiz kabarıklığı buluyorum ve parmak uçlarımla yumuşakça ovuyorum. "Oh, Tanrım."

"Bu benim elim olmalı," diye homurdanarak yaklaşıyor.

"Hayır."

"Hayır mı?" diye soruyor, bardağının içindekileri ağzına götürdükten sonra boş bardağı yatağımıza fırlatıyor.

"Dokunmak yok."

"Dokunmak yok mu?" diye tekrarlıyor. "Beni becermeye hazır olana kadar."

"Bana ruhunu göstermeye hazır mısın?"

Başımı sallayarak ağırlaşmış gözlerle ona bakıyorum.

"Seni herkesin önünde çırlçıplak soymayı hayal ettim." Önümde durdu, vücudunu tamamen kontrol eden bir adamın ustalığıyla dizlerinin üzerine çöktü. "Güzel yüzüne ve günahkâr bedenine dölleri püskürtmeyi hayal ederdim, böylece herkes senin sahip olmak, kontrol etmek, memnun etmek ve *sevmek* için benim olduğunu bilirdi."

Vücudum

sarsılıyor. "*Vinnie*,"

diye inliyorum.

"İşte bu, bebeğim. Sik o küçük dar amcığı. Parmaklarını daha sıkı kıvrır, Bianca. Daha sert ovala."

Dediğini yapıyorum, zevkle haykırıyorum.

Kalçalarım yukarı doğru itiliyor, klitorisim için baskı arıyor. Avucuma sürtünüyor ve içimdeki her şey kasılıyor.

"Sikeyim. Çok ıslaksın. Parmaklarını içeri ve dışarı çek ki daha iyi duyabileyim."

Parmaklarımı vücudumdan dışarı kaydırıyorum, onları tekrar içeri itmeden önce klitorisime sürtüyorum.

"İşte böyle," diye mırıldanıyor, yüzü amıma sadece birkaç santim yakındayken. "Sikeyim. Kokunu alabiliyorum. Benim küçük orospum damlıyor. Tadına bakmama izin ver."

"Hayır," diye inliyorum, parmaklarım klitorisime masaj yapmak için bir kez daha bedenimden çıkıyor.

"Şeytan," diye homurdanıyor, benden çok kendine. "Geldiğinde adımları söyle."

Avucumu kendime doğru iterek parmaklarımı amıma daldırıyorum, beni ağlatacak kadar derine. "*Vinnie*. Bebeğim."

Koltuğa yığılıyorum, vücudum ter içinde, nefesim kesiliyor.

Elim vücudumdan çekiliyor, ama Vincent ben kalçamdaki döllerini silemeden elimi yakalıyor. Kolumu hareket ettirerek elimi dudaklarıma götürüyor. Parmaklarımla dudaklarımla izini sürerek, orgazmımı tenimin üzerinde gezdirirken beni izliyor. Orgazmım ağzımın açık dudaklarına yapışıyor ve amım onun bana bakışındaki şehvetle zonkluyor. Vücudumun üzerinde eğilerek ağzıma sahip oluyor. Dili önce dudaklarımla buluşuyor, ıslak bir okşamayla döllerimi topluyor. Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve ben onun çılgın öpücüğünü doymuş bir kadının çaresizliğiyle karşılıyorum. Vincent beni tüketiyor ve ben de ona her şeyimi veriyorum, istediğim ve ihtiyaç duyduğum her şeyin öpücüğümüze akmasına izin veriyorum.

Kabaca geri çekiliyor, sert bir elini saçlarında gezdiriyor. Dudakları seksi bir yarım sırtıyla yukarı kalkıyor, bir kahkaha öksürüğünün ardından başını hafifçe sallıyor. "Acele et ve kendini bana teslim et Bianca."

"Ben buradayım."

Burun delikleri kızgınlıkla alevlenir. Ayağa kalkıyor ve rahatsız bir homurtuyla ereksiyonunu düzeltiyor. "Rica ederim," diye hırslıyor.

"Kendimi boşalttım."

"Kendine ne istediğini söyle." Uzaklaşıyor. "Benim elim olmayabilir ama sen öyle olduğunu hayal ettin. O orgazmı senden çıkaran benim sesimdi Bianca. Parçalandığında fahişe dudaklarındaki benim adımdı."

Kapıda durup omzunun üzerinden bakıyor. "Bu evin tamamında kamera var Bianca. Bunu unutma. Yaşadığın her orgazmın *benim* olduğunu unutma. Nerede olursan ol, seni izliyor olacağım ve bu düşünce seni uçurumun kenarına itecek. *Ben*."

ON ÜÇ

"H i."

Vincent, asansörün eşiğinde bizim

Daire. Bana öyle bir bakıyor ki ayaklarım duraklıyor. Her zaman düzenden kaçıyormuş gibi görünen saç tutamı alnına doğru kıvrılmış. Gözleri kapanıyor, kenarlarında şiddet çizgileri kırışıyor.

Masanın üzerine sermeye hazırlandığım peçeteyi elimde sıkıca tutuyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Benim için bir yer ayarlamaya zahmet etme." Sesi odanın içinde bir uyarıyla kesiliyor ve ben yutkunuyorum.

Çoktan hazırlanmış masaya bakıyorum. Koltuğu kalçama dayanıyor, çatal bıçak takımı ve servis altlığı çoktan yerleştirilmiş.

"Dışarı mı çıkıyorsun?"

Yumruğu anahtarlarını sıkıyor. Yaklaşmak istiyorum ama ruh hali yaklaşmamam için beni zorluyor.

Başını hızlıca salladı. "Hayır."

"Yemek yedin mi?" Sinirlerim boğazıma doğru tırmanıyor.

"İştahımı kaybettim." Üst dudağı yukarı kıvrılıyor, dişlerini gösteriyor.

Midem panikle sarsılıyor. "Benimle konuşamayacağın bir şey mi var?" Test ediyorum.

Kaşları dramatik bir şekilde gözlerinin üzerine düşüyor, hayal kırıklığı, öfke ve yanılmıyorsam *incinmişliğin* güçlü bir karışımı beni inceliyor. "Orada öylece durup aptalı mı oynayacaksın?"

"Aptalı oynamak mı?" Ellerim yanlarıma düştü.

"*Siktir*," diye tükürüyor ve girişteki masamıza bir yumruk indiriyor.

Kollarımı göbeğime doladığımda Vincent'ın dikkati kıyafetlerimin üzerinde geziniyor, neredeyse çıplak olduğumu fark edince burun delikleri açılıyor. Omuzlarımdan sarkan şeffaf bir bornoz belime gevşekçe bağlanmış. Artık belirsizlik içinde sertleşmiş olan meme uçlarım transparan kumaşın arasından açıkça görülebiliyor.

"Ne giyiyorsun?"

"Düşündüm ki-" diye başlıyorum ama kendimi durduruyorum, kocamı baştan çıkarma planım, öfkesinin patlamasıyla cazibesini, daha doğrusu önemini yitirmişti.

"Ne düşündün Bianca?"

Yaklaşıyor ve ben ellerimle ne yapacağımı bilemeden bornozumu sıkıyorum.

"Ne sandın?" diye bağılıyor ve sesindeki tını karşısında geri adım atıyorum. "Fahişe arkadaşını üzerime itip sonra da siren gibi giyinerek beni uçurumun kenarına iteceğini mi sandın?"

"Fahişe arkadaş mı? Ne?" Tökezledim. "Kim?"

Gülüyor, sesi mizahtan yoksun. "Senin küçük fahişe kuaförün." Tekrar yaklaşıyor. "Ne için kendini bana attırdın?" Omuzlarını kaldırıyor. "Beni aldatmakla suçlayabilesin diye mi? Başka kadınları becerdiğim gibi aptalca bir fikre saplanmışsın."

"Trixie?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Adı her neyse." Elini umursamaz bir tavırla yüzümün önünde gezdiriyor, gözlerim yüzüklerinin siyah ve gümüş renklerine takılıyor.

"Trixie seni becermeye mi çalıştı?" Dikkatimi tekrar yüzüne yöneltiyorum.

"Masum davranışların beni çileden çıkarıyor." Elleri yüzümün önünde, parmakları hayal kırıklığıyla yarım yumruk şeklinde kenetlenmiş. "Ne kadar çok yalan var."

"Seni becermeye mi çalıştı?" Tekrarlıyorum, hiçbir şekilde anlamadığım bir şey omurgamın tabanını sarıyor, omurlarımı kavıyor ve göğsümü kabarmaya zorluyor. "Sen mi *yaptın*?"

Bana ters ters bakıyor.

Peçeteyi masaya atıp bir adım öne çıkıyorum. "Onu *becerdin* mi Vincent? Kendini benim ulaşamayacağım bir yerde tutarken, *deneyimli* bir amın vaadine boyun eğdin mi?"

"Eğer yapsaydım hoşuna giderdi, değil mi karıcığım?"

diye alay ediyor. "Eğer yaparsan seni öldürürüm."

Çenemi kaldırıyorum.

Göz kapakları iniyor, şaşkınlık yüzünün düz bir çizgisine yerleşiyor. "Onu bu işe senin bulaştırmadığına inanmamı mı istiyorsun?"

"Ona bunu mu yaptırdın?" Sesimi çatlatacak kadar yüksek sesle bağıriyorum. "Bunu neden yapayım ki?"

"Bilmiyorum," diye bağıriyor. "Seni istememi engellemek için."

"Beni mi istiyorsun?" Kollarımı iki yana açıyorum. "Neden beni istemene engel olmak isteyeyim ki? *Beni* becermeni istiyorum, onu değil. *Beni* reddeden sensin."

"Çünkü sen bir yalancısın."

Bornozumu açıyorum, çıplak bedenim artık şeffaf kumaş tarafından gizlenmiyor. Gözlerinin dolaşması, henüz sahiplenmediği yanımı görmesi için serbest.

Vücudum.

"Bu bir yalan mı? Sana çıplak yemek servisi yapmam seni istemediğimi mi haykırıyor?"

"Senin vücuduna sahip olabileceğimi biliyorum Bianca," diyerek beni kınıyor, kendimi ucuz ve istenmeyen biri gibi hissetmeme neden oluyor. "Bu yeterli değil."

Ona bir tokat atıyorum, yüzünü sağa doğru kesiyor.

Yavaşça bana dönerek dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor.
Beni tahrik ettiği gibi korkutuyor da.

Artık kim olduğumu bilmiyorum. Ya da daha uygun bir ifadeyle, kim *olduğumu*. Başlangıçta Vincent'la evlenme düşüncesi beni korkutmuştu. Ama kendimizi yalnız bulduğumuz anda, içime bir huzur yerleşti, bir ev duygusu beni ele geçirdi.

"Beni baştan çıkarmayı bırak," diyor, gözlerimdeki şehveti doğru okuduğu için boğazından tehditler yükseliyor.

Homurdanıyorum, bedenim serbest kalmak için can atıyor. "Beni inkar etmeyi bırak."

"Bana istediğimi ver." Gözlerindeki renk uçup gitti, göz bebekleri beni tüketen yırtıcı musallat karşısında genişliyor.

"Daha ne istiyorsun?" Bağıryorum. "Kalbim sende. Bedenimi alman için sana yalvarıyorum. Başka ne istiyorsun?" Çığlık atıyorum, tüm vücudum titriyor.

"Ruhun, Bianca." Avucunu yavaşça boynuma yerleştiriyor ve boğazıma kapatıyor. "Gerçeği istiyorum, bu yüzden lanet ruhuna sahibim."

"Gerçek sende," diye
fısıldıyorum. "Yalan
söylüyorsun."

Şimdi çok yakınımda. Kolonyasının kokusunu alabileceğim kadar yakın. Gözbebeklerinin şehvetle nasıl büyüdüğünü görebileceğim kadar yakın.

"Bilmiyorum."

Son bir adım atarak bedenlerimizi birbirine yapıştırıyor.

"Gözlerimin içine bak"-serbest eliyle yüzümdeki bir tutam saçını fırçalıyor-"ve bana kardeşimin sana dokunmasına izin verdiğini söyle." Boynumu sıkıyor. "Gözlerimin içine bak ve seni becermesine izin verdiğini söyle."

"I-" Kalbim göğsümde durdu.

"Yapamazsın." Gülümsüyor, nabzımın avucunun içinde hızla atmasının tadını çıkarıyor. "Sen bir yalancısın."

Burnumdan derin bir nefes çekiyorum. "Bunu bilemezsin."

Dudaklarımdaki kuruluğu yalıyorum, panik iliklerime kadar işliyor.

Bakışları dudaklarıma düşüyor, dilimin onları ıslatışını izliyor. Boğazının kalın çizgisi hareket ediyor.

"Biliyorum amına koyayım."

"Bundan emin olmanın tek yolu orada olmanızdır."

Gözlerini kaldırıyor, sırlarımız ortaya dökülüyor ve ben keskin bir nefes alıyorum.

ON DÖRT

VINCENT

(ÖNCE)

Tenzo'nun ofisinin duvarları, biz sessizce otururken, önümüzde oynatılan görüntülerle büyülenmiş bir şekilde bize yaklaşıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve

Çenem kendini kapatmaya zorladığı için ağrıyor. Vücudumdaki her sinir ucu acı verme ihtiyacıyla titreşiyor ve haklı olduğum için duyduğum rahatlama ile aynı nedenden dolayı duyduğum öfke arasında kalıyorum. Katliam gözümün önüne geliyor; morarmış deri, kan dolu gözler ve zavallı bir kendini koruma çabasıyla kişinin boynuna attığı çiziklerin fantezileri içimi özlemle titretiyor.

Leo kameraya gülümsüyor, ellerini başının üzerinde teslim olmuş bir şekilde tutuyor. Hain sırtışı etrafını saran memurlarla alay ediyor. Kendini kontrol etmekten yoksun, temel insani koruma içgüdüsü, kendisine karşı duran herkesi kışkırtma ihtiyacı karşısında kaybolmuş.

Leo'nun üstünü arayan FBI ajanı dizlerinin arkasına tekme atıp beton zemine düşmesini izlediğinde Enzo yanımda irkiliyor. Sırtışı dağılıyor, yerini bir aşağılama hırıltısına bırakıyor. Onu gereksiz yere kelepçeliyorlar, Leo'nun binaya birlikte girdiği spor çantalarını depoda duran tekil masanın üzerine kaldırırken ajanın yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme büyüyor.

"Kahretsin, keşke o gülümsemenin ölümünü izlemek için o lanet odada olsaydım," diye mırıldanıyor Enzo, kelimelerindeki kötü niyet tehditle damlıyor.

Cevap vermiyorum. Veremem. Acıya olan iştahım beni tüketiyor. Ellerim, bir boynun narin derisini yarmak ve intikamla kanamasını izlemek için bir aciliyetle kaçınıyor.

Sıradan bir boyun değil
ama. Robert Ferrari.

Consigliere.

Hain.

Kardeşim

. "Vin."

Patrona bakıyorum.

"İyi misin?" Bilgisayarı kapatıyor.

"Ne oldu?" Çenemi kapalı dizüstü bilgisayara doğru kaldırıyorum.

"Onu sebepsiz yere tutukladılar. Avukata mesaj attım, Leonardo'yla karakolda buluşacak. Bir saat içinde çıkmış olacak," diye açıklıyor sessizce.
"Soruma cevap ver."

Parmak eklemlerimi tek tek kırarak ayağa
kalkıyorum. "Yapabilirim-" diye başlıyor.

"Hayır," diye sözünü kestim. "Bana böyle hakaret etme. Bu sadece ve sadece benim görevim."

"Bunu senden asla istemezdim." Sesi gergin.

Lorenzo Caruso acımasızdır. Öyle olmak zorunda. İktidara çok genç *yaşta* geldi. En ufak bir zayıflık bizi teker teker avlatıp öldürttü. Enzo buna izin vermezdi. Babasının ölümünün bedelinin sadece duygusal olmadığını biliyordu. Ruhu pahasına kederinden vazgeçti. Karşılığında ona sunduğu güçten memnun olarak, nezaketle ödediği bir borç. Ama duygusuzluk kafesinin altında en iyi arkadaşım, hak ettiğim kardeşim olarak kaldı. Bu konumuyla, hain kardeşimin ölümünün bende hiçbir pişmanlık yaratmayacağını bilecek kadar beni iyi tanıyor olmalı.

Dudağımı kanatacak kadar sert ısıyorum. "Bunu benden alırsan seni asla affetmem. Onun hayatı benim."

Enzo bir kez başını sallıyor ve telefonunu açıyor.

"Berto," diyor telefonda. "Beni ara. Leo tutuklandı.

Güvertede sana ihtiyacım var." Cep telefonunu masasına fırlatarak aramayı sonlandırır.

Her zamanki gibi iş. Roberto'nun aklandığını, Lorenzo'nun ihanetinden habersiz olduğunu düşünmesi gerekiyor.

"Onun hakkında haklı olmandan nefret ediyorum." Enzo göz çukurlarını avuçluyor. "Onun bir amcık olduğunu biliyordum ama hain olduğunu fark etmemiştim."

Enzo'nun ofisindeki camlı pencereden şehre bakarken omuz silkiyorum. "Onu yakınımızda tutarak, gücü kötüye kullanmasını ve aileye zarar vermesini engelleyebileceğimizi düşündüm. Bizi karşısına alacak kadar kafayı yiyeceğini hiç düşünmemiştim."

Dönüyorum. Başparmağımı alt dudakımda gezdirerek keskin bir nefes alıyorum. "Enzo."

"Sakın buna cüret etme," diye ısırdı. "Sakın o pislik için özür dilemeye kalkma. Senin kanını paylaşıyor olabilir Vin, ama onun günahlarını üstlenemezsin."

Telefonu çalıyor ve tembelce eline alıyor, hoparlörden cevaplamadan önce başımı sallamamı bekliyor. "Cosimo."

"Koşucularımdan biri tutuklandı," diye selamlıyor. "Farkındayım," diye yanıtlıyor Enzo.

"Leo da öyle."

"Leo mu? Ne halt ediyordu o?" Cosimo saygısını korumak için mücadele ediyor. Ses tonundaki ısırik Enzo'nun sırtmasına neden oluyor.

"Gözden kaçmadın, Cosimo. Leo'ya son dakikada FBI'ın ortaya çıkacağı bilgisi verildi."

"Siktir," diye tükürür Cosimo.

"Endişelenecek bir şey yok. Torbalar boştu; ürününüz güvende. Federallerin elinde Leo ya da adamınızla

ilgili hiçbir şey yok." Cosimo

telefonda homurdanıyor.

Yaşlı kaptan Lorenzo'ya yeterince saygı duyuyor, ancak kendi oğlundan daha genç bir patrondan emir almakta zorlandığını birden fazla kez açıkça belirtti. Cosimo Greco otuz yaşından beri uyuşturucu işimizin başında. Bir zamanlar bu işi çok iyi biliyordu ama zaman değişti ve o da yeteneğini kaybediyor. Genç bir adamın oyununda yaşlı bir adam ve Enzo'nun Cosimo'nun oğlu Diego'nun dizginleri ele alması için baskı yaptığı bir sır değil.

"Bu da beni bir sonraki soruma götürüyor, Cosimo. Kaçağın ne kadar güvenilir? Federallerin dönmesi için ona yalanlar söyleyeceğini biliyorsun. Buna kanacak kadar aptal mı?"

Cosimo iç geçirir. "Evet, dönecek kadar aptal."

"İçerideki adamlarımla konuşacağım. Bir saat içinde ipte sallanıyor olacak. Bir dahaki sefere koşucularını daha iyi seç, yoksa senin yerine Diego'ya yaptırırım." Başka bir şey söylemeden aramayı sonlandırır.

"İstersen onu öldürebilirim." Ellerimi ceplerime sokuyorum.

Gülüyor. "Şaka yapıyorsun ama ben de gözlerinin arasına bir kurşun yerleştirmekten geri kalmayacağım. *Hay sikeyim*. Diego'ya ihtiyacım var. En ufak bir baskıda dönecek lanet kaçakçıları kim işe alır ki?"

Hiçbir şey söylemiyorum, ama söylememe ihtiyacı yok.

"Bugün mü?" Enzo soruyor ve bizi tekrar asi kardeşim konusuna getiriyor.

Başımı salladım. "Şimdi."

KAPIYI AÇAN ROBERTO ÇENESİNİ KALDIRIR. "HEY."

Küçük kardeşim hiçbir zaman düzenli görünme ihtiyacını takdir eden biri olmadı. Cosa Nostra'nın patronunun danışmanı olarak bile yırtık kotlar ve yırtık tişörtlerle dolaşıyor. Cosa Nostra'yı hedef alan seri üretim ürünlere yüzlerce dolar harcayacak kadar aptal olduğu gerçeğinin arkasına saklanıyor.

Gençler. İnsanların kötü kıyafet seçimini görmezden gelip rahmetli annemize ait sinsi gülümseme ve gözlerle dikkatlerini dağıtacak kadar çekici olduğu için şanslı.

"Neden daireni hiç temizlemiyorsun?" İçeri girerken ön kapıyı arkamdan kapattım.

"Temizlikçim işi bıraktı." Yaşam alanına doğru ilerlerken kirli çamaşırları tekmeleyerek yolundan çeker.

Ellerimi ceplerime sokarak bakışlarımı dairesinin ve sehpasının üzerine bırakılmış boş paket servis kaplarının üzerinde gezdiriyorum. "Neden?"

Omuz silkiyor, koltuğuna çöküyor. "Tam bir orospuydu." "Onu becermeye çalıştın," diye tahmin ediyorum.

Sırıttırıyor, gözlerinden iğrenç bir şey geçiyor. "Ben *denemedim* herhangi bir şey."

Öfke derimin altında kabarcıklar oluşturuyor ve yumruğumu cebimdeki tel bobininin etrafına sarıyorum. Kendimi onu bırakmaya zorluyorum, onu yanımda getirme ihtiyacı duyarak kendimi kontrol edemememe kızıyorum. Kendimi baştan çıkmayacağıma inandırmıştım ama şu anda, onu boğazına dolamaktan ve sonuçlarına aldırmadan, basınçla gözlerine kan hücum etmesini izlemekten başka bir şey istemiyorum.

Yeraltı dünyasında isim yapmanın sorunu, dikkat çekmeden iş yapmanız gerektiğinde, şeytanlarınızın ihtiyaç duyduğunuz şekilde sizi ele geçirmesine izin verememenizdir.

Ellerimi ceplerimden çıkararak başparmağımı son bir kez telin üzerinde gezdiriyorum.

"Kendin temizle," diye azarladım.

Alay ediyor. "Ne istiyorsun Vincent?" diye ısırtıyor, kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Sanırım evimin temizliğiyle alay etmek için uğramadın."

"Temizlik *eksikliği*," diye düzeltiyorum, dairenin içine doğru bir adım daha atıyorum, eski yemek kokusu burnumun direğini sızlattırırken dudaklarım tiksintiyle bükülüyor.

"Bugün depoya baskın yapıldı."

Gözlerime bakmıyor.

"Kahretsin."

"Lorenzo seni aramaya çalışıyordu." Ellerimin eklemlerine masaj yapıyorum.

Bir omzunu kaldırıyor. "Meşguldüm."

Küçük kardeşimin sahip olduğu saygı eksikliğinden nefret ediyorum. Ailedeki konumu, kafasını önemli olduğuna dair romantik bir düşünceyle doldurdu. Lorenzo, onu daha yakından izleyebileceğimizi umarak onu danışmanlığa itti. Bu bir hataydı. Güç onun aptal kafasına girdi.

Görüş alanına girip ayağına tekme atıyorum. "Roberto."

Bana baktı. "Ne?"

Gözlerinde cinayetle bana bakıyor. Onun acı ve ölümle ilgili düşüncelerinin benimkileri yansıttığını hayal ediyorum. Aramızda kaybolmuş bir aşk yok. Roberto'nun sorunu benim erkek olmam ve öfkesini kadınlara saklaması. Beyaz atlı prens suratlı, yüreksiz bir cani. Onu yıllar önce öldürmeliydim.

"Baskın yedik. *Yine*. Bu seni ilgilendirmiyor mu?" Ondan *herhangi bir* tepki almaya çalışarak zorluyorum. İtiraf etmesini istiyorum. En azından umurundaymış gibi *davranmasını* istiyorum.

"Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" diye homurdanıyor ve bir paket sigara almak için koltuğundaki minderi kaldırıyor.

"Bir faremiz var," diyorum, elinin sigarasının zayıf ambalajının üzerinde nasıl kıvrıldığını, onu nasıl sıkıca kavradığını izleyerek.

Sümüklü, yalancı bir pislikle akraba olmanın avantajı, söylediklerini deşifre etmek için onunla yeterince zaman geçirmeye zorlanmış olmam. Yüzündeki mikro hareketler hain kıcını ele veriyor. Bize ihanet ettiğini bu şekilde anladım. Çok fazla hata onu işaret ediyordu. Enzo ve Leo inanmak istemediler ama ben biliyordum. Kanarya suratına bir kez bakınca, kendini kurtarmak için şarkı söylediğini anladım.

"Federaller suçlulara baskın yapar. Olur böyle şeyler. Ulaşmaya çalışıyorsun." Roberto iç çekiyor ama ilgisizlik numarası gözbebeklerinin genişlemesiyle kayboluyor. Gözlerini gereğinden bir saniye daha uzun süre tutuyor. Gözlerini kırpmıyor ve sesi bir oktav yükseliyor. Vücudu hareket etmiyor ve göğsünün aşağı yukarı hareketiyle nefes alış verişlerini sayabiliyorum.

Parmak eklemlerimi kırıyorum. Onu boğamayabilirim ama kimse yüzünü bulduğum gibi bırakmam konusunda bir şey söylemedi. Dökmek üzere olduğum kanın tadını çıkarmaya hazırlanıyordum ki ön kapısı çalındı ve planım suya düştü.

Bakışlarımız birbirine kilitlenmiş, ikimiz de sitem dolu transımızdan çıkmıyoruz. Kapı tekrar çalındı, bu sefer daha yüksek sesle.

Roberto'nun masum kefareтини böldüğü için kapının diğer tarafındaki kişiyi boğmaya hazır bir şekilde bakışlarımı kaçırıyorum.

"Birini mi bekliyordun?" Kapıya doğru ilerliyorum. Roberto olduğu yerde kaldı.

"Hayır."

Gözetleme deliğine doğru eğildim ve hemen kaşlarımı çattım. "Bianca Rossi'nin burada ne işi var?"

Şeytanın ayartmasıyla dans ettiği için kapıyı itip onu kolundan tutarak binadan sürüklemek geliyor içimden. Neden Roberto'yla *tek başına* bir odada durmak istesin ki? Karakteri aile içinde çok iyi biliniyor, kadınlara karşı kanunsuz ve iğrenç davranışları yoluna çıkan her kadın için bir uyarı işareti. Ya da ben öyle sanıyordum.

Roberto dik oturuyor, yüzünde bir sırıtma oluşuyor. "Biliyorsam ne olayım, ama öğreneceğimden emin olabilirsiniz. Belki de babasının küçük elması kirlenmek istiyordur. Siktir git gözüm görmesin." Ellerini saçlarında gezdiriyor.

Onu hemen o anda öldürmemek için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum. "Kurtul ondan," diyorum dişlerimi sıkarak. "Daha konuşmamız bitmedi."

Kapısının önünde durup bana el sallıyor ve hiçbir şeye dokunmadığımdan emin olarak banyosuna giriyorum.

Bianca Rossi.

Kafamdaki tüm müstehcen fantezileri tüketen kadın.

Henüz on sekiz yaşındayken, içimde var olmadığını düşündüğüm bir şeyi ateşledi; karasevda ve şefkat. Onun hayatıma zamansız gelişine kadar mutlulukla kaçındığım duygular. Ben otuz yaşında bir adamım ve genç bir kızın orgiastik düşüncelerine sahibim. Onu saplantı derecesinde arzuluyorum. O gülümsüyor ve ben sadece bana saklaması gereken bir şeye tanıklık ettikleri için çevredeki her erkeği ve kadını öldürmek istiyorum. Arzu ve kana susamışlık beni aynı anda tüketiyor ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Banyonun kapısını bir aralık açık bıraktım, ama bu aralık bana Bianca'nın arzuladığım görüntüsünü sunmuyor, yine de kulağımı aralığa dayayıp dikkatle dinliyorum.

"Bu zevki neye borçluyum?" diye mırıldanıyor ağabeyim ve sümüksü parmaklarının elini kaybetmesine neden olacak bir okşayışla yanağında gezindiğini hayal edebiliyorum.

"Lorenzo'ya Caterina'yı istemediğini söylemeni istiyorum." Sesi güçlü ve isteği bu kadar saçma olmasaydı, cesareti karşısında göğsümde bir gurur kabarırdı.

Kız kardeşini kurtarmak için burada. *Hay sikeyim.* Onun güzelliği beni yeterince tüketti.

Beni daha fazla ele geçirmesi için onun dürüstlüğüne ihtiyacım yok.

Roberto'nun kalın kahkahası içimi burkuyor.

Armando Rossi, Lorenzo'ya gelerek en küçük kızı ile Roberto'nun evlenmesini istedi. Kaptan talep etse Enzo'nun kıcını yalayacaktı, memnun etmek için çok hevesliydi, haysiyete lanet olsun. Ailenin birçok yaşlı üyesi gibi o da Enzo ve Roberto'nun kardeşimin konumuna dayanarak yakın olduklarına inanıyor. Lorenzo'nun iktidara yükselişiyle o kadar meşgul ki Roberto'yu her zaman olduğu gibi bir yük olarak görüyor. Lorenzo, Bianca'nın Salvatore'ye söz verildiğini bildiği için Rossi'nin isteğini kabul etmişti, ailemizin gücünü korumak bir öncelikti. Armando, Roberto'yu çok az önemsiyor.

Caterina'nın refahı. Roberto'nun doğası bir sır değildi; o bir yırtıcıydı ve Armando ona gümüş tepside bir kuzu sunmuştu.

"Her şeyi yaparım," diye yalvarıyor Bianca.

Kötülükle gurur duyan bir adamdan sadaka dileniyor. Onun çaresizliği küçük kardeşimi eğlendirmekten başka bir işe yaramayacak. Zayıflık onun tercih ettiği para birimi ve Bianca da bunu vaat ederek önüne koydu. Onunla sonsuza kadar oynayacak, bir elmayı soyar gibi kız kardeşinin hayatını elinden alırken onun günden güne zayıflamasını izlemekten zevk alacak. Kız kardeşini korumaya yönelik romantik düşüncesi, Caterina'nın cehennem hayatını sağlamlaştırmaktan başka bir işe yaramamıştır.

"*Bir şey var mı?*" Roberto, Rossi'nin ablasının sesindeki umutsuz tınıdan zevk alarak hışırıyor.

"Evet," diye cevap veriyor ve masumiyet teklifini duyduğum için odaya dalıp Roberto'yu öldürmemek için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum.

"Seni becerebilirim," diye tehdit ediyor Roberto. "Ama aile seni değerli bir varlık olarak görürken, benim için Caterina'nın ruhunun ölümü reddedilemeyecek *kadar* cazip bir hediye."

"*Lütfen*," diyor ve Roberto aileye ihanet etmemiş olsaydı bile, Bianca'nın sesini hiç olmadığı kadar zayıf çıkardığı için onu öldürürdüm.

"Belki ikinize de sahip olurum," diye mırıldanıyor. "İçine o kadar sert gireceğim ki kanaman olacak, bakire amcığın kırmızı nehirler akıtacak Bianca, sonra da senin masumiyetini kullanarak kız kardeşinin erdemli amcığına sokacağım sikimi kayganlaştıracam."

Bianca'nın ağzından yumuşak bir çığlık dökülüyor ve midem çalkalanıyor. Boğazımda düğümlenen kükremenin dışarı çıkmasını engellemek için dişlerimi sıkıyorum. Avuçlarım terden kayganlaşıyor ve başım zonkluyor.

"Sen bir domuzsun," diyor Bianca. "Caterina'nın yerine beni alabilirsin." Roberto "Hayır," diye cevap verir.

Muhtemelen anlamıyor ama Bianca istekli olduğu için kendini çekici olmaktan çıkardı. Kardeşim acıdan beslenir ve Caterina'nınki de

kız kardeşininkinden daha büyük.

"Nasıl olsa herkese beni becerdiğini söyleyeceğim." Bianca beni tehdit ederek şok ediyor. "Herkese aşık olduğumuzu söyleyeceğim. Outfit'in patronuna söz vermişken benim bekaretimi bozduğun için seni öldürecekler. İhanetin affedilemez olacak."

Roberto güler. "Sen küçük bir kızsın. Beni tehdit etme. Lorenzo aptal değil. Gerçeği bilecektir."

"Öyle mi olacak?" Bianca test ediyor. "Senin bir *itibarın* var. Hayatın üzerine bahse girmeye hazır mısın?"

Sessizlik uzun bir süre devam ediyor ve elim kapıya gidiyor, Bianca'nın güvenliğinden endişe ederek banyonun sınırlarından çıkmama saniyeler kala kardeşimin sesini tekrar duyuyorum.

"Sen bir amcıksın ve beni sıkıyorsun," diye ısırdı Roberto. "Ben Lorenzo'ya planını anlatıp *seni* öldürtmeden önce küçük oyunlarını bırak ve oynaşacak başka bir mafya bul. Ben bir consigliere'im ve sen de tatlı bir amcık parçasısın. Yerin doldurulabilir, sikilecek güzel bir delikten başka bir şey değilsin."

"Lorenzo seni öldürdüğünde." Sesi daha da uzaklaşıyor ve ben nefesimi tutarak, onu intikam planıma dahil etmek zorunda kalmadan ve bir kardeşin diğerini öldürmesine tanık olmadan önce bu lanet daireden çıkması için yalvarıyorum. "Tabutunun üzerinde durup yüzüne tüküreceğim."

Daire kapısı çarpıyor ve omuzlarım rahatlayarak çöküyor. Ağır bir nefes vererek alnımı kapı pervazına dayıyorum ve silahımı kılıfından çıkarıyorum.

Banyodan çıkıyorum, kalbim ölüm karşısında sakinliğin resmini çiziyor.

Roberto koltukta arkasına yaslanmış oturuyor. Yaklaştığımı duyunca, "Şu amcığa inanabiliyor musun?" dedi.

Onu kafasının arkasından vurabilirim. Hayatta bir daha onun soğuk gözlerine bakma ihtiyacı duymazdım. Ölürken onlara bakar ve ölen ruhunun rahatlamasının kara kalbimi sonsuza kadar beslemesine izin verirdim.

Ben konuşmayınca dönüyor, elimdeki silahtan habersiz. Kırmızı ruj ağzını lekeliyor. Kaslarım geriliyor. Onun tadına baktı. Onun *tadına baktı*.

"Depoya yapılan baskını siktir et," diye tükürüyor. "Enzo o kancığı ve hepimizin altını oyma planını duyana kadar bekle."

"Sence sana inanacak mı?" Kanepenin etrafında dönüp ona bakarak soruyorum.

Onu arkadan vurmak artık işe yaramıyor. Gözleri çoktan ölmüş ve ölümünün yakın olduğunu anladığında yüzündeki korkuyu görmeyi arzuluyorum, hem de benim elimden.

Konuşmak için ağzını açıyor ama ben elimi kaldırıp ceketimin iç cebinden bir susturucu çıkarıyorum ve tabancama takıyorum.

Şaşkınlık kaşlarını birbirine yaklaştırır. "Wh-"

"Sana inanacak mı, *bir sıçana* mı? Ya da Bianca, Chicago ile barış vaadine."

Yüzünde anlayış ifadesi beliriyor. Hareket etmiyor. "Başka seçeneğim *yoktu*." "Her zaman bir seçeneğin vardır." Nişan alıyorum.

"Ve bu senin mi?" Yüzünde bir ihanet ifadesi belirmesine izin verecek kadar cüretkâr.

"Hayır," dedim. "Benim seçimim seni boğmak ve yavaş ve acılı bir ölümle acı çekmeye zorlamak olurdu."

Roberto'nun çenesi sıkılır, adem elması bir amaç uğruna hareket eder.

"*Benim* seçimim, gözlerindeki kılcal damarların patlayıp kanla dolmasını izlemekten zevk almak olurdu. Çıplak ellerimin baskısıyla boynunun renginin değişmesine gülümserdim. Seni ölümün eşiğine getirirdim ve sonra nefes almana izin verirdim. Seni öldürmem için bana yalvarırdın. Merhamet için ağlayacaktın ve ben sana merhamet etmeyecektim."

"Devam et o zaman," diye alay eder. "Büyük, kötü, *Kravatlı* Ferrari insanları vurmaz."

"Bu benim fantezilerimi tatmin etmek zorunda kalacak," diye cevap veriyorum, alayını ısırmayı reddederek. "Kurşunum kafatasını delip geçtiği anda hayatın sönüp giderken gözlerinin içine bakmak."

"Biz bir aileyiz." Çenesini kaldırıyor.

"Sen o *lanet* kelimenin anlamını bilmiyorsun." Tetiği çekiyorum, kurşun havada o kadar hızlı süzülüyor ki, adam koltuğuna yığılmadan önce vurulduğunu ancak fark edebiliyorum. Alnından kan sızıyor ve geriye dönüp bakmadan uzaklaşıyorum, pencereden yangın merdivenine tırmanıyorum, aileme yönelik bir tehdidi ortadan kaldırdığım için memnunum ama aklımda yeni bir hedef var.

"Bitti mi?" Enzo telefonuma cevap veriyor.

Merdivenlerden koşarak iniyorum, son merdivene ulaştığımda telefonumu omzumla kulağım arasında tutuyorum.

"Elbette." Merdivenin son basamağından aşağı atlarken takım elbisemi yeniden ayarlıyorum. "İkinci konu, Bianca Rossi."

"Peki ya o?" diye soruyor.

"Bianchi ile olan birlikteliğini sona erdirmenin bir yolunu biliyorum" dedim.

Boğazını temizlemek için öksürüyor. "Bunu neden yapmak isteyeyim ki?" "Çünkü o benim."

ON BEŞ

”

Sen de oradaydın," diye suçluyorum.

Avuç içi kalçamı kav rı y o r ve belime doğru kayıyor.

Y "Roberto'yu sen öldürdün." Avucunun boğazıma yaptığı baskı altında sesim yumuşak çıkıyor.

Panik genellikle korku, tehdit ve zarar gibi kelimelerle tanımlanır. Panik pençelerini kalbime doluyor ama kendimi tehdit altında hissetmiyorum ve Vincent'in elinde sıkıca tuttuğu bedenim bana zarar vermek istemediğine bahse girerim. Eğer Vincent Roberto'yu öldürdüyse, Roberto'yla olan tüm etkileşimim boyunca oradaydı demektir. Benim ayrılmamla Tony'nin gelmesi arasında içeri girecek zamanı olmazdı. Sahtekar olduğumu biliyor. Bunca zamandır biliyordu. Kardeşine tecavüzcü dediğimi duydu. Almayı seçtiği hayatı tehdit ettiğimi duydu. Ama neden?

Beni kendine çekti. "Roberto'nun sana dokunmasına izin vermedin."

Vücudum hiçbir şey hissetmiyor. *Hava*. Vincent'in parmaklarının altında yüzüyorum, gerçeklikten emin değilim.

"Hayır." Daha fazla yalan söylemenin bir anlamı yok. O biliyor.

"Sana dokunulmamış." Bu sözleri söylerken parmakları sırtımda esniyor.

"Evet."

İnliyor. "Her şekilde benim olacaksın." Alnını alnıma bastırıyor ve beni içine çekiyor.

"Evet."

"Sana söylemiştim," diye fısıldıyor. "Sana sahip olacağımı söylemiştim. Aklına. Bedenine.

Ruhun. Sana en karanlık sırlarının benim olacağını söylemiştim." Yanaklarını okşuyorum. "Görünüşe göre sırların hep varmış."

"Ama onlara sahip olmamı *istemene* ihtiyacım vardı." Boynumu serbest bırakıyor, avucunu göğüs kafesimde gezdiriyor. "Ancak o zaman ihtiyacım olan şekilde bana ait olursun."

"Sana ait olmak için neye ihtiyacım var, *tesoro*?" "İsteyerek."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve ağzının içine ağılıyorum, öpücüğündeki çaresiz ihtiyaç omuzlarını pençelememe yetiyor, daha fazlasına ihtiyacım var.

Kocam az önce tüm varlığımı sahiplendi ama ben kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Vincent'la evlenirken sırlarım bana yük *olmamıştı*. Onları biliyordu ve onlara rağmen beni seçti. Ona yalan söylediğimi bile bile hayatımı kurtardı.

"Açlıktan ölüyorum, *Dolcezza*. Ama senin hazırladıklarını yemeye hiç niyetim yok. Sana ziyafet çekeceğim. Seni bu masaya yatıracağım ve sen durmam için çılglık atana kadar amını yalayacağım. Ancak o zaman sikimi içine gömeceğim ve yıllardır hayalini kurduğum şekilde sana sahip olacağım."

"*Vinnie*," diye nefes alıyorum. "Seni seviyorum."

"Öyle olsa iyi olur Bianca, çünkü her santimin bana ait ve seni sonsuza dek elimde tutmayı planlıyorum."

Elini ensemeye koyup eğiliyor ve bir kolunu kıçımın altından geçirerek beni kaldırıyor. Kendi isteğimle bacaklarımı beline doluyorum. Boştaki kolunu beton masaya doğru kaydırıyor; özenle yerleştirdiğim tabaklar, bardaklar ve çatal-bıçaklar sabırsızlıktan paramparça olarak yere düşüyor.

Kıçımı masaya dayadığımda beni vücuduyla aşağı itiyor, sırtımı yapının sağlamlığına yapıştırırken dudakları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Çeneme ve boynuma yumuşak öpücükler bırakıyor. Meme uçlarımı yalıyor ve karnımın yumuşak dokunuşunu ısıyor. Burnunu merkezime doğru sürüklediğinde nefes alıyor ve kaba bir hırıltıyla dizlerinin üzerine çöküyor.

Klitorisimi öpmekte tereddüt etmiyor, dudaklarının arasında emiyor ve küçük bir *patlamayla* bırakıyor.

İşaret ve orta parmağını yarığımın üzerinde kaydırarak dudaklarımı birbirinden ayırıyor ve klitorisime karşı mırıldanıyor. Şimdi şovda, dilinin altında şişmemi sağlayan yumuşak vuruşlarla onu tekrar tekrar yalıyor. Kalçalarım masadan kalkıyor, daha fazla temas arıyorum. Ben kalçalarımı oynatıp kendimi yüzüne doğru daha da iterken Vincent onaylıyor.

"Vinnie, çok iyi hissediyorsun."

"Tadı, erişebileceğim tek cennet gibi." Elini göğsümden yukarı kaydırıp sağ meme ucumu çimdikliyor.

İki parmağını içime sokuyor ve ben de bu beklenmedik saldırı karşısında kalçalarımı geri çekiyorum.

Hırlıyor, ben de geri itiyorum.

"Aferin kızıma. Ben dilimi klitorisinin etrafına sararken sen de parmaklarımı becer."

Beni geriyor, kalın parmakları iç duvarlarıma masaj yapmak için yukarı doğru kıvrılıyor, dili kalçalarımın yuvarlanmasına neden olan yavaş, kışkırtıcı vuruşlarla klitorisimin üzerinde sürükleniyor.

Klitorisimi emiyor, parmaklarını dışarı kaydırıyor, sonra üçüncüsünü tekrar içeri sokuyor. Ne kadar dolu hissettiğimde inliyorum.

"Bebeğim, eğer üç parmağın kalın olduğunu düşünüyorsan, seni sikimle açana kadar bekle."

Bacaklarımı daha da açıyorum, ellerim Vincent'in saçlarında. Bana karşı hırlıyor ve kıçımı kaldırıp merkezimi yüzüne doğru itiyorum.

Övgülerini mırıldanıyor. "İyi bir küçük fahişe ol, Bianca. Yüzüme ve parmaklarıma gel, hadi o tatlı amcığsı sikim için hazırlayalım."

Kendimden geçmenin eşiğine geldim. Adını haykırıyorum, içimde havai fişekler patlarken vücudumdaki her kas geriliyor.

Ellerinin ve ağzının artık amımın üzerinde olmadığını fark etmeden önce dudakları benimkilerin üzerindeydi ve dilinin sıcak dokunuşunu memnuniyetle karşılıyorum. Ellerimle onu yakın tutarken ihtiyaç, şehvet ve *tutkuyla* dolup taşıyorum. Her parçam *daha fazlası* için ağrıyor.

Daha fazla Vincent.

Görüşüm bulanıklaşıyor, vücudum titriyor, kalbim hızla çarpıyor ve Vincent vücudunu benimkine bastırdıkça bu his daha da yoğunlaşıyor.

"Vinnie," diye yalvarıyorum. "Seni görmeme izin ver." Parmaklarımı karnının üzerinde gezdiriyor, gömleğinin düğmelerini sabırsızca çekiştiriyorum.

Elleri bedenimden ayrılıyor, gömleğini ortasından kavırıyor ve bir nefes bile tereddüt etmeden yırtarak açıyor. Düğmeler yere saçılıyor ve nefesim kesiliyor.

"Her ne kadar bu anın tadını çıkaracak olsam da, seni sertçe becermek için sabırsızlanıyorum bebeğim. Vücudunu morarmış ve kullanılmış halde bırakacağım ve sen bunun her saniyesine bayılacaksın."

Ayak bileklerimi sırtına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum.

Bir eli kemerinde çalışırken, diğerini amımın üzerine koyuyor, başparmağı klitorisimin üzerinde yumuşak daireler çiziyor ve vücudumun daha fazlasına ihtiyaç duyarak sarsılmasını sağlıyor.

"*Kahretsin*, çok güzel bebeğim. Şişmiş ve parlıyor, benim için *yalvarıyor*."

"Evet," diye inliyorum.

Pantolonunu ve boxer'ını iterek vücudunun içimde arzuladığım kısmını serbest bırakıyor. Aleti uzun ve sert duruyor, kalın damarlar pürüzsüz deri çizgisinin altından geçerek kabarık ucuna kadar uzanıyor.

Onu ağızımda tattım ve elimde tuttum, ama evlendiğimiz günden beri içimde onun öpücüğüne hasret kaldım.

Başparmağı, sikinin başını girişime yaklaştırırken bakımlarına devam ediyor.

Bekaretimi kaybetmenin büyük bir an olacağını hayal etmiştim. Gergin ve endişeli hissetmeyi bekliyordum. Kocama karşı hiçbir şey hissetmeyeceğime ve gözlerimi kapatıp sırtacağıma ve acıya katlanacağıma tüm kalbimle inanıyordum. Vincent ile bu an çok daha fazlası. Hiçbir baskı yok, sadece birbirlerinden hoşlanan iki yetişkinin dizginlenemez bir dokunma ihtiyacına dönüşen çekimi var. Beklentilerle dolu, planlanmış bir olay değil. Üstümdeki adamı seviyorum, kasları sarmal bir ihtiyaçla gergin. Benim zevkimi önemsiyor. Dahası, bunu *arzuluyor* gibi görünüyor.

"Bana bakış şeklin Bianca, kendimi iyi bir adam, hak eden bir adam gibi hissettiriyorsun."

"Öylesin," diyorum ona uzanarak.

İsteyerek geliyor ve dudaklarını öpüyorum. "Sen tanıdığım en iyi adamsın."

İnliyor.

"Sen onurlu ve sadıksın. İsteyebileceğimden çok daha fazlası."

"Bianca." Beni tekrar öpüyor, içime doğru itiyor. "Bu anı kaç kez düşündüğümü tahmin bile edemezsin."

Beni geriyor, beni öpmek için her gerildiğimde duraklıyor. Ben onun içinde eriyene kadar beni öpüyor, bedenim onun ilerlemeye devam etmesi için yeterince gevşiyor. Tamamen kılıfına girdiğinde, beni nasıl açığının acısını hissedebiliyorum, vücudum böyle bir müdahaleye alışkın değil. Ama başkalarının beni uyardığı kadar acı verici değil. Zevk verici, donuk zonklama sadece başka bir his katmanı ekliyor.

"Kahretsin bebeğim, çok darsın." Ses tonunda hoşuna gittiğini, el değmemiş amımın darlığından delirdiğini anlamamı sağlayan bir coşku var.

"Çok iyi hissediyorsun," diyorum ona.

"Mm," diye inliyor, yavaşça içimden çıkıyor ve telaşsızca geri itiyor.

Ellerini iç kalçalarımın götürüyor, onları aşağı doğru itiyor, beni açıyor ve birleştığımız yeri izliyor. Gözleri sikinin vücuduma girip çıkma şekline sabitlenmişti. "Kahretsin, bu iyi görünüyor. Sikim senin içinde kaplanmış. Girip çıkıyor."

"Vinnie," diye inledim.

Başını kaldırıyor, gözleri yarı açık, dudaklarının köşesi seksi bir sırıtışla yukarı kalkmış. İçimdeki her şey kasılıyor.

"İyi misin, karıcığım?"

Sırtım karşılık veriyor.

Bu şekilde olacağını hiç düşünmemiştim. Vincent beni açık tutuyor, içime hem hayvani hem de şefkatli bir şekilde giriyor. Boynunun kordonlu hatları kendine uyguladığı kısıtlamayla karmaşık bir hal alıyor. Bırakmak istiyor ama içindeki düşünceli aşık bundan kaçınıyor.

Tapınma ve hezeyanla bedenime girip çıkışını izliyor. Gözlerini kapadı, alt dudağını ısırıyor, klitorisimi parmaklamak için kaba bir elini uyluklarımdan birinden çıkardı. İtişleriyle eş zamanlı olarak yavaş daireler çizerek ovuyor.

"Siktir," diye homurdanıyor usulca. "Bebeğim," diye homurdanıyor. "Mükemmel," diye övüyor. "Vinnie," diye sesleniyorum, adı şaşkın bir iniltinin ardından geliyor.

Başını kaldırıp bakıyor, gözbebekleri o kadar büyümüş ki gözlerinin kurt grisinde kayboluyorum.

"Seni seviyorum."

Kalçalarını ileri doğru savuruyor, içimde patlarken son bir hamleyle beni sikinin üzerine çekiyor. Zonkladığını hissediyorum ve bu duyguya tutunmak için kendimi sıkıyorum.

"Siktir," diye hırlıyor, tek heceli ve gırtlaktan gelen nefesini kolayca bırakıyor.

Kalçalarını yuvarlıyor, tamamen sıcaklığımla kılıflanmış ve ben küçük hareketin neden olduğu acı ısırığına yayılıyorum.

Süzölüyorum. Bedenimi saran zevk ve huzur dalgaları arasında süzölüyorum.

Vincent üzerime eğilerek, hâlâ içime gömülü halde, beni usulca öpüyor. "Bir dahaki sefere, benimle içeri geleceksin."

Öpücüğüne gülümsedim.

"Hadi duş alalım," diye mırıldanıyor, dudaklarıma şefkatli, iffetli öpücükler bırakıyor. Başımı sallıyorum.

Geri çekiliyor, merakla beni izliyor.

"Beni böyle almanı çok uzun zamandır bekliyordum. İçimde senin dölünle uyumak istiyorum."

İçimde sarsılıyor ve ben inliyorum.

"*Siktir*, Bianca." Gözleri kapanıyor, çenesi geriliyor. "Bu seni üzdü mü?"

"*Sikeyim* hayır." Göğüslerimiz birbirine değene kadar beni yukarı çekiyor, kalplerimiz bir atıyor. "Seni tekrar becerme *ihtiyacı duymama* neden oluyor ve sen de acıyorsun."

ON ALTI

M

Gözlerimi açıyorum ve karanlığa alışmak için gözlerimi kırıştırıyorum. Elim otomatik olarak uzanıyor. Vincent yanımda değil, ama

Yatağın onun tarafı dokunulacak kadar sıcak.

Sanki dakikalar önceymiş gibi, kollarımız bacaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde uykuya daldık.

Vincent beni tamamen ele geçirmeden önce aramızda patlayan el bombasından hiç bahsetmedik.

Vincent kardeşini ziyaret ettiğim gün oradaydı.

Vincent kardeşini öldürdü.

Bu bilginin beni tiksindirmesi ve korkutması gerekirdi ama öyle değil. Aslında, ikimizin de kardeşi için hedeflediğimiz gerçeklikle ilgili unutulmaz şiirsel bir şey var. Farkına varmadan bir çift olmuştuk.

Elimi yorganın altına sokup yatağın mahremiyetinde kendimi kavıyorum. Pelvik tabanımı sıkıyorum, acının hassas sarsıntısı dişlerimi hatırlayarak dudağıma bastırıyor.

Vay canına.

İlk seferim dileyebileceğim her şeydi. Beklenmedik ve tutkuluydu ve *sevdiğim* biriyle paylaştım. Kelimeler dün gece ağzımdan yuvarlandı ve onları geri almak istemedim. Onlar gerçektir ve ona aittirlerdi, zihnimin belirsiz yarıklarında saklı değillerdi. O karşılık vermedi ama ben de vermesini beklemiyordum.

Sesinin yumuşak gürültüsü beni dirseklerimin üzerine kaldırıyor ve onu duymaya çalışarak dikkatle dinliyorum.

Sessizce konuşuyor ve ben yatağın daha da aşağısına kayıyorum. Tekrar konuşuyor ama mesafesi kelimeleri boğuyor. Ayaklarımı pelüş halıya basıp olabildiğince sessiz duruyorum. Yatak odasının kapısına doğru yavaşça adım atıyorum.

"Gabriella"-Vincent iç geçirir-"tatlım, bunu halledeceğim. Şu anda hayatım çok karışık. Sadece sorun yaratmayı bırakmanı istiyorum. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Beni zorlamayı bırak."

Gabriella. Tatlım.

Telefonla konuşuyor, o kadarını anlayabiliyorum. *Gabriella* konuşurken kadınsı bir ses zar zor duyuluyor.

"Seni sır olarak saklamıyorum. Sikeyim. Beklenmedik bir şeydi ve beni hazırlıksız yakaladı. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum."

Beklenmedik olan neydi? Ben mi?

"Yarın görüşürüz, tamam mı? Öğle yemeği yeriz. Sessiz bir yerde ve sadece ikimiz. Biraz uyumalısın."

Ayakları yatak odasının kapısına doğru ilerliyor, tembel bir niyetle merdivenleri tırmanıyor.

"Sana ne söz verdiğimi biliyorum ve her kelimesinde ciddiydim. Her zaman, Gabriella."

Parmak uçlarımda banyoya doğru ilerliyorum, kapıyı iterek açtığımda topuklarımda üzerinde dönerek yatağa doğru sürünüyorum, telefonu kulağımdan yarıya kadar çekilmiş.

Odanın eşiğinde duraksıyor. "Ne yapıyorsun?"

"İşliyorum." Yatağa doğru ilerliyorum, vurgu için ayaklarımı gereğinden fazla sürüklüyorum. "Neden uyanıksın?"

Bakışları çıplak bedenimde geziniyor, gözleri şehvetle kaplanmış. "İş telefonu araması." Cep telefonunu kaldırıyor.

Gerçeği söylemesi için ona baskı yapabilirdim. Bağırıp çağırabilir, *Gabriella'nın* kim olduğunu ve *neden* yarın onu görmeye söz verdiğini itiraf etmesini isteyebilirdim. Ama

yalan söylerdi. Bunu biliyorum. Dürüstlük bekler ve bu ana kadar elinden geldiğince dürüst davrandığına inanıyorum. Başka kimse olmadığına dair bana güvence verdi. Gözlerimin içine baktı ve başka kadın olmadığına söz verdi. Onu yalanında yakalamak, gerçeği ondan öğrenmemin tek yolu olacak.

"Mm." Esniyorum. "Her zaman nöbettesin. Sanırım artık bir danışman olduğun için rahatlamalıyım. Ellerini kana bulamak için her an üzerime koşmana gerek yok."

"Ellerimi kana bulamakla ilgili bir sorunum yok Bianca."

Vincent'ın yastığını vücuduma çekerek yatağa geri döndüğümde burun deliklerimden bir kahkaha püskürüyor.

Odamızdaki koltuğa doğru ilerliyor.

"Heather'ın gelinliğimle ne ilgisi var?" "Hiçbir şey," diye kolayca yanıtlıyor.

"Gelinliğime ne yaptın?" Tekrar deniyorum.

Konuşmadan önce bir süre bekliyor. "Çoğunu çöpe attım. Madem bu kadar az değer veriyorsun, neden saygı göstereyim?"

Kendi kendime gözlerimi deviriyorum.

"Çoğunu mu?" Test ediyorum. "Mm."

İç çekiyorum. "*Geri kalanını* nerede sakladığınız konusunda beni aydınlatmak ister misiniz?"

Yüzüklü parmağını koltuğun düğmelerine vuruyor. "Ofisimde saklıyorum."

"Ne amaçla?"

Boğazından yumuşak bir hırıltı yükseliyor ve ben bunu tam kalçalarımın arasında hissediyorum. "Kendi sikimi becerirken sikimin etrafını sarmak için elim seni düşünüyor."

Bunu beklemiyordum.

"Ne?" Nefes alıyorum.

"Aylarca seni becermeme izin vermedim. Ertelemeye ihtiyacım vardı," diye g e v e l i y o r . "Seni o güzel yatağında nasıl becermek istediğimi düşünürdüm."

Elbise. Kirli sevişmelerimle seni nasıl rezil edeceğimi. Seni adımı haykırmaya zorlayacağım günahkâr yollar."

"Oh."

Hafifçe gülüyor. "Bu senin amını ıslattı mı?"

Evet, çılgılık atmak istiyorum, yalancı, hilekar bir pislik olmana rağmen.

"Yorgun değil misin?" Kokusunu içime çekerek mırıldanıyorum ve Vincent sadakatsiz olsa bile evliliğimin bu saçmalığını kabul etmekten başka çarem olmadığı gerçeğini görmezden geliyorum. Ben bir mafya karısıyım. Kocandan boşanmak mümkün değil.

Ama onun sadakatsizliğini kabul etmeyeceğim.

Savaşacağım. Bana karşı sevgi besler. Beni sevmeyebilir ama bana saygılı davranır. Bunu talep edeceğim.

Annemin haklı olduğunu anlayınca ağlamak istiyorum. Tek seçeneğim saygılı bir şekilde aldatmasını istemek mi olacak?

"Gel sikimin üstüne otur Bianca."

Gözlerim açılıyor, şok beni sırt üstü çeviriyor. "Ne?"

"Beni duydun. Sana sert sikime binmenin ne kadar iyi hissettirdiğini göstereyim."

Aklımdan geçen her düşünce bir anda kesiliyor, şehvet beni oturduğum yerden kaldıracak şekilde tüketiyor.

Sessizce inliyor, başını geriye eğiyor, sert ses boğazında düğümleniyor. "*Siktir*. Her zaman çok heveslisin. Sonsuza kadar böyle kalacağına söz ver, açgözlü küçük fahişe gibi sikime açsın."

Benimle konuşma şekli. Kıçımı yatağa bastırıyorum, basınç karnımın altında biriken birikintiyi rahatlatıyor.

"Yatağı sikme. *Beni becer*."

Kendimi yukarı doğru itiyorum, ayaklarım hızla hareket ederek aramızdaki boşluğu kaldırıyor. Aleti dışarıda, elinde sıkıca kavırıyor. Onu pompalamasını izliyorum, gözleri benimkilere dikilmiş. "Benim senin amına taktığım gibi sen de benim sikime takmışsın."

Başımı sallıyorum, büyük avucunun yukarı doğru sürüklenişinin transına kapılıyorum.

"Üstüme çık."

Dediğini yapıyorum, dizlerimi bacaklarının iki yanına yerleştiriyorum. "Kendini sikimin üzerine indir."

Bakışlarımı onunkilerden ayıramadan yere düşüyorum.

Ereksiyonu girişimi dürtüyor ve keskin bir nefes alıyorum.

"İçeride çok ıslak olacaksın, döllerim hala içine dolmuş olacak."

Karnım sıkışıyor ve daha da aşağıya inerek tacını vücudumun içine alıyorum.

Tıslıyor, iki kalçamı da kavramak için elini sikinin dibinden ayırıyor.

"Slayt aşağı yavaşça," o talimat verir, ve I takip et onun beni açarken inliyordum.

Amcığı leğen kemiğiyle aynı hizadayken memnuniyetle inliyor. "Bunu tekrar yap.

Yavaşça yukarı. Yavaşça aşağı."

Yukarı itiyorum, tembel bir tempoyu sürdürme çabasıyla kalçalarım titriyor.

Parmak uçları kalçalarımın bastırıyor. Tekrar kaldırmak için hamle yapıyorum ama beni durduruyor.

Bunun yerine, kalçalarımı öne doğru çekiyor ve sonra geri çekiyor.

Hareketi taklit ediyorum.

"Yuvarla onları, *evet*," diye mırıldanıyor. "İşte böyle." Kalın bir inilti vücudunda yuvarlanıyor. "*Aferin kızım.*"

Dudaklarımız birbirine değmiyor ama usulca söylediği övgüleri ağzıma fısıldadığını hissediyorum ve hepsini hevesle yutuyorum.

"Karıştır," diye yönlendiriyor. "Becer beni bebeğim. Vücudumu kullan. Kendini iyi hisset."

Ellerimi omuzlarına koyarak kalçalarımın etrafında dönüyorum, bedenim yumuşak dalgalar halinde yuvarlanıyor. Meme uçlarım ağzına doğru hareket ettiğinde onları yalıyor.

Ondan nefret ediyorum. Onu seviyorum. Gitmesine asla izin vermek istemiyorum. "İyi beceriyorsun, küçük fahişe."

Bir elimi boğazının yan tarafına götürüyorum, tırnaklarım ensesine batıyor.

Nefes alışları keskin nefes verişlerle pürüzlü bir hal alıyor ve bu pürüzler kalın, ölçülü zevk inlemelerine dönüşüyor.

Ben gözlerinin içine bakıyorum, o da bana bakıyor. Kalçalarımın dalgalanmasıyla sırlarını talep ediyorum, ama ikimizin de en çok ihtiyaç duyduğu yere her vurduğumda beni sert yukarı itişlerle reddediyor.

"Amin zonkluyor," dedi bana. "Benim için boşalmaya hazır mısın?"

İnliyorum. "Evet."

"Aferin kızıma. Bana gel, seni doldurayım."

Kalçalarım daha hızlı hareket ediyor, parçalanmak için umutsuz bir ihtiyaçla bitiş çizgisine doğru yarışıyor.

"Yaklaştım Bianca," diye mırıldanıyor Vincent, doruk noktası onu kolayca ele geçiriyor.

"*Vinnie*," diye h a y k ı r ı y o r u m , adını haykırıyorum, vücudum orgazmımın yoğunluğuyla titriyor.

Vincent birkaç dakika sonra beni sıkıca vücuduna çekiyor, serbest bırakıldığında adımı inletiyor.

Vücuduna yaslanıyorum, yüzüm boynuna gömülüyor, vücudum terden kayganlaşıyor.

Kalçalarımı serbest bırakıyor, ellerini sırtımın altından kıcıma doğru kaydırarak kalçalarımı daha da yaklaştırıyor.

Ben inliyorum, o da mırıldanıyor, bu ses beni mutlu ediyor.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" diye soruyor, parmaklarını omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdirerek.

"Evet."

"Güzel."

"Çocuk istemiyor musun?"

Parmakları durakladı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Kapıyı çalacak gayrimeşru bir çocuk ihtimali var mı?" Gülüyor.

"Hayır, Bianca."

Tamam, Gabriella'yı dünyadan sakladığı bir çocuk olarak çizin. "Çocuk istiyor musun?" diye merakla soruyor.

Arkama yaslanıyorum, alnının üstündeki bir tutam saç parmağımın etrafında döndürüyorum. "İstiyorum. Ama sadece onları mutlu ve sadık bir evliliğe götürebilirim."

Kaşlarını kaldırıyor, ağzının sağ tarafını yukarı doğru eğen eğlence ve şaşkınlıkla karışık **b i r** gülümseme. "Belki de önce köpeği denemeliyiz."

Verdiği yanıt karşısında hayal kırıklığına uğrayarak elimi saçlarından çekiyorum. "Mm," dikkatim dağılmış bir şekilde kabul ediyorum. "Belki."

YEDİ

T Ertesi sabah erkenden uyandım. Saçlarımı yıkıyorum, fön çekiyorum ve sırtımdan aşağıya doğru düzgün bir çizgi halinde düzleştiriyorum. Saçlarımı

Dudaklarımı parlak kırmızıya boyuyorum. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek aynada kendime gülümsüyor ve yaptığım işi takdir ediyorum.

Banyomdan çıkıyorum, çenem kararlılıkla dik. Daha önce seçtiğim elbise yatağımın üzerinde duruyor ve onu vücuduma çekiyorum. Dar kesim maksi elbise vücuduma bir eldiven gibi oturuyor, kıvrımlarımı müstehcen bir niyetle kavıyor. Göğüslerimi yeniden ayarlıyorum, dekolterimi sergileyecek kadar dolgunlaştırıyorum. Saçlarımın perdesini omuzlarımın üzerinden geriye atarak aynada kendime bakıyorum ve sırtıtıyorum. Ayaklarımı benzer renkteki bir pompanın içine sokarak elma yeşili trençkotumu kaptığım gibi odamdan çıkıyorum.

"*Dolcezza*," diye mırıldandı Vincent. "O lanet elbiseyi benim için giysen iyi olur, başka kimse için değil."

Dudaklarını öpüyorum, söz vermek için ağzımı onunkine doğru itiyorum. "Bunu bana güzel görüldüğümü söylemen olarak kabul ediyorum."

Kurt gibi tetikte bekleyen gözleriyle bana bakıyor. "Her zaman güzel görünüyorsun. Şu an tam bir baştan çıkarıcısın. Nereye gidiyorsun?" Bir elini kıçımında gezdiriyor, takdirle sıkıyor.

"Bugün birlikte öğle yemeği yeriz diye düşünmüştüm. Beni hiç dışarı çıkarmıyorsun." Eli bedenimden uzaklaşıyor.

"Ne?" Masumca sordum.

"Bugün gelemem. Akşam yemeğine ne dersin?"

Omuzlarımın çökmesine izin verdim. "Ama senin için giyindim."

Gözleri vücudumda geziniyor, burun delikleri arzuyla alevleniyor.

"Gitmeden önce bunu istediğin şekilde takdir edebilirim."

Kaşlarımı çattım.

"Vinnie." "Bu önemli,

bebeğim." "İş mi?"

Test ediyorum.

"Hm."

"Seninle gelemem miyim?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Kulüpte. Oraya gelmesen iyi olur."

Trix konuşmalarımızda Gabriella'dan hiç bahsetmedi. Gerçi onu aylardır görmedim. Trixie'yi düşününce öfkem alevleniyor ve düşmanlığımı yutup onun yalanlarına odaklanıyorum.

"Tamam." Dokunuşundan uzaklaşıyorum. "Cat'i arayıp müsait olup olmadığına bakacağım."

Gabriella her kimse, benden daha önemli ve bunun kalbimi yaralamasından nefret ediyorum.

"Bebeğim, bu kadar incinmiş görünme." Yanağımı okşuyor ve onu itmemek için kendimi zor tutuyorum.

Gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum. "İncinmedim. Anlıyorum."

İçime girip çenemi kaldırıyor. "Bu akşam yemek yiyelim mi?" Beni usulca öpüyor.

"Tamam."

"Aferin kızıma. Nereye gidersen git Andre'nin yanında

olduğundan emin ol." Başımı salladım. "Tabii ki."

"Ve o lanet paltoyu giy. Bugün sana baktığı için birini vurmak zorunda kalmak istemiyorum," diye bağıyor omzunun üstünden bizim daireden çıkarken.

Asansöre bakıp ona nasıl zarar vermek istediğimi düşünüyorum.

Siktiğimin yalancısı.

Andre'ye mesaj atarak beni yarım saat içinde almasını rica ediyorum ve beklerken kahve yaparak kendimi meşgul ediyorum.

Arabaya binerken Andre'ye bir kahve uzattım. "Ah, Bayan Ferrari, bana karşı çok nazıksınız."

"Andre," diye iç geçirdim. "Lütfen. Vincent burada değil. Bana Bianca de." Sırıttıyor. "Siz öyle diyorsanız Bayan Ferrari. Bugün nereye?"

Adresi veriyorum ve Andre koltuğunda dönüyor, kahve dudaklarında yarı unutulmuş. "Bianca?"

"Evet?"

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum." "Sana fikrini sormadım, Andre."

Ses tonumdaki sertlik onu şaşırttı ama özür dilemedim. "Bay Ferrari kellemi alacak."

"Eğer bir Uber çağırmak zorunda kalırsam yapacağı gibi."

Burun deliklerinden nefes alıyor. "Kirli dövüşüyorsunuz, Bayan Ferrari." Arabayı kaldırımdan çeker.

Babamın *kulübünün* önüne geldiğimde, göze çarpmayan binaya kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Fikrini değiştirmek için çok geç değil."

Andre'ye bakıyorum, panik yüzüne kazanmış.

"Sorun yok, Andre. Sakin ol. Sadece bir şeyi kontrol etmem gerekiyor, sonra döneceğim. Vincent'ın arabasını görebiliyor musun?"

Başını sallıyor. "Seni aldığım anda arabası park yerindeydi."

Koltuğuma geri düştüm, bir şaşkınlık oflaması kaçtı. "Öyle miydi? Benden önce gitmiş."

"Belki yakalanmıştır?" diye öneriyor. "Orada ne arıyorsun?" Çenesini binanın bulunduğu yöne doğru kaldırır.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum ama bana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum Andre. Zorla evlendirilmiş olabilirim ama aptal yerine konmak istemiyorum."

Gözlerini kaçırıyor, ama gözlerini kesen gurur dilimini yakalıyorum. "Burada olacağım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve kaldırıma çıkmak için arabanın kapısını açıyorum.

Nefesimi tutarak paltomu belime sarıyorum ve titreyen ellerimi ceplerime sokuyorum.

Kulübün içi karanlık, giriş kapısı büyük çerçeveli çıplak kadın silueti resimleriyle kaplı. Yumuşak bir müzik tınısı mekânı dolduruyor. İçerisi kirli bir vanilya ve fazla temizlik ürünü kokuyor ve burnum tiksintiyle sızlıyor.

"Tatlım, kapalıyız."

Resepsiyondaki kâğıtları karıştıran küçük kadına bakıyorum, gözleri evraklarına odaklanmadan önce bana merak dolu bir bakış atıyor.

Yanından geçip gidiyorum. "Benim için değilsin, değilsin."

Peşimden koşuyor, sırtıma bir inançsızlık homurtusu çarpıyor. "Affedersiniz."

Asıl kulübün kapısını iterek açtığımda gözbebeklerimden silmek istediğim bir manzarayla karşılaştım. Benden çok da büyük olmayan çıplak bir kadın babamın kucağında kalçalarını sallıyordu, babamın yüzü memelerindeydi.

"Dur!" diye bağılıyor öndeki kız, babamın dikkatini çekerek.

"Bianca," diye bağılıyor ve dansçının kışına dokunarak hareket etmesini istiyor. Bianca da gecikmeden hareket ediyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Şaşkın görünüyor ama sabahın onunda onu kucak dansının ortasında yakaladığım için en ufak bir utanç ya da endişe duymuyor.

"Vincent nerede?" Yürümeye devam ediyorum, odanın içinde yalancı kocamın izlerini arıyorum.

"O burada değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Çünkü öyle olsaydı bana gerçekten söyledin." Özel odaların olduğu arka tarafa doğru ilerliyorum.

Babam kolumu tutuyor ve ben de ona doğru dönüyorum, sinirlerim tepemde.

"Git," diye hırlıyor.

Kolumu çekiştiriyorum ama o sıkıca tutuyor. Dokunuşundan duyduğum rahatsızlığı belli etmiyorum. "*Kocama* bana ellerini sürdüğünü söylemeden önce kolumu bırakmanı öneririm," diye tehdit ediyorum.

Gözleri öfkeyle doluyor ama gitmeme izin veriyor ve ben de koridorda ilerlemeye devam ediyorum.

"Kocanı arayacağım. Bu kadar bariz bir şekilde saygısızlık yaptığın için sana ellerini kaldırabilir," diye bağıyor babam ve tehdidi beni duraksatıyor. Burada değilse Vincent'ı neden arasın ki?

Yine de babamın yalan söylemeyeceğine güvenmeyerek özel odaların kapılarını iterek açıyorum ve boş buluyorum. Saat erken olduğu için kızların çoğu henüz vardiyalarına gelmemiştir. Babamın evcil hayvanı hariç tabii.

Ana ofise daldım ve Leo'yu babamın masasında otururken buldum, sadece tanga ve ince topuklu ayakkabı giymiş bir kadın onun aletini emerken bacaklarını açmıştı.

"Oh." Gördüğüm manzara karşısında irkiliyorum, yanaklarım anında ısınıyor.

Bir adım geri atıyorum ve Leo bana sırtıyor. "Bianca," diye selamlıyor. "Sana katılmanı teklif ederdim ama katılırsam *Necktie'nin* vereceği zarardan boğazımı korumak istiyorum."

Odanın köşesindeki hareketlilik bakışlarımı önümdeki manzaradan uzaklaştırıyor ve elleri bağlı, ağzı tıkanmış ve bir sandalyeye bağlanmış bir adamın bağlarına karşı verdiği mücadeleyi izlerken hem şükrediyor hem de utanıyorum. Kan yüzünün büyük bir kısmını kaplıyor, morluklar henüz kanla lekelenmemiş deri parçalarını kaplıyor. Ağzına bağlanmış bezin arasından bağıyor ve çığlık atıyor.

"Umm..." Yere bakıyorum, derin bir nefes veriyorum.

Dizlerinin üzerindeki kadın çabalarına ara bile vermiyor, dilinin ıslak şapırtısı havayı deliyor.

Kulübe girmeye niyetliydim. Bir hedefim vardı ama önümde beliren sahne beni güçlü belirsizlik kanallarında çırpınmaya itti

ve huzursuzluk. Motivasyonum ölüyor ve omuzlarımı yuvarlayarak düşüncelerimi silmeye ve onu geri almaya çalışıyorum.

Köşedeki adama tekrar bakıyorum. Duyulmayacak bir şeyler mırıldanıyor, muhtemelen yardım istiyor ama onu duymazdan geliyorum. O benim sorunum değil.

Leo zevkle inliyor, ben de yüzümü buruşturuyorum. "Beau Crystal'ın derisini siyaha ve maviye boyayabileceğini düşündü. O zayıf bir bok parçası. Öyle değil mi Beau?"

Beau sessiz kalıyor ve benim yumruklarım huzursuzluk içinde sıkılıyor, daha önce deneyimim olmadan sessizliğin yanlış cevap olduğunu biliyorum.

Beau başını eğerek patronuna daha da saygısızlık eder. Leo silahını kaldırır ve esirinin tacına nişan alır. "Kaldır başını, *pompinara*."

Sik yalayıcı.

Leo sözlerini geveliyor, zevkten mi öfkeden mi bilemiyorum.

Muhtemelen ikisi de. Adam başını kaldırıyor.

"Cevap ver bana." Leo kalçalarını yukarı doğru itiyor. "Sen zayıf bir bok parçasısın, doğru mu?"

Beau başını sallar ve Leo gülümser.

"Böyle erkeklere bir ders vermek benim için önemli," diyor Leo bana.

"Biz kızlarımıza bakarız, öyle değil mi bebeğim?"

Crystal, Leo'nun sikinin etrafında mırıldanıyor ve ben tavana bakıyorum.

"Ders mi?" Hemen konuşma kararından pişmanlık duyarak soruyorum.

"Beau Crystal'ın erkek arkadaşıydı ama hayır kelimesinden hoşlanmıyor." Ona tekrar baktığımda Leo'nun gözleri neşeyle parlıyor.

Kaşlarımı çatarak odadaki kanlı adama bakıyorum.

"Ölmeden önce," diye devam ediyor Leo, "cehenneme giderken yanında götürmesi için kız arkadaşının sikimi yutma görüntüsünün ona hediye edilmesi gerektiğini düşündüm."

Sessizliğe gömüldüm, düşüncelerim beni terk etmişti ve bedenim olduğu yerde donup kalmıştı.

"Crystal, tatlım, üfleyeceğim. Geri çek ki Beau'nun yüzüne püskürtebileyim. Unutulmaz bir son yemek yemesi en doğrusu."

Crystal söyleneni yapıyor ve Leo Beau'ya doğru ilerlerken başımı eğiyorum, eli hızlı hareketlerle sert aletin üzerinde geziniyor.

"Cehennemde çürü, göt herif," diye inliyor ve merakım beni yeniyor. Başımı kaldırıyorum ve Leo'nun Beau'nun saçlarını tutup, şeytani bir gülümsemeyle kanlı yüzüne boşalırken başını pozisyona zorlamasını izliyorum.

Şok içinde ağzım açık kaldı.

"Crystal, git buradan tatlım. Seni bir daha rahatsız etmeyecek." Leo, Beau'nun yüzünü iter ve adam ağlamaya başlar.

"Teşekkürler Leo," diye fısıldıyor Crystal, yanımdan geçip gözden kayboluyor.

Pantolonunu tekrar içine sokan Leo kemerini bağlar. "Burada bulunarak çizgiyi aşıyorsun, Bianca." Dikkatini bana çeviriyor ve silahını almak için masaya doğru ilerliyor. "Vincent burada değil ama senin burada olmana çok öfkelenecek."

Leo'nun üstü kapalı tehdidini görmezden gelerek topuklarımın üzerinde dönüyorum ve gerçekleşmek üzere olduğundan şüphe duymadığım şeye tanıklık edemeden uzaklaşıyorum.

Ana odada babam bir tabureye oturmuş, kaşlarını çatmış. "Seni aptal kız."

Tek bir silah sesi kulüpte yankılanıyor ve ben yüzümü etkilenmemeye zorluyorum. "Bana Vincent'ın nerede olduğunu söyle," diyorum, az önce hafıza bankamdan silmeyi çok istediğim bir şeye tanık olduğum gerçeğini görmezden gelerek.

"Bianca?"

Trixie'nin sesine doğru dönüyorum, emin olmayan adımlarla odaya girerken ayakları yavaşlıyor.

Kırmızı görüyorum. Nefret, öfke ve ihanet bedenimin her santimini kaplıyor. Benim arkadaşım olması gerekiyordu. Elinden geldiğince beni koruması gerekiyordu.

Kocamı becermeye çalışmaması gerekiyordu.

"Seni orospu," diye tükürdüm ve daha ne yaptığımı düşünmeden kendimi ona doğru fırlatarak onu yere ittim.

"Ne?" diye nefes alıyor, sırtı ağır bir gümbürtüyle yere çarparken acı içinde homurdanıyor.

"Seni lanet olası yalancı orospu," diye bağıyorum ve onu yere yapıştırmak için kalçalarına sarılıyorum.

İçimde tuttuğum her hüsrân, Vincent'ın ve onun sadakatsizliği yüzünden bu kadına zarar verme ihtiyacında kendini gösteriyor. Onu cezalandıramam ama kadını cezalandırabilirim. "Onu becermeye çalıştın."

"I-"

"Kardeşim sana yetmiyor mu?" Saçını çekerek acı içinde inlemesine neden oldum. "Kocama da mı ihtiyacın vardı? Peki ya babam? Onu da becermeye çalıştın mı?" Kafasını tutup köhne halıya çarpıyorum.

Kendi tükürüğüyle boğuluyor, bileklerimi tutuyor. "Bunu *senin* için yaptım." "Benim için mi?" Yüzüne tokat atarak çığlık atıyorum.

Düşündüğümünden daha güçlüydü, bacağını kavislendirdi ve kolay bir hareketle beni sırtüstü çevirdi.

Çarpmanın etkisiyle öksürüyorum.

"Sana zarar vermeyeceğinden emin olmak istedim."

"Canımı yakmak mı? Beni incitmek mi?" Çığlık atıyorum, bacaklarımı tekmeliyorum ve kendimi kurtarmak için kıvranıyorum.

"Sakin ol," diye ağlıyor.

"Hangi dünyada kocamı becermenin bana faydası olur?" Yüzünü tırmaladım. "Seni lanet sürtük. Seni öldürebilirim. *O benim kocam*. Ona dokunamazsın. Ona dokunmayacaksın," diye bağıyorum.

Bana tokat atıyor, beni daha da çileden çıkarıyor. Ön kolunu boynuma dayayarak beni aşağı itti. "Bianca, ben yaptım-" diye şok içinde bağıyor ve kocamın kabaran öfkesiyle geriye doğru uçuyor.

Vincent kalkmama yardım ediyor ve ayağa kalkar kalkmaz elimi ondan çekiyorum.

Tekrar Trixie'ye saldırıyorum, ama Vincent yoluma çıkıyor ve homurdanarak göğsüne düşüyorum.

"Dur," diye homurdanıyor, sesi dişlerini sıkkan bir öfkeyle kabarıyor.

Yüzümü sildim, bana attığı tokadın şiddetiyle dudağımın kenarından kan damlıyordu.

Vincent tekrar saldırmayacağımdan emin olana kadar beni izliyor.

Odaya göz atarken göğsüm kabarıyor; Leo, Enzo, Andre, babam ve Trixie huzursuzluğun ortasında kalmışlar.

Vincent, Trixie'ye dönerek kapıyı işaret eder. "Kovuldun. Eşyalarını topla ve git."

"Ne?" Trixie nefes alır.

"Karımı tokatladın. Seni olduğun yerde vurmadığım için şanslısın," diye homurdanıyor, tehdidi yüzde yüz gerçek.

"*Bana* saldırdı," diye karşı çıkıyor.

"Kalbini lanet olası tanıklarla oymuş olsa bile umurumda değil. Benim lanet karıma dokunamazsın," diye bağıyor, boynu öylesine güçlü bir öfkeyle gerilmiş ki bir adım geri çekiliyorum.

"Armando." Babama döndü.

"Sana gitmen söylendi." Enzo tembel tembel bara yaslanıyor, gözleri sıkılmış bir kayıtsızlıkla etrafı izliyor.

Trixie sadece bir süre daha bekler, mırıldandığı bir küfürle çantasını yerden kapar ve çıkışa doğru fırlar.

"Eğer ağzını açtığını duyarsam," diye arkasından sesleniyor Enzo. "Leo'yu bıçağıyla serbest bırakacağım, anlaşıldı mı?"

"Crystal," diye ısıyor ve tamamen kaybolmadan önce girişte yankılanan topuklu ayakkabılarının tıkırtısıyla odadan çıkıyor.

Tanıdığım en korkunç adamların arasındayım. Özel dikim takım elbiselerine kan sıçratma zahmetine katlanmak için bir adamı öldürüp tekrar vurabilecek adamlar. Başımı eğiyorum, aniden hareketlerimden emin olamıyorum. Vincent oyma yapıyor

yeni bir yönümü ortaya çıkarıyor, nefret etmediğim bir yönümü, ama korkarım bana zevkten çok sorun çıkaracak.

Deri mokasen ayakkabılar halıyı görüş alanıma sokuyor. Gözlerim kapalı kalıyor.

"Kocana bu kadar saygı duyduğum için şanslısın," diye gürlüyor Enzo. "Beni çok zorluyorsun Bianca. Otoritime iki kez saygısızlık ettin. Aynı patavatsızlık için bir başkasını nefes bile almadan öldürebilirim. Bir dahaki sefere silahımın haznesinde bir mermi daha az olacak. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım. "Evet."

"Vincent-" diyor Enzo, ama Vincent onun sözünü kesiyor. "Halledilecek."

Enzo arkasını dönmeden önce bir süre beni izliyor. Çenesini ofise doğru kaldırıyor, Leo ve babam da onun çıkışını takip ediyor.

Vincent bana dönmeden önce onların gözden kaybolmasını bekliyor. Göğsü öfkeli nefeslerle kabarıyor.

"Buraya gel," diye omzumun üzerinden konuşuyor ve ben öne doğru bir adım atmak için hamle yapıyorum, ama elini bana doğru kaldırarak beni durduruyor.

Andre yanımdan geçip gidiyor ve ben keskin bir nefes alıyorum. "Yapma," diye uyarıyor Vincent, gözlerini bana dikip uyarıyor.

Kollarımı belimde kavuşturarak iç organlarımın mide boşluğumdan çıkmaya çalışmasını engelleyecek kadar baskı uyguluyorum.

"Onu buraya getirdiğin için seni öldürmek istiyorum," diyor Vincent, sesindeki ölümcül dokunuş çenemin titremesine neden oluyor. "Ama sen olmasaydın, lanet olası bir Uber'e binerek bana daha fazla meydan okuyacaktı. Bir dahaki sefere beni ara. Anlaşıldı mı?"

Andre'nin başına gelecekleri düşünmemiştim ve suçluluk duygusu midemi bulandırıyor.

"Evet, efendim," diye cevaplıyor Andre.

"Karım senin parmağın olan bir şey yüzünden yaralandı."

Andre başını sallıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar Vincent'ın yumruğu kulakları sağır eden bir çığırıyla Andre'nin burnuna çarpıyor.

Korkudan nefesim kesildi.

"Bir dahaki sefere seni öldüreceğim. Şimdi git."

Andre kulüpten çıkıyor, yanımdan geçerken bana güvenle göz kırpmıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, gidişini izlerken.

Vincent'la yalnızken ona bakmayı reddediyorum. "Yine saçının arkasına saklanıyorsun."

Başımı kaldırıyorum.

"Ah, işte orada." Yaklaştı. Çenemi tutup sıkıyor. "Sana çok kızgınım."

"Sana kızgınım."

Dudakları bükülür. "Neden buradasın

Bianca?" "Seni arıyorum."

Gözleri kızgınlıkla kapanır. "Sana çalıştığımı söyledim."

"Yalan söyledin."

Yanaklarımı sıkıyor, dudaklarım öne doğru itiliyor. "Enzo seni kontrol edemediğimi düşünüyor." Dudaklarımı öpüyor.

"Ben kontrol edilemem."

"Beni aptal yerine koydun Bianca," diye homurdanıyor çenesini sıkarak.

"Beni aptal *yerine* koyuyorsun," diye karşılık veriyorum. Kaşlarını çatıyor.

"Gabriella kim?"

Elleri yumruk şeklinde kıvrılıp yüzümden uzaklaşıyor. "Hiç kimse." "Yalan söylüyorsun."

Cevap vermiyor.

"Onu beceriyor musun?"

Başı bıkkın bir iç çekişle sallanıyor. "Hayır."

"Sana neden inanayım ki?"

"Çünkü sana lanet olası gerçeği söylüyorum."

SEKİZ

”

Hâlâ kırgınsın."

Koltuğunda kayıyor.

Y Dudağımın kanaması durdu ama dilimi dışarı çıkarıyorum, küçük kesikte gezdiriyor, kurumuş kanın tadına bakıyordu. "Ne kadar kırgınsın?" Beni görmezden geliyor.

"Sen ve Enzo yakınsınız." Farklı bir taktik deniyorum.

"Minnettar olmalısın. Yoksa solucanlara yem olurdun." Çenesi titriyor.

"O benim hiç sahip olmadığım kardeşim."

"Neden seni ikinci komutan yapmadı?"

Boğazını temizliyor. "Bu Leonardo'ya saygısızlık olurdu." "O zaman neden seni konsül yapmıyoruz?"

İç çekiyor. "Roberto'ya güvenilemezdi. Bir infazcı olarak, acı çekmek için çok fazla özgürlüğe sahip olacaktı. Bizim felaketimiz olabilirdi. Lorenzo'nun danışmanı olarak onu yakından izleyebilirdik."

Roberto'ya güven olmaz.

"Roberto'yu neden öldürdüğünü bana söyleyecek misin?" "Tanrım, *lanet olsun*," diye nefes alıyor.

Kulüpten sessizce ayrıldık ama arabasının içindeki aynı ses kulaklarımda nefesimi kesecek kadar çınlıyor. "Dün gecedен sonra, belki bilgiyi kendin gönüllü olarak verirsin diye düşünmüştüm, ama vermedin ve..."

Yüzüklerinden birinin tabanını direksiyona sürüyor, şerit değiştirmeden önce kör noktasını kontrol ediyor. Evden sadece birkaç dakika uzaktayız ve bana hâlâ Gabriella'nın kim olduğunu söylemedi.

"Yüzüne biraz buz koymamız gerek. Sana çok sert vurdu."

Omuz silktilim. "Umurumda değil."

"İstiyorum."

"Ben Roberto ile konuşurken sen de orada mıydın?" Tekrar deniyorum. Arabayı bizim otoparka çekti. "Evet."

"Nerede?"

"Banyo," diye sessizce cevap veriyor.

"Roberto orada olduğunu biliyor muydu?" "Evet," diye yanıtlıyor.

"Onu öldürmek için mi oradaydın?" "Evet."

Sinirle iç çektim. "Tamamen görmezden gelinmek yerine tek kelimelik lanet olası yanıtları takdir etsem de, *cevaplar* istiyorum."

"Benden cevap beklemeyin, *dolcezza*."

Park ediyor ve ben de arabamın kapısını açıp öfkesinin alevlenmesini izliyorum. "Neden sen benim tüm sırlarıma sahip olabiliyorsun da ben senin hiçbir sırrına sahip olamıyorum?"

Arabasından inip beni asansöre kadar takip ediyor, üç adım arkamdan geliyor, yürürken ellerini ceplerine sokuyor. Asansörün kapısını avucu açık bir şekilde tutuyor, peşimden içeri girmeden önce içeride olmamı bekliyor. Omzunu omzuma sürterek yanımdan geçiyor.

Boğucu kutunun köşesinde durmuş, yansımadan dikkatle beni izliyor.

Ben de bakıyorum.

Vincent Ferrari'ye karşı hissettiğim her şey saçma. Hayata getirdiği cinsel ihtiyaçlardan, onu memnun etme isteğine, *ihtiyacına*, onun kalbini ve ruhunu sahiplenme isteğine, onun benimkini sahiplenme şekline kadar.

Asansörün kapıları açılıyor ve ben düşüncelerime kapılıp kımıldamıyorum. Vincent öne doğru adım atıyor, göğsü sırtıma değiyor, avucu kapının kapanmasını engellemek için uzanıyor. "Çekil, Bianca."

Dairemize girerken, oturma odamızın eşliğinde durmuş, beklentiyle onu izliyorum.

Ceketini çıkarıp kanepenin arkasına atıyor. Elleri cebinde, gözleri yüzümde geziniyor, zonklayan dudağımda duruyor. "Orada olduğumu asla bilmemen gerekiyordu."

Mutfığa giriyor, dondurucudan bir torba bezelye çıkarıyor. Yanına gidiyorum.

Çantayı hafifçe dudağıma dayayarak iç geçiriyor. "Ama kardeşime hiç dokunmadığını itiraf etmeden seni almazdım. Paylaştığımız şeyin gerçek olmasını istedim. Sunabileceğin her şeyin *sadece ve sadece* benim olduğunu bilmeni istedim. Ama sen bunu kabul etmedin. Düşündüğümünden daha da güçlüymüşsün."

"En karanlık sırrını beni becerebilmek için mi söyledin?" Elim yüzümden düşüyor, bezelye torbası yanımda gevşekçe sallanıyor.

Kolumu kaldırıp donmuş poşeti bir kez daha yüzüme dayıyor. "Sana söylemedim, sen varsaydın."

Alay ediyorum.

Elimin bezelyeleri tuttuğundan emin olunca elindekini bırakıyor. "Seni tekrar tekrar reddetmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Seni becermem için bana her yalvardığında, teslim olmaya, bekaretine sahip çıkmaya, benim olduğunu bilmiyormuş gibi davranmaya çok yakındım."

Beni oturma alanına doğru götürüyor ve ben de direnmeden gidiyorum. "Otur."

Kanepeye uzandım.

Önümde diz çöküyor, topuklu ayakkabılarımı ayağımdan çekip düzgünce yanıma yerleştiriyor. "*Aylarca* bekledim. Lanet olası aylar boyunca

oda seni kendime getirene kadar becerme ve doyduğumda seni tekrar uyutup becerme fantezileri kuruyordu."

Saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor.

"Sana dokunduğunu *iddia* etmen bile beni çok öfkелendirdi. O küçük şeytani yılan. Onun evine gittiğinde öfkeden kudurmuştum."

Konuşamıyorum. Ruhunu bana itiraf ederken, onu hiç hayal etmediğim bir şekilde sahiplenmeme izin verirken kelime bulamıyorum.

"Ben orada olmasaydım ne olurdu biliyor musun Bianca? Sana ne *yapardı* biliyor musun?"

Yutkunuyorum. "Bu sonuçlara katlanmaya hazırdım. Cat için."

İtirafımdan dolayı acı çekmiş görünüyor. Varsayımsal sonuç onun için katlanılamayacak kadar ağırdı.

"Seni hep istemiştim. *Özel olarak*. Sen bana ikinci bir bakış atmadan önce. En karanlık düşüncelerimde bile seni arzuluyordum ama o gün, sana sahip olmam gerektiğini biliyordum. Asla Salvatore'a ait olamayacağını biliyordum çünkü sen zaten benimdi."

"*Vinnie*." Olduğum kişi olarak, Vincent'ın açıkça yaptığı gibi tapılacağımı hiç düşünmemiştim. Beni tanımadan önce beni istiyordu. Ben daha onun kalbine sahip olduğumu bilmeden beni bir kaideye yerleştirdi.

"Gerekirse senin için Outfit ile topyekûn bir savaş başlatırdım. Sana sahip çıkmasını engellemek için Salvatore'u öldürürdüm."

Gözlerim yaşardı.

"Roberto'nun yanına öleceğini bilerek gittim. Canını alırken gözlerinin içine bakmayı bu kadar çok isteyeceğimi fark etmemiştim."

Bezelye torbasını kanepenin üzerine koydum.

"Çok cesurdun. Tehlikenin gözündeki çok vahşiydin. Seni öldürebilirdi. Planın başarısız olabilirdi. Aklından ne geçiyordu?"

"Roberto masumiyetimi kabul etseydi, Tony onu öldürecek. Planımız buydu. Tony *onurumu* koruyacaktı ve ben de Berto'nun

ve ben aşışktık," diye tükürdüm, yalan dilimde ekşidi. "Cat'i kurtarırdım. Salvatore'la yerimi alacak kişinin o olacağından emindim. Bunu yapmak zorundaydım," diye yalvarıyorum. "Cat'in güvenliğı daha önemliydi."

"Seninkinden mi?" diye
yalvarıyor. "Evet," diye kolayca
cevap veriyorum.

"Benim için değıl."

"Onu neden öldürdün?" diye
sordum. "Sana dokundu."

Kardeşinin ellerinin vücudumda nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Nefesinin yüzümdeki acı tadını. Dudaklarının benimkilere asit gibi dokunuşunu. Teklif ettiğim şeyi alacağından emindim. Başından beri planladığım gibi kendimi aslanın inine attığımdan emindim. Ama orada dururken, Roberto'nun bana nasıl zarar vereceğini bilirken, içimdeki her şey kaçmam için çığılık atıyordu.

Gerçi buna gerek yoktu. Farkında olmadan Vincent ikimizin de haberi olmadan beni koruyordu. Ayrıldım ama yine de insanların inanması için yeterliydi. Bundan emindim. Onunla yalnızdım. Onun dairesinde. Skandalla doluydu ve planım ruhumun intiharı olmadan işe yaramıştı.

"Aileye ihanet etti," diyor bana. "O bir ispiyoncuydu, Bianca. Hepimizi satıyordu."

Ellerim ağzımı kapamak için havalanıyor.

"Enzo bir süredir bir sıçanımız olduğundan şüpheleniyordu. Bu şüphe konusunda sadece Leo ve bana güveniyordu."

"Neden Roberto değıl? Neden onun danışmanı değıl?"

"Leo onun kardeşi ve sorunu çözmekle görevli kişi ben olacağım."

Sorunu çözüyorum.

"Pek çok şey *kardeşimi* işaret ediyordu." Kelimeyi dilinde asit varmış gibi tükürüyor. "Enzo bir tuzak kurdu. Federaller ortaya çıktı."

"Roberto *FBI* ile mi çalışıyordu? Ama neden?"

Omuz silkiyor. "Kim bilir? Kimin umurunda? Muhtemelen hapis cezası alacağı bir davaya karıştı. Kendini kurtarmak için kızıışmış bir köpekten daha hızlı döndü. Acınası bir pislikti."

"Öz kardeşini öldürmek zorundaydın," diye mırıldandım.

"O benim kardeşim değildi." İfademdeki üzüntüyü görmezden geliyor. "Sana söyledim Bianca. Bana karşı gelirsen seni zerre kadar suçluluk duymadan ya da tereddüt etmeden öldürürüm."

Düşüncelerimin içinde kaybolmuş, sessizce oturuyorum. "Enzo, Roberto ile yatmadığımı biliyor."

"Leo da öyle."

"Onu baltalamayı planladığımı biliyor. Outfit'le barış planını yanlışlıkla kaçırdığımı biliyor."

Sırıttıyor. "Bu konuda mutlu değildi."

"Dokunulmamış olduğumu biliyorsa, neden beni hâlâ Salvatore'a göndermedi?" "Çünkü seni istedim."

Yüzüm yumuşuyor.

"Hayatta çok şey istemedim, *Dolcezza*. Ama seni istedim."

"Anlamıyorum."

İç geçiriyor, kalçalarından kışına doğru düşüyor. "Geldiğini duydum. Berto'yu ve senin gibi giyinmişken onunla yalnız kalmanla ilgili kaba sözlerini duydum. Ondan Enzo'ya Cat'i istemediğini söylemesini istedin ve o da yüzüne güldü."

İğrenç anıyı yutkunarak hatırlıyorum. Kız kardeşimi rahat bırakması için yalvarırken Roberto'nun gülüşündeki şeytani ısıruk.

"Geri adım atmadın. Caterina ile birleşmeyi reddettiğinde kendini teklif ettin. İkinizi de almakla tehdit etti."

İğrenç biriydi. Beni becereceğini ve bekaretimin kanını -çünkü kanımı akıtacağına söz vermişti- düğün gecelerinde Caterina'yı kirletmek için kayganlaştırıcı olarak kullanacağını söyleyerek tehdit etti. O an neredeyse kusacaktım.

kelimeleri söyledi. Bunun yerine beni öptü ve dudaklarıma sadece içindeki iğrençliğe acı bir giriş niteliğindeki sözlerinin zehriyle saldırdı.

"Rujun çenesinin yanına bulaşmıştı. Hiç o anki gibi öfke hissetmemiştim. Ben öfke soluyorum Bianca. Tehditleri ortadan kaldırmak benim işimdi. Görevlendirildiğim her vuruşu gerçekleştirmek için mani ve şiddet zehrini kullandım. Ama sana *dokunduğunu* bilmek, *bana* ait olduğunu bildiğim bir şeye dokunduğunu bilmek" -göğsünü bıçaklıyor- "öfkenin *vücut* bulmuş haliydim. Roberto ölmeliydi. Hayatta kalamayacak kadar saf bir şeyin tadına bakmıştı."

Nasıl nefes alacağımı unuttum. Ya da nefesim bedenimi terk etti. Tek yapmak istediğim kendimi onun kollarına atmakken hareketsizliğin şokunu yaşıyorum.

"Tony-" diye başlıyorum.

"Tony gelmeden önce gitmiştim. Saniyeler içinde bitti. Baban Enzo'yu arayana kadar orada olduğunu bile bilmiyordum."

"Babamın haberi var mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. İhanetinin ortaya çıkması riskini göze alamayız. Bunun senin hayatını kolaylaştıracağını biliyorum-"

Parmağımı dudaklarına götürüyorum. "Olmadığına memnunum. Babamın hayatındaki değerim, o en kötüsünü düşündüğünde ortaya çıktı. Onun sevgi ve şefkat yalanlarına tutunmamayı tercih ederim."

Aynı anda hem boş hem de doluyum. Sırlarım dağıldı ve artık içimde ağırlıkları kalmadı. Onların yerine bir kabullenme, bir takdir ve bir bağlantı alevi oturuyor. Sevgi ve özgürlükle yanıyorlar ve Vincent'ın beni koruma yemininin asla sarsılmadığını biliyorlar.

Başparmağını göz çukurumun üzerinden geçirerek yanağımın çevresinden dudaklarıma doğru sürüklüyor. Dudaklarımın ortasında durup, alt dudağımı aşağı doğru çekerken hararetle izliyor, çenemden aşağı düştüğünde elini yumruk haline getiriyor.

"Sikimi ağzına sokmam lazım Bianca."

Kirpiklerimin perdesinden ona bakıyorum.

"Beni korkuttun. Beni öfkелendirdin. Küstahlığın için seni cezalandırmak istiyorum."

Başımı sallıyorum, sözlerindeki tehdit için fazla hevesli bir jest. "Beni ne kadar zayıf düşürdüğünü sana göstermem gerek, *dolcezza*." "Sen de beni zayıflatıyorsun."

Boğazının arkasında mırıldanıyor. "Dilini dışarı çıkar."

Dediğini yapmakta tereddüt etmiyorum.

Yüzünü benimkine yaklaştırarak dudaklarını birleştiriyor, ağzından dilimin üzerine ağır bir tükürük damlası düşüyor.

Gözlerim şokla açılıyor ve tiksintiyle silme ihtiyacım ile daha fazla talimat bekleme özlemim arasında kalıyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ben kaldığımda. "Şimdi onu sikimi emmek için kullanacaksın. Anlaşıldı mı?"

Gözlerim, bu sabahki olaylardan sonra beni hazırlıksız yakalayan bir özlem tsunamisiyle kapanıyor.

Vincent ayakta, üzerimde yükseliyor. Gözlerim hala kapalı, gölgesi beni sonsuza kadar kalmak istediğim bir teslimiyet pozisyonuna sokuyor. Kemerinin çözülme sesini duyunca yutkunmak istiyorum ama dilimi ağzımın dışında dengede tutuyorum.

"Senin için sikimi çıkarırken izle, küçük fahişe."

Gözlerim yavaşça açılıyor, gözleriyle buluşma ihtiyacı ve ne kadar sert olduğunu görme isteği arasında sıkışıp kalıyorum.

"Ne büyük bir ikilem." Gözlerimin sürekli titremesini sorunsuzca okuyor. "Ben çıkarırken sikimi izle, sonra dölümü içmek için yalvarırken gözlerin benimkinde kalsın."

İnlemeye çalışıyorum, dilimi kullanamayınca çaresiz bir ses çıkıyor.

Sikini yavaşça soyuyor. Pantolonunun fermuarını açarak, boxerının siyah kumaşı üzerinden ereksiyonunu kavırıyor. Kalçalarımı sıkıyorum. Elimi boxerına soktum,

Gözden uzakta kendini okşuyor. Meme uçlarım sertleşiyor. Aletinin sert çizgisini kullanarak boxer'ını aşağı itiyor ve göz kapaklarım minnettarlıkla çırpınıyor.

İzin almadan hareket eden ellerimle pantolonunu kalçalarından tutup aşağı çekerek onu tamamen serbest bırakıyorum.

"Açgözlü," diye mırıldanıyor.

Dilimle işaret ederek, dilimin şefkatli hareketleriyle başının yarığıyla alay ederek ilerliyorum. Bir elini boynumun yan tarafına doğru kaydırıyor, ensemden saçlarımın döküldüğü yere doğru ilerliyor ve parmaklarını sıkıca kilitlerin arasından geçiriyor.

Dilimle başının alt tarafına masaj yaparken inleyerek beni ileri doğru itiyor. Kolayca giriyorum, daha fazlasını yutuyorum. Aleti ıslak ve dağınık; tükürüklerimiz bir araya geliyor, arzudan oluşan bir kayganlaştırıcı.

Bir elimi tabanının kalın çizgisine dolayarak, başını ağzımın çatısına doğru tutuyorum, dilimi aşağı yukarı sürükleyerek uzunluğunu okşarken başım sabit kalıyor.

Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Kapüşonlu göz kapakları birkaç saniyede bir çırpınarak kapanıyor, istemsiz hareketi kalın bir inilti takip ediyor.

Taşaklarını avuçluyorum. Parmaklarım onları avucumun üzerinde yuvarladığında tıslıyor. Elimde tuttuğum iki parmağımı perine bölgesinin pürüzlü derisine bastırıyorum.

"Siktir," diye hırlıyor, tökezleyerek ileri atılıyor. Boğuk bir çığlıkla üzerime doğru eğiliyor ve başımı geriye çekip başını emiyorum, dilimle teninin kadife dokunuşunun etrafında dönüyorum.

Parmaklarım sırtını okşuyor, avuçlarım taşaklarını şefkatle kavırıyor, ağzım sikini seviyor.

"Ağzına al bebeğim," diye yalvarıyor, çaresizlik sözlerini bozuyor. "Spermimi yut."

Aletini ağzıma sokup dilimle yalıyorum. Zonkluyor. "Çek şunu," diye homurdanıyor.

Elim dilimle aynı anda hareket ediyor ve uzun bir iniltiyle başını arkaya atarak boyunun hizasına geliyor.

Kalın döl şeritleri ağzımı dolduruyor ve boğazımdan aşağı düşmesine izin veriyorum, onu içime çekiyorum.

Aletini yalayarak temizliyorum ve o da şehvetle örtülü gözlerle beni izliyor. Dilim dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Gerçekten cezalandırılmış hissetmiyorum."

NINETEEN

binamızın lobisine doğru ilerledim, çizmeli ayaklarım mermer fayansların üzerinde hızla ilerliyordu. Andre'ye beni 20 dakika sonra almasını söyledim.

Dakikalar önce, bırakacak kadar mutlu olmadan önce saçımı en az sekiz kez at kuyruğu yaptım.

Annem ve Caterina öğle yemeğine gelecekler ve onlar gelmeden önce bir tırnak randevusu ayarlamak istedim.

Antrenin cam kapılarına kadar geldim, sonra kayarak durdum. Hızla dönüyorum, ön büroya geçtiğim kadar hızlı yaklaşıyorum. Tezgâha sabırsızca vuran otel görevlisi Lydia, telefonda sessizce konuşuyor. Başını aşağı doğru eğmiş, baş ve işaret parmaklarını öfkeyle burnunun kenarına sıkıştırmış.

Saatimi kontrol ediyorum.

"Bayan Gabbi, hayal kırıklığınızı anlıyorum."

Cam kapılara bakıyorum. Andre sabırla bekliyor, elleri kot pantolonunun cebinde, gözleri tembel bir merakla caddede bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Lydia dikkatimi çekerek, "Lütfen bunu yapmayın," diye tekrar konuşuyor. "Sizi temin ederim ki Bay Ferrari bugün birisinin bakacağına dair bana güvence verdi."

Ellerimi yavaşça tezgahdan kaldırıyorum.

"Eve geldiğinde ona söyleyeceğimden emin olabilirsin." Duraksıyor. "Evet, Bayan Gabbi."

Kendi kendine iç geçirerek telefonu kapatıyor. Yüzüne yerleştirdiği gülümseme, arkasını döndüğü anda kayboluyor. "Good mor-" Boğazını temizleyip tekrar deniyor. "Günaydın, Bayan Ferrari. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Gözleri endişeyle telefona, sonra tekrar bana kayıyor. Zihni fazla mesai yapıyor, şüphesiz az önce kafasında yaptığı konuşmayı hatırlıyor ve benim ne kadarını duyduğumu belirlemeye çalışıyor.

"Günaydın Lydia." Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Annem ve kız kardeşim bugün öğle yemeğine gelecekler. Ben çıkıyorum ama geldiklerinde onlara çatı katına kadar eşlik edebilir misin lütfen?"

Çenesini eğiyor. "Tabii ki."

Bir adım uzaklaşıyorum. Duraksayıp omzumun üzerinden bakıyorum. "Gabriella sorun mu çıkarıyor?"

Lydia üç kez yavaşça göz kırpacak kadar duraksıyor. "Ben... uh..." Telefona, asansöre ve sonra tekrar bana baktı.

Tezgâha doğru geri adım atıyorum. "Vincent ve benim için de bir kargaşaya neden oluyor," diye fısıldıyorum gözlerimi abartılı bir şekilde devirerek, yalanımın ballı katmanına inanmasını umarak. "Bugün yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Farkında değildim... Farkında değildim..." diye kekeliyor.

Bir kahkaha atmaya zorladım. "Lydia, genç olabilirim ama aptal değilim. Vincent'la evlendiğimiz andan itibaren Gabriella'nın farkındaydım."

İçim kan ağlıyor. Vincent bu kadını -her kim olursa olsun- beni tuttuğu dairede tutuyor.

"Elbette, Bayan Ferrari. Bayan Gabriella'nın sıcak suyu çalışmıyor. Bu sabah ayrılırken Bay Ferrari ile bu konuyu konuştum. Tamir etmesi için birini ayarlamamı istemedi. Tanıdığı ve güvendiği birini istedi."

Soru sormayacak birini istiyordu. Küçük kirli sırrını saklayacak birini istiyordu.

"Ben yukarı çıkıp Gabriella'yı alacağım. Bizim daireyi kullanabilir." Asansöre geri dönüyorum. "Onun katının anahtarı yanımda değil," diye yüksek sesle düşünüyorum. "Bana bir tane verir misin? Çıkarken geri veririm."

"Elbette," diye kolayca kabul eder Lydia, sorunlu misafir meselesinin artık onun sorumluluğunda olmayacağı konusunda rahatlamıştır.

Bana anahtar kartını verdi.

"Vincent onu taşımaktan mı bahsetti? Yoksa hâlâ-"

"Alt-cezaevi," diye sözümü kesti Lydia.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum.

O yalancı, boktan kocamı öldüreceğim.

Nefesimin altında küfrederek, gereğinden fazla bir güçle alt nezarethanenin düğmesine basıyorum.

Fahişesini benimkinin altındaki katta tutuyor. İş için gittiği tüm geceler, muhtemelen eve gelip bana aynısını yapmadan önce metresini becermek için aşağıya iniyor.

Göğsüm kabarıyor.

Çantamdan telefonumu çıkararak Cat'e migrenim olduğunu ve öğle yemeğini iptal ettiğimi bildiren bir mesaj atıyorum. Sonra Andre'ye mesaj atıp ona da aynı şeyi söylüyorum.

Asansör açılıyor ve *Gabriella'nın* dairesine giriyorum. Çok güzel. Teşhir evi güzelliğinde. Kişisel eşyalar seyrek ve minimalist mobilyalarla dekore edilmiş. Vincent'inkinden farklı değil. *Benimkinden* farklı değil.

"Çok şükür," diye inliyor bir ses. "Ciddiyim Vincent, duş almam lazım-" Odaya girdiğinde ayakları aniden durur. "Sen de kimsin lan?" diye sorar kabaca.

"Sen de kimsin lan?" Karşılık veriyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Önce sana sordum."

Benden daha genç görünüyor ve kaşlarımı çatıyorum. Çok güzel, hem de öyle sokakta yanından geçsen iki kere bakmaya zorlayacak şekilde değil. Bakarken büyülenirsiniz. Nefesinizi keserdi. Arzu uyandıran bir

basit bir göz buluşması. Çok zarif biri ve kıskançlığın kendime verdiğim değeri hemen azaltmasından nefret ediyorum.

Onu beceriyor

musun? Hayır.

Teknik olarak, sanırım. Kız reşit olana kadar bekleyecek.

"Her kimsen," diye tekrar konuşur. "Burada olmamalısın." Ses tonunda biraz panik var. Bu da onun aniliğini siliyor.

"Yapmamalı mıyım? Kocam seni *tutuyor*."

Omuzları bir rahatlama gösterisiyle düşüyor. "Sen Bianca'sın."

Gülüyorum, sesim neşeli olmaktan çok alaycı. "En azından seninle konuşuyor."

Başka bir kıskançlık bıçağı, onu becerme düşüncesinin getirdiğinden daha derinden kesen bir bıçak. Onun için benden daha önemli. Onunla *konusacak* kadar. Gerçekte, fahişe olan *benim*. Beni beceriyor ve düşüncelerini onunla paylaşıyor. Ellerim titriyor. Keşke buraya hiç gelmeseydim. Keşke istemediğimi bildiğim bir bilgi için kendi lanet kalbimi kırma ihtiyacım bu kadar güçlü olmasaydı.

"Karısıyla aynı lanet binada *goomah*'ını tuttuğu için onu ve saygısızlığını sikeyim."

"Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. "Metres demek, Gabriella.

Onun yan parçası." Dudakları tiksintiyle bükülüyor.

"Oh, özür dilerim. Bu kelime sizin için yeterince lezzetli değil mi?"

Belki de benim onun varlığından habersiz olduğum kadar onun da benim varlığımdan habersiz olduğunu düşünseydim daha nazık olurdu. Ama o benim kim olduğumu biliyor. Vincent'ın bir karısı olduğunu biliyor ve bu affedilmeyi hiç hak etmeyen bir davranış. Ne onun için ne de Vincent için.

"Hayır, değil," diye küçümseyerek cevap veriyor. "Bu çok saldırgan."

"Bu çok saldırgan." Gülüyorum. Yüksek sesle. "*Bu* saldırgan," diye bağıriyorum. "Kocamın reşit olmayan bir kızı *fahişesi* olarak tutması değil."

"Yeter."

Vincent'ın soğuk ses tonuyla irkildim.

Topuğumun üzerinde döndüğümde, dilimde dengelediğim hakaret kayboluyor, kıyafetlerini süsleyen kan miktarı kıskançlığımı silip yerine panik koymaya yetiyor. "Kanaman var."

Artık kırmızı lekeler ve sıçramalarla lekelenmiş olan beyaz gömleğine bakıyor.

Burun deliklerinden ağır ağır nefes alıyor. "Benim kanım değil." Yüzümü buruşturuyorum.

"Burada ne yapıyorsun Bianca?"

Şok içinde bir adım geriye düştüm. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Gabriella," diye başladı.

"Onunla benden önce konuşma." Onun görüş alanına giriyorum. "Yalan söyledin. Aldattın." Bir elimi arkamdaki güzelliğe doğru uzattım. "Bana yeterince saygısızlık ettin."

Gözleri bana dikildi. "Benimle böyle bariz bir saygısızlıkla konuşulmasına izin vermeyeceğim. Suçlamalarınızda gülünç derecede yanlışsınız. Yukarı çık ve beni bekle."

"Hayır."

Bir kaşını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Ben de öyle dedim. "*Hayır*."

Boğazından hırlıyor, nefesinin altında küfrediyor. "Gabriella, seninle sonra ilgileneceğim."

Elimi tutarak geri çekiyorum ama eli çok güçlü. "Bırak beni," diye inliyorum. "Her tarafın kan içinde."

Beni uzun adımlarla alt çatı katından asansöre sürüklüyor.

"Bırak beni, seni lanet olası pislik."

Metal kutunun içinde olduğumdan emin bir şekilde elimi bırakıyor, kanlı eli kabaca çenesini kavırıyor.

"Sana inanmıyorum." Sırtımı duvara yaslayarak olabildiğince mesafeli duruyorum ve kocamın yansımasına tiksintiyle bakıyorum. "Beni iğrendiriyorsun."

Burnundan bir kahkaha sesi geliyor. "Seni saniyeler içinde çırılçıplak soyup bana yalvartabilirim, karıcığım. Boş laflarla kendini utandırma."

Kaşlarımı çatıyorum.

Asansörün kapıları açıldı ve Vincent birkaç aylık evliliğimizde ilk kez asansörün kapısını tutup önünden çıkmama izin vermedi. Hışım ile dairemize girdi.

Asansör düğmelerine bakıyorum.

"Kaçmayı düşün, ben de seni aramak için bu lanet şehri kasıp kavurayım. Seni bulacağım Bianca. Bu dünyada benden saklanabileceğin hiçbir yer yok."

Haklı olduğunu bilerek daireye giriyorum.

"Akıllı olabiliyor," diye takılıyor.

Elimdekini kafasına doğru fırlatıyorum. Hedefi ıskalıyor, omzunun üzerinden uçup yere düşüyor, sadece birkaç adım önünde.

Omzunun üzerinden bakarken, gözlerinde öfke kıvılcımları çakıyor. Beni tehdit etmesini bekliyorum. Bağırmasını bekliyorum.

İkisini de yapmıyor. Sadece merdivenlere doğru geri dönüyor ve yatak odamıza doğru ilerliyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Onu takip ediyorum, çizmeli ayaklar onun yolunu takip ediyor. "Bu da kim *lan*? Beni bir goomah'ı tutacak kadar küçük mü düşünüyorsun?"

-"Binamızda olmadığına dair bana garanti verdiğiniz bir tane?"

"Gabriella'yı becermeyeceğim," diye diretiyor, parmaklarının sert hareketleriyle gömleğinin düğmelerini çözüyor.

"Sana inanmıyorum."

Gömleğini silkerek çıkarıyor ve bir çöp gibi yere atıyor. Ayakkabılarını tekliyor, çoraplarını çıkarmak için eğiliyor. Sonra, ayakkabısını

pantolonunu ve boxer'ını tamamen çıplak bıraktı. "Bana olan güvensizliğin senin sorunun Bianca. Benim değil."

Sertleşmiş, ereksiyonu öfkeyle beni işaret ediyor. Aşağı bakıyorum, şehvetimi yutuyorum ve gözlerimi kaldırıyorum.

"Görünüşe göre kıskançlığın beni tahrik ediyor. Becermek için can attığım tek kadın sensin, *dolcezza*."

Karnımın alt kısmı çekiliyor.

Kanlı giysileri ayaklarının dibinde duruyordu ve kayıp ve yakında unutulacak bir ruhun öldürülmesindeki sorumluluğuna dair her türlü kanıt ortadan kaldırmak için onları yakmamız gerektiğini düşünüyorum. "Kimin kanı bu?"

Cevap vermeyince başımı kaldırıp bakıyorum. "Onu sen mi öldürdün?" diye sordum.

"Evet," diyor kolayca.

"Kim?" Fısıldıyorum.

Sorularıma sinirlendiyse de belli etmiyor. "Seni ilgilendirmez."

Ellerim kalçalarımı buldu. "Kocam az önce bir adam öldürdü. Detayları bilmeyi hak etmediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır." Aletini kavıyor, elini yavaş hareketlerle aşağı yukarı kaydırıyor. "Ama madem bilgiye bu kadar açsın." Sesi değişti, sözlerinin üzerinde tehditkâr, ölümcül bir kenar kayıyor. "Bir uyuşturucu satıcısı kirli ellerini kârımıza sokuyor. Kuralları biliyorsun Bianca. Aileme bulaşma yoksa bunu hayatınla ödersin. O aşağılık herif işimizi mahvetti ve aileme saygısızlık etti. Cosimo ellerini kirletmeyi sevmez. Benim"-başını yana eğdi-"*uzmanlığıma* ihtiyacı vardı."

"Uzmanlık mı?"

Sırıttıyor. "Mm. Onu benim öldürdüğümü bilmek ister misin, karıcığım? Ben öldürdüm. Bir bobin tel aldım, yumruklarımın etrafına sardım ve boğazına bir..."

"*Kravat*," diye fısıldadım.

Sırıtişı tam teşekküllü bir gülümsemeye dönüşüyor, dişleri kötü niyetle ortaya çıkıyor. "Mm. Tel derisini deldi, aynı anda hem boğdu hem de boğazını kesti." Anımsıyor, gözleri artık yok, korkutucu bir şekilde bağlı olduğu bir anının içinde kaybolmuş.

İç çekiyor. "Ama göt herif kavga etme cüretini gösterdi, bu yüzden en sevdiğim takım elbisemin her tarafını kanattı."

"Ne kadar bencilce," diye mırıldandım.

Burun delikleri alevleniyor, eli sikinin gergin uzunluğunda daha hızlı hareket ediyor. Bakışlarımı kaçırıp izlememek için kendimi zor tutuyorum.

Kan dökmekten tahrik oluyor ve bu beni tiksindirmeli ama duruşundaki ve sesindeki tehlikeli ve dengesiz ısırıkta kalçalarımı sık mama neden olan bir şey var.

"Öleceğini anladığında gözlerindeki panik hali çok hoşuma gidiyordu, bu yüzden *karımın* Gabriella'nın dairesine girdiğine dair bir uyarı aldığım da yaşadığım şaşkınlığı ve hayal kırıklığını hayal edin."

Gözlerimi kısıyorum, ölüm unutulmuş ve ihanet tekrar görüş alanıma girmiş. "Kim o?" Tekrar soruyorum.

Bir hırıltıyla sikini bırakıyor, dudakları sinirlenerek inceliyor. Düşün spreylene doğru adım atarak tenindeki ölüm dokunuşunu temizliyor. "Temizliği Leo'ya bıraktım. Artık ona ve Bianca'ya borçluyum," diye uyarıyor. "Başkasına borçlu olmaktan nefret ederim."

Tehdidini görmezden geliyorum. "Vincent," diye zorluyorum. "*Kim* o?" Beni görmezden gelerek saçını yıkıyor.

Cama yaklaşıyorum. "Kim o?" Yüzünü su yağmuruna doğru çeviriyor.

"O kim lan?" Bağırıyorum, yumruğumu onu benden koruyan cam duvara **v u r u y o r u m**.

"Kız kardeşim!" diye bağırıyor. Çenem düştü.

"Ne?"

Suyu kapatıyor, havlusunu kapıyor ve kendini kuruluyor. "O benim kız kardeşim Bianca."

"Ama sadece sen ve Roberto vardı."

"Görünüşe göre değil." Havlusunu bir kancaya atıyor, yatak odamıza geçiyor ve bir çift boxer'ı çekiştiriyor.

"Anlamıyorum."

İç çekiyor. "Biz evlenmeden günler önce ortaya çıktı. Babamın başka bir kaptanın karısıyla ilişkisi vardı."

Keskin bir nefes çekiyorum. "Kim?"

"Rita Romano," diye cevap veriyor.

"Koca Joey'nin karısı mı?" Açıklığa kavuşturuyorum. "Öldüğünü sanıyordum."

Omuz silkiyor. "Rita hamile kaldı. Babam bunun sonuçlarını biliyordu. İkisi de öldürülebilirdi. Başkasının karısını beceremezsin. Kaçmasına yardım etti ve sonra hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etti."

"Bilmiyordum."

"Kimse bilmiyordu. Babam doğrulayacak ya da yalanlayacak kadar hayatta değil ve annesi de öldü."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Emin misin?"

"DNA testi. Akrabayız."

"Neden bana söylemedin?"

Yatağıma düştü. "Enzo, Leo ve ben şu anda onun varlığından haberdar olan tek kişileriz. Bunun Gabriella için ne anlama geldiğini bilmiyoruz. Onu nasıl koruyacağımızı ve sorular sorulmadan aileye nasıl dahil edeceğimizi bulmaya çalışıyoruz."

"Eğer ikisi de öldüyse, bunun bir önemi var mı?"

Geriye doğru yatağın içine düşer. "Ayrıca Dante ve Luna ile de akraba. Önce onlara söylemem gerek."

Devam etmesini bekliyorum.

İç çekiyor. "Ama bunu yaptığımda annelerinin babamla bir ilişkisi olduğunu ve Koca Joey'nin hâlâ hayatta olduğunu anlayacaklar. O intikamcı bir pislik ve

Gabriella için sorun
yaratacaktır." "Ve sen,"
diye tahmin ediyorum.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Koca Joey karısının onu terk etmesini asla atlatamadı. Ayrıca, Rita teknik olarak Luna ve Dante yerine Gabriella'yı seçti. Bunu ona karşı kullanmayacaklarından nasıl emin olabilirim?"

"Yapamazsın," diye kabul ediyorum.

"Buraya gel, *dolcezza*." Kucağına vuruyor ve ben de isteyerek gidiyorum. "Beni başka kadınları becermekle suçlamayı bırak," diye mırıldanıyor. "Aletim sadece senin için sertleşiyor."

Eteğimi çekerek belime kadar sıyırdım ve kalçalarımın onun sertliğini göbeğime sığdıracak kadar genişlemesine izin verdim.

"Gördün mü?"

"Seni başka biriyle düşünmek-"

"Gerçek değil. Benim pis, küçük fahişem, bana ihtiyacım olan her şeyi veriyorsun." Kalçalarını yukarı doğru itti ve ben inledim.

"Tanrım. Seni damgalamak istiyorum." Yüzünü tutup dudaklarını öpüyorum. "Herkesin benim olduğunu bilmesini istiyorum."

Elleri kıcıımı buluyor, sikinin sert gerginliği üzerinde ileri geri hareket ettiriyor. "Çok sahiplenici."

"Mm."

Kucağından inmeden önce onu bir kez daha öpüyorum. "Gidip kız kardeşinle konuşmalısın. Aslında sıcak suyu yok. Onu dairemize geri getir de zavallı kız duş alabilsin."

"Seni becermek istiyorum, Gabriella hakkında konuşmak değil." "Çok kötü," diye şarkı söyleyerek odadan çıktım.

GABRIELLA TEMKİNLİ BİR ŞEKİLDE DAİREYE GIRER.

"Merhaba."

Sırıtırıyor.

"Sana fahişe dediğim ve seni Vincent'ı becermekle suçladığım için gerçekten özür dilerim."

"İğrenç tesiydi," diye karşılık veriyor.

"Evet." Dudağımı ısıtırıyorum.

Yalnızız, ki bunu beklemiyordum. Vincent'ın araya girmesini ve hakaretlerimin garipliğini ortadan kaldırmasını bekliyordum. "Vincent nerede?" Onun yanından geçip girişe doğru bakıyorum.

Bakışlarımı takip ediyor. "İlgilenmesi gereken bir şey olduğunu söyledi. Ama sıcak suyunu kullanmamın senin için sorun olmadığını söyledi."

"Evet." Kocaman gülümsedim. "Beni takip edin."

Beni misafir banyosuna kadar takip etti.

"Hayatın şu anda karmakarışık olduğu için gerçekten zgnm," diye teklif ediyorum.

"Seninkinden farklı değil sanırım," diye düşünüyor. "Tanımadığın biriyle evlendirilmek."

Omuz silkiyorum. "İşe yaradı. Vincent'ı seviyorum."

"Bunu görebiliyorum. O da en az senin kadar takıntılı görünüyor." "yle mi düşünüyorsun?"

Kara kaşlarını çatıyor. "Seni güvensiz bir tip olarak düşünmemiştim. Kıskanç, elbette, güvensiz, o kadar da değil."

Başımı eğiyorum, yanaklarımın glgelenmesinden nefret ediyorum. "Vincent'ın kelimelerle arası pek iyi değildir. Ben sadece gördüğümü okuyabiliyorum ve bazen gerçekte olmayan bir şeyin orada olduğuna kendimi inandırdığımdan endişeleniyorum."

Çantasını makyaj masasının üzerine koyuyor. "İşte orada."

Ona sarılmak istiyorum ama kaçınıyorum. "Seni yalnız bırakayım," diye mırıldanıyorum, onu banyoya doğru eğerek.

Neredeyse kırk dakika boyunca duş aldı ve yüzünde hülyalı bir gülümsemeyle banyodan ıktı.

"Sıcak su, asla yoksun kalmak istemediğim bir lüks. ŝımarık biriyim ama neyse."

"Ögle yemeği ister misin?" Koltuktan kalkıp mutfağa doğru ilerliyorum.
"Çok iyi bir aşçı değilimdir ama Heather, bizim-"

"Yağmur kontrolü mü?" diye araya giriyor. "Sanırım eve gidip kendime biraz zaman ayıracağım. Saçımı en son ne zaman kurutup şekillendirdiğimi hatırlamıyorum."

Hayal kırıklığımı gizlemek için gülümsüyorum.

"Elbette." Asansöre doğru ilerliyor.

"Gabriella?" Seslendim ve döndü. "Gerçekten çok üzgünüm. Kendi korkularım yüzünden sana korkunç şeyler söyledim ve gerçekten utanıyorum. Arkadaş olabileceğimizi umuyorum."

Gülümsüyor, bu jest yüzde yüz gerçek. "Affedildin. Sevdieğim adamın başka bir kadınla birlikte olduğunu görseydim ben de benzer bir tepki verirdim. Ben de arkadaş olmamızı isterim. Çok fazla arkadaşım yok."

"Ben de," diye sessizce itiraf ediyorum.

O gittikten sonra dakikalarca sessiz oturma odasında duruyorum ve kendimi bu kadar yalnız hissetmekten nefret ediyorum. İç çekerek kendime bir fincan kahve yapıyorum ve kanepeye yerleşiyorum. Telefonumda geziniyor, sosyal medyayı akılsızca kontrol ediyorum.

Asansörün uğultusu dikkatimi çekiyor ve Vincent boynuna yanlışlıkla yapıştırılmış olması imkânsız büyük bir bandajla daireye giriyor.

"Ne oldu?" Kahvemi önümdeki masaya bırakıp ona doğru koşuyorum.

Kollarını belime dolayarak beni vücudunun içine çekiyor. "İstemediğim bir şey değil."

Ellerimi göğsüne koyup geri çekiliyorum ve ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Beni damgalamak istediğini söylemiştin."

Gözlerim kısıldı.

"Bandajı çıkar, karıcığım."

Nazik parmaklarımla bandajı çekiyorum. Boynuna dikey olarak el yazısı kazınmış, etrafındaki deri kırmızı ve kızgın.

"Vincent," diye soluyorum, uzanıp tenindeki adımın yazısına dokunmak istiyorum.

"Beğendin mi?"

"Evet. Hem de çok."

Elleri kıcıma kayıyor, alt dudağının kenarını ısıyor. "İkna olmadım."

"Bayıldım." Her harfi yavaşça takip ediyorum. "Ama bir dövme *bana* bir şey."

"Ve?"

"*Sana* bir şey vermek istiyorum. Hayır," diye düzeltiyorum. "*Almak* istiyorum

bir şey. Bir damga aşkımla iz bırakmanı sağlayacak." Yüzünde anlayış beliriyor ve onaylarcasına mırıldanıyor. "Yap o zaman.

Kanımı dök, Bianca. Senin için kanımın akmasını izle." Sözlerindeki kavgayı görünce yutkunuyorum.

Eğilerek pantolonunun paçasını kaldırıyor ve bileğinde kılıflı bıçağı çıkarıyor. Elinde kolayca çevirerek bana uzatıyor, sapı dışarıda.

Ben alırım. "Nerede?"

Beni kanepeye doğru sürüklüyor, oturmadan önce ceketini çıkarıyor. "Nereye istersen."

"Kalbin."

"Kalbim öyle." Siyah gömleğini başının üzerinden çekip kanepenin üzerine atıyor.

Kucağına oturuyorum, gözlerim onunkilerde. Şehvet onların rengini değiştiriyor, beni tedirgin edecek şekilde koyulaştırıyor. Ama duracak kadar değil.

Bakışlarımı göğsüne indiriyorum, parmaklarımı sol göğüs kafesinin üzerinde gezdiriyorum. Göğüs ucunun üstündeki deriyi öpüyorum. Bıçağı kaldırıp hafifçe teninde gezdiriyorum ve burnundan beni gülümsetecek kadar ağır bir nefes çekiyor. Bıçağın ucunu derisine doğrultup itiyorum ve bıçağın altında boncuk boncuk kan birikmesini izliyorum.

"İşte bu, bebeğim," diye övüyor.

Bıçağı yavaşça aşağı kaydırarak kalbinin tam üzerinde düz bir çizgi halinde derisini kesiyorum. İşimden memnun kalınca bıçağı kaldırıp kanama çizgisinin üstüne getiriyorum. İki yarım daire çizerek tam kalbinin üzerinde büyük bir B harfi oluşturun.

Bıçağı kanepeye bırakarak kesici siliyorum ve kanının daha fazlasını tenimize aktarıyorum.

"Çılgın ve takıntılısın, bu da sikimi taşa çeviriyor."

Dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, beni öptüğü zamanki coşkusuyla ağzının içinde inliyorum. Şehvetime duyduğu iştahla ellerini saçlarımda gezdiriyor ve ağzımı daha sert bir şekilde onunkine doğru itiyor. Alt dudağımı ısırıp geri çekiyor. Bıraktığında inliyorum. Dilim ağzımdan dışarı çıkıyor ve o da bu harekete ayna tutuyor. Dillerimiz aramızda buluşuyor, yavaş yalamalar özgürce dans ediyor, kaynaşmış arzularımızı tatmamıza izin veriyor.

"Seni çok sert becereceğim, küçük fahişe. Seni domaltacağım ve öyle bir sikeceğim ki kalbine sapladığımı hissedeceğine yemin edebilirsin."

"*Vinnie*." Bu kelime şiddetli bir yakarıştan başka bir şey değil.

Kanepeden kan lekeli bıçağı alıp sırtıyor. "Umarım bu elbiseyi çok sevmiyorsundur." Yakasını tutarak bıçağı kumaşın üzerinde kolayca gezdiriyor ve direnç göstermeden yarıyor. Bıçak nazik bir öpücükle tenimde kayıyor, kan alacak kadar sert değil ama kanını tenimde iz bırakacak kadar sert. "Kahretsin, bu çok ateşli," diye mırıldanıyor boğazında.

Sadece dantelli tangamla kalan Vincent bana bakıyor, gözleri faltaşı gibi açılmış. Bıçağı kalçama vuruyor, tangam yırtılıyor. Aynı hareketi diğer kalçamda da tekrarlıyor, ta ki iç çamaşırım eskisine hiç benzemeyene kadar.

"Kıçını benim için havaya kaldır. Seni sahibimmişsin gibi becermeme izin ver." Ayağa kalkıyorum. "Bana sahipsin."

Hırlıyor. Ses, midesinin derinliklerinden çıkıp dudaklarına doğru ilerliyor.

Gülümseyerek dönüyorum ve dizlerimi halının üzerine bırakıyorum. Omzumun üzerinden bakarak, dirseklerimi yere indirmeden önce sırtıtıyorum. Kollarımı açarak memelerimi halının üzerinde sürüklüyorum ve meme uçlarımı pürüzlü bir okşayışla gıdıklıyorum.

Sıcaklığı arkama vuruyor. Sert parmakları omurgamdan aşağı iniyor.

"Ne güzel küçük bir fahişe," diye düşünüyor. "Çok güzel. Ama çok pis."

"*Evet.*"

"Konuş demedim," diye uyarıyor, büyük bir avuç içi kıcımı kavramak için yaklaşıyor. "Sadece ben söylediğimde ses çıkaracaksın."

Başımı salladım.

"Şimdi *evet*

diyorsun." "Evet,"

diye kolayca kabul

ediyorum.

Yumuşak bir şekilde gülüyor, eli altımda hareket ederek yarığım boyunca sürükleniyor. "Ellerim kanlı ve amın ıslak."

Kaçmak isteyen nefesimi gizlemeye çalışarak dilimi ısıtırıyorum.

Çırpınışımlı duyuyor. "Aferin kızıma."

Sikini kıcımın yanakları arasında kaydırarak iki eliyle kalçalarımı birbirine bastırıyor, kalçaları ileri geri hareket ediyor.

"Belki de o muhteşem kıcının bana mastürbasyon yapmasına izin vermeliyim... Buna ne dersin? Rahatlama yok. Amında sik yok. Klitorisini gıdıklayan parmaklar yok."

Protesto etmek için haykırmak istiyorum ama sessiz bir yalvarışla bedenimi önce öne sonra arkaya sallıyorum.

"Yine de çok iyi hissettiriyor, küçük fahişe. Senin tatlı kıcın beni sarsıyor." Uzun ve yüksek sesle inliyor.

Yalvarmak istiyorum. İçime girmesi için ona yalvarmak istiyorum.

Amım

Ağrıyor. Hissetme ihtiyacıyla zonkluyor.

Vincent yanaklarımı ayırarak iç geçiriyor. "Şişmiş amın benim için ağlıyor," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Sikim için ne kadar açgözlü olduğundan kaygan."

Evet, ılık atmak istiyorum. Çok açgözlüyüm.

Geri çekiliyor ve saniyeler içinde sert bir hamleyle içime gömölüyor.

Ağzım sessiz bir ılıkla açılıyor. Bileğimi ağzıma götürüp ısırıyorum ve boğuk bir rahatlama iniltisinden başka bir şey çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum.

Kıç yanaklarım hala açık, ıslak bir damla dar deliğime çarpıyor. Başımı çevirip omzumun üzerinden bakıyorum, Vincent'ın gözleri bağlandığımız yere odaklanmış, sikinin vücuduma girip çıkışını izliyor. Boynundan kalın çizgiler çıkıyor ve gözlerim coşkuyla geri yuvarlanıyor. Tekrar tükürüyor, kalın damla aynı noktaya çarpıyor. Eli içeriye doğru hareket ediyor, başparmağının pedini dokunulmamış girişime sürüyor.

"Dirence mi yoksa zevkle mi geriliyorsun?" Sessiz kalıyorum.

"Konuş."

"Lütfen," diye kekeliyorum.

Onaylarcasına mırıldanıyor, başparmağıyla baskı uyguluyor, kalçaları sikini vücudumun içinde ve etrafında hareket ettirmeyi hiç bırakmıyor.

Boğuk bir inilti çıkarıyorum, vücudumdaki her şey geriliyor.

"Sadece ve sadece boşaldığında adımı haykıracaksın Bianca."

Başımı sallıyorum, başparmağını daha derine itmek ve kalçalarımı daha hızlı hareket ettirmek için kıpırdanıyorum. İnliyor. "Çok açgözlüsün. İşte böyle, bebeğim. Al şunu."

"Vinnie!" Bağıriyorum, bedenim hazdan sarsılıyor. Kocamın bedenimi kendi zevki için kullanırken benimkini de aynı duyguyla parçalamasının keyfini çıkarıyorum.

Başparmağı kıkımda gidebildiği kadar derine itilirken, Vincent'ın diğer eli kötü niyetli bir ihtiyaçla kalçamı kavıyor. İçimde güçleniyor, inkar edilemez

Teni tokatlama sesi, tırtıklı homurtularının müstehcen yankısı.

Kötü bir kükremeyele geliyor, ismim bir hayvan gibi dudaklarından dökülüyor.

"*Siktir*," diye tısladı, içimden çekildi ve yanımdaki halının üzerine düştü.

Ben.

Karnımın üzerine kayarak göğsünün nasıl kabardığını izliyorum.

"Seviyorum

Sen."

Bana doğru baktı. "Seni benden almakla tehdit eden her şeyi ya da herkesi öldürürüm."

Gerçek kelimeleri kullanmamış olsa da, kocamı beni sevdiğini söylediğini bilecek kadar iyi okuyabiliyorum.

Elimi kaldırıp yanağını avuçluyorum. "Bundan bir saniye bile şüphe duymuyorum, *tesoro*." Bileğimi ağzına götürüp usulca öpüyor.

Vücudum soğuyana kadar öyle kalıyoruz ve ben titriyorum. "Annen bizi yemeğe davet etti."

İsteksizce inliyorum. "Gitmek zorunda mıyız?" "Cat'i görmek istemiyor musun?"

Öfkelendim. "Haklısın. Tamam, gidip duş alacağım."

"Hayır." Yuvarlanarak beni halıya yapıştırdı.

Vücudunun sağladığı sıcaklıkla rahatlıyorum. "Hayır mı?"

Gözlerimin içine bakıyor. "Hayır. Baban bu gece seni bok gibi hissettirdiğinde, dölümün ve kanımın tenine bulaştığını bilmeni istiyorum. Sana *sahibim*, bu da seni çok güçlü kılıyor Bianca."

"*Bana sahip olman* beni nasıl güçlü *kılıyor*?"

"Hâlâ anlamıyorsun." Başını sallıyor. "Sana sahip olabilirim Bianca. Ama ben sana *aidim*. Kim olduğum için sana aidim. Sana aidim çünkü bu dünyadaki tek zayıflığım sensin."

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, açıklamasıyla afallıyorum.

"Baban benden korkuyor, bu da senden korktuğu anlamına geliyor."

Mideme güçlü bir şey yerleşiyor. Az önce söylediği şeyin farkına varıyorum. Güçlüyüz çünkü birlikteyiz. Kırılmaz bir güç. Vincent ve ben dış dünyanın yargılamalarına, acılarına ve tehditlerine karşı yenilmeziz.

YİRMİ

”

O elbiseyi kesinlikle almalıydın," diye yüzüncü kez azarlıyor beni Gabriella.

Y

Onu omzumla dürtüyorum, cama doğru itiyorum. Louis Vuitton'un pencereleri. "Beş bin dolardı," diye karşı çıktım.

Omuz silkiyor. "Vincent ödeyecekti. Sana AMEX'ini vermedi mi?"

Saatlerdir alışveriş yapıyoruz. Gabriella öğle yemeğimizin ertelenmesini istedikten sonra, ertesi sabah bana mesaj atarak alışverişe gitmek ve öğle yemeği yemek isteyip istemediğimi sordu. Bu fırsatın üzerine atladım. Birincisi, bir gün önceki kötü davranışımı telafi etmek istiyordum. İkincisi, Cat bir yana, arkadaş kıtlığı vardı. Kısa bir süre önce Trixie'yi arkadaşım olarak görüyordum ama ihanetinin acısı beni hâlâ öfkeyle yakıyor. Evliliğim benim için kutsaldı, o bunun bir saçmalık olduğunu düşünse bile. Onu asla affedemeyeceğim bir çizgiyi aştı. Onu affetmek *istemezdim*.

"Öğle yemeği için hazır mısın?" diye sordum.

"Açlıktan ölüyorum." "Tommy Bahama?"

Gabriella öneriyor.

Başımı salladım.

Kolumu onunkine geçiriyorum ve kol kola yürüyoruz, aramızda bir dostluk kıvılcımı çoktan oluşmuş. On sekizinden çok uzakta değil,

Benden sadece birkaç ay küçük ve Vincent ile beslemek istediğim bir bağı var.

"Bianca!"

Yürümeyi bırakıyorum, Trixie yoluma çıktığında bedenim şok içinde bir **a d ı m** geri atıyor.

"Beni yalnız bırakın."

Gabriella elimi tutmadan önce bir ileri bir geri bakıyor. "Hadi gidelim."

"Özür dilerim," diye ağlıyor Trixie, biz uzaklaşırken beni takip ediyor.

"Bu yeterince iyi değil." Başımı sallıyorum, yola bakıyorum, Vincent'ın bizi görecektik kadar yakın olmasından korkuyorum. "Gitmelisin. Beni taciz ettiğini düşünürse seni öldürür."

"Bunda yanlış bir şey olduğunu düşünmüyor musun?" Beni tutuyor ve tamamen kendisine çeviriyor.

"Elbette v a r ," diye ısııyorum. "Ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Beni rahat bırakın."

"Kız arkadaşım, onu duydun," diye araya giriyor Gabriella.

"Biz arkadaşız." Trixie, Gabriella'ya beni rahat ettirecek süreden daha uzun bir süre bakıyor, ben de onun önüne geçiyorum.

"Öyle miyiz? Çünkü kocamı becermek için bu kadar istekli olan ve benim diyebileceğim bir arkadaş hayal edemiyorum."

Utanç gözlerini aşağı indirir. "Bana onun n a s ı l biri olduğunu sormuştun... Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

"Bunu sana o *benim* o l m a d a n önce sormuştum," diye bağıyorum ve patlamamdan utanarak gözlerimi kapatıyorum.

"Senin mi? Vincent sana ait değil Bianca. Eminim bunu biliyorsundur? O bir suçlu."

Karşımdaki kadınla ilgili bir şey, arkadaş olarak saydığım kadından farklıydı. Sesinde tedirginlik veren bir çaresizlik vardı.

derimin üzerinde bir endişe dalgası. Bana kaçmamı söylüyor. Görünüşü dağınık. Gözleri sokakta ürkekçe dolaşıyor.

"Anlamadığınız şeyler hakkında konuşmayın."

Gülüyor, sesi hiç de komik değil. "Senin anlayabileceğinden çok daha fazlasını anlıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ben şimdi gidiyorum."

"Ona güvenemezsin," diye bağılıyor arkamdan.

"Ben de sana güvenemiyorum." Gabriella'nın elini çekiştirdim. "Gabbi, gel."

Trixie, "Bana güvenebilirsin," diye beni temin ediyor ama ben başımı sallıyorum. "O işe *ihtiyacım var*, Bianca."

Oraya gitmesinden nefret ediyorum. Beni onunla konuşmaya zorlamak için nezaketimi kullandı.

"Hayır, değilsin. Sen bir kuaförsün, Trixie. Her yerde çalışabilirsin."

"Ben aynı zamanda bir fahişeyim," diye ısıırıyor.

Uzaklaşıyorum. "İnsanların kocalarını her yerde becermeye çalışabilirsin." Gabriella bana yetişmek için koşuyor. "Kaltakta biraz cesaret var."

Cevap vermiyorum, Trixie'nin daha birkaç hafta önce kendini kocamın kollarına atmışken onu aşağılamaya cüret etmesine öfkeleniyorum.

"Bayan Ferrari, iyi misiniz?"

Andre'ye zorla gülümsedim. "Evet."

"Tuvalete kaçtım ve arabaya ancak senin ondan uzaklaştığını görebilmek için dönebildim."

Omzuna dokunuyorum. "Andre, sorun yok. Sadece benimle konuşmaya çalıştı." "Bay Ferrari'yi aramalıyım."

"Lütfen yapmayın," diye yalvarıyorum. "Gabriella ve ben harika vakit geçiriyoruz ve ayrılmaya hazır değiliz."

İsteğimi değerlendiriyor, belirsizlik gözlerinde kırıksıklıklara neden olacak kadar endişe yaratıyor. "Onu aramak zorundayım. Ama sen yemeğe başlayana kadar bekleyeceğim."

"Teşekkür ederim," diyerek Gabriella'yı restorana çekiyorum.

Masamıza oturduktan sonra yüksek sesle iç çektim.

"Gerçekten tanıdık geliyordu," diye yorumluyor

Gabriella. "Kim? Şef garson mu?"

"Trixie," diye düzeltiyor.

Alt dudağımı itiyorum.

"Televizyona çıktı mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Ben karides salatası alacağım."

Gabriella, "Benim için Ahi ton balığı kasesi," diye yanıtlıyor. "Martini sipariş edemeyecek kadar genç olmamız çok kötü."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Vincent, Trixie'nin sokakta bana saldırmasıyla yeterince canı olacak."

Gülüyor. "Belki *neden* bir içkiye ihtiyacın olduğunu anlar."

Bir sunucu siparişimizi alıyor, köpüklü su dahil ve bizi tekrar yalnız bırakıyor.

"Annen öleli ne kadar oldu?"

Gabriella'nın kaşları koyu renk perçeminin arkasında kayboluyor. "Vay canına. Çok hızlı derinleşti."

"Özür dilerim," diye özür dilerim. "Affet beni."

"Sorun değil." Tekrar konuşmadan önce servis görevlisinin maden suyumuzu ve bardaklarımızı masaya koymasını bekliyor. "Yaklaşık altı ay önce."

"*Gabriella*," diye fısıldıyorum.

Dudaklarını bükerek başını sallıyor. "Evet, hâlâ çok taze." "Vincent ve ailesi hakkında her zaman bilgin var mıydı?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Annem bana sadece ölmeden önceki günlerde söyledi. Bir şeye ihtiyacım olursa en güvenli seçeneğimin Vincent olduğunu söyledi. Koca Joey'nin yakınına bile gitmememi söyledi. Onun hatalarının beni öldüreceğini söyledi," diye fısıldıyor.

Salatalarımız masamıza geliyor ve sessizce oturup genç sunucuya teşekkürlerimizi iletiyoruz.

"Araştırmamı yaptım. Belli ki yeterince değil." Salatasını çatalladı ve kasesine doğru eğilerek ağzına götürdü.

Tekrar konuşmadan önce çiğnemeyi bitirmesini bekliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

O konuşurken ben yemek yiyorum. "Yaklaşık bir hafta boyunca Vincent'ı izledim, ona yaklaşmak için cesaretimi toplamaya çalıştım. Biraz korkutucu biri."

Gülüyorum. "Sadece birazcık."

"Sonunda onunla konuştuğumda çuvalladım."

"Nasıl yani?"

"Enzo ile yemek yiyordu. Onun lanet olası *patron*."

Yüzümü buruşturuyorum.

"Evet." Gözlerini deviriyor. "Pislik herif bana hayat hikâyemi itiraf ettirdi. Gitmeyi reddetti."

Bir karidesi bıçaklayıp kâsemin üzerinde tutuyorum. "Enzo'ya pislik diyecek kadar cesur çok insan yoktur."

Omuz silkiyor. "Şimdi bakıyorum da, Vincent'ın varlığını Enzo'dan saklayacağını hiç sanmıyorum. Çok yakınlar. Koca Joey beni bulursa öldürebilir. On yedi yaşındayım. Sokaklarda yaşamak ya da koruyucu aileye verilmek istemedim. Annemin hataları yüzünden ailem beni öldürseydi, en azından denemiş olurum, anlıyor musun?"

Çatalımı bırakıp elini tutmak için uzandım. "Burada olmana sevindim." Gülümsüyor. "Ben de."

"Çok tatlı değil mi?"

Gabriella'nın hikâyesine o kadar dalmıştım ki Vincent'ın yaklaştığını bile görmedim. "Selam bebeğim," diye selam verdim.

Beni öpüyor. "Trixie'den iz yok," diyor bana.

Omuz silkiyorum. "Sanırım onun için şans."

Vincent bardağını alıyor, bir yudum alıyor, yüzünü buruşturuyor ve suyu bardağıma geri tükürüyor. Arkamızdaki masadan bir sandalye çekip oturdu,

Salatama saptamak için çatalımı aldım. Şok içinde ona bakıyorum, evdeki bu sıradan hareket evlendiğim sert ve korkutucu adamla tam bir tezat oluşturuyor.

"Ne?" diye salatanın etrafında konuşur. "Hiçbir şey."

Peçetemle ağzını silerken, "Trixie'nin gerekçesi konusunda endişeliyim," diye paylaşıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Yemeğini çiğniyor. "Beşinci Cadde'de alışveriş yaptığını nereden biliyordu?"

Bunu hiç düşünmemiştim. "Tasadüf," diye yalandan bir öneride bulundum.

Garsona eliyle işaret ediyor. Gabriella ve benim için yaptığından daha fazla kalçalarını sallayarak yürüyor.

Kaşlarımı çatıyorum, ama Vincent onun megavatlık gülümsemesinden habersiz görünüyor. "Macallan.

Neat."

Bacağını tekmeliyorum.

"Lütfen," diye ekliyor.

"Elbette efendim." İki kez göz kırpmıyor ve gözlerindeki takdir ifadesini suçlayamasam da bu beni kızdırıyor.

Sunucu geri çekilirken bana "Seni takip ediyor" dedi. "Ama neden?"

Omuz silkiyorum. "Biz arkadaşlık."

"Lütfen," diye araya giriyor Gabriella. "Çok fazla arkadaşım yok, ama kesinlikle takip etmek yaptığınız bir şey değil, telafi etmeye çalışıyor olsanız bile."

Vincent başını sallıyor. "Başka bir şekilde ulaştı mı?"

Başımı salladım. "Telefon numarasını ve sosyal medya profillerini engelledim, bu yüzden bilemem."

"Sanırım pornoyu bitirdi."

Vincent öksürür. "Ne?"

Gabriella omuzlarını kaldırır. "Onu bir yerden tanıyorum."

Küçük kız kardeşine bakar. "Sen on yedi yaşındasın. Ne sikime porno izliyorsun?"

Kadın ağzını açıyor ama adam elini kaldırıyor. "Cevap verme."

Servis görevlisi viskisini bırakıyor ve o da bir dikişte içiyor. "Size zarar vermek istemediğinden emin olana kadar üzerinize güvenlik yerleştiriyorum."

"Vincent." İç çektim.

"Müzakere edilemez" diyor.

"Bir tane daha ister misiniz, efendim?" Masamızdan kalkmayan garson omzuna dokunuyor.

Onun dokunuşuna bakar, sonra tekrar gözlerine.

Cesaretini takdir etmek zorundayım. Vincent göze güzel görünse de, üç parçalı takım elbisesinin her santimetresinden yolsuzluk sızıyor. Her ne yaparsa yapsın, bunun yasaların sınırlarına uymadığını anlamamız için tek bir bakış yeterli. O ahlaksız, o tehlikeli ve bazı kadınlar onun kanunsuzluğunu çekici bulacak kadar aptal.

Benim.

Ben kadını.

Tıpkı eli erkeğimin üzerinde olan bu kaltak gibi.

"Ellerinizi kocamın üzerinden çekmenizi rica edeceğim." Onun dikkatini çektim.

Önce Vincent'a, sonra bana baktı. "Özür dilerim, seni onun kızı sandım."

Öfke göğsüme vurdu. Vincent dizimi tuttu.

"Bu benim için ondan daha kırıcı." Ben konuşmadan o konuşuyor.

"Yine de karım haklı. İzin almadan bana asla dokunma."

Sunucu geri adım atar. "Özür dilerim."

"Kocamla bir daha flört etmeye kalkışırsan olacaksın," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

O uzaklaşır ve Gabriella güler.

"Sana o lanet köpeği alacağız." Yanağıma dokunup beni öpücüğün içine çekti. "Beni becermek istediğini düşündüğün herkese saldırmaman için zamanını meşgul edecek bir şeye ihtiyacım var."

"Düşünmek mi?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum.

"Mm," diye kabul ediyor ve beni şefkatle öpüyor.

"Rastgele erkeklerin üzerime gelmesine vereceğin tepkiyi görmek isterdim."

"Onları öldürürüm," diyor rahatlıkla ve tehdidini yerine getireceğinden bir an bile şüphe duymuyorum. "Sadece bu restoranda sana bir saniye bile fazla bakan en az beş adamı öldürmek istiyorum."

Beni tekrar öpmesine izin verdim.

"Tamam. Bu kadar yeter. Aile üyeleri aynı masada oturuyor."

Vincent dönüp ona bakar. "Toplum içindeyken aile hakkında konuşurken ses tonunu alçalt. Kulaklar her yerde."

Gözlerini deviriyor.

"Enzo ve ben konuşuyorduk," diye sessizce masanın karşısından konuşuyor. Gabriella gereksiz yere saçını düzeltiyor. "Oh."

"Aileye senden bahsettiğimizde benim korumam yeterli olmayacak."

Gözlerini kırıştırıyor, belirsizlik duruşunu sarıyor. Omuzları içe çöküyor, kolları göğsünde savunmaya geçiyor.

"Birkaç ay sonra on sekiz yaşına gireceksin." "Ve?"

"Vincent," diye uyarıyorum.

Beni görmezden geliyor. "Evlenmek için sana ihtiyacım var." "Ne?" diye itiraz ediyor.

"Bunu etrafta daha az insan varken konuşuruz," diye çıkıştı.

"Bunu şimdi konuşacağız," diye ısrar ediyor. "Bu konuyu açan sensin. Alkol siparişi verecek yaşta olmadığım halde nasıl olur da hayatımı çağdışı bir kuruma devredecek kadar büyük olabilirim?"

"Sesini alçalt," diye kız kardeşini uyarıyor ama bu onun öfkesini kontrol altına almakta pek işe yaramıyor.

"Ben lanet bir eşya değilim. Tanımadığı bir adamla evlenmeyi kabul eden akılsız bir oyuncak bebek olmayacağım."

Keskin bir nefes çekiyorum.

"Özür dilerim." Utanç yüzünü aşağıya doğru itiyor. "Bunu sonra konuşuruz," diye tekrarlıyor.

"Kim?" diye itiyor. "Hangi yaşlı sapıkla evlenmem gerekiyor?"

Koltuğuna geri oturan Vincent gömleğinin manşetlerini çekiştiriyor. "Enzo Leo'yu önerdi."

Acı yüzüne yansıyor ama siniri yüzünden okunmayan kocam bunu fark etmiyor. "*Enzo* kardeşini mi önerdi?"

"Tam ona göre. O komutanın ikinci adamı, Gabriella. *Patrona* bağlı olsaydın akli başında hiç kimse senin varlığınla ilgili bir soruna neden olmazdı."

Kızgınlıkla yutkunuyor. "O zaman neden Enzo değil?"

Vincent kaşlarını çatır. "Onun için çok gençsin."

"O senden daha genç," diye itiraz ediyor. "Bianca ile aynı yaştayım."

Omuz silkiyor. "Bianca'yla benim ilişkim seni ilgilendirmez. Leo ile evleneceksin."

"Leo'yu istemiyorum."

"Başımdan beri kardeşini istemiyordum," diye teselli ediyorum onu. Vincent homurdanıyor.

"Ama şimdi onu seviyorum. Eğer kendini buna açarsan-"

"Kendimi asla Leo'ya açmayacağım," diye tersliyor. "Enzo ve fikirlerinin canı cehenneme."

"Büyüleyici," diye irkiliyor Enzo Gabriella ve

kaşlarını çatıyor. Selamlamak için başımı eğiyorum.

Enzo davet edilmeden oturur. "Fahişenin yerini tespit ettik mi?"

"Görünüşe göre tam burada," diye ısırtıyor Gabriella, eliyle kendini işaret ederek. "İlk istekli bekâra satıldı."

Enzo sırtıyor. "Leo'ya tam olarak istekli demezdim."

Gabriella'nın gözleri kısılır. "O zaman ikimiz varız."

"Leo kadınlar arasında popülerdir. Seni memnun edecektir."

Gözlerim açılıyor. Gabriella'nın kiler yarıklara dönüşüyor. "Kardeşinin beni becermesini mi düşünüyorsun?" diye hırlıyor ve ailenin *patronuna* doğru eğiliyor.

Ağzından çıkanı kulağı duysun diye bağırarak istiyorum. Enzo saygısızlıktan nefret eder.

Onu Koca Joey ile evlendirecek kadar acımasız olurdu.

"Onun beni boşaltmasını mı düşünüyorsun?" diye fısıldıyor.

Enzo'nun yüzünde hiddetli bir ifade beliriyor. Pişmanlık ve mutsuzluk dolu bir bakış, dudaklarını büken ve gözlerini kaplayan bir tutam *kıskançlık*.

Vincent bir yumruğunu masaya vurur, alışılmadık bir öfke patlaması restorandaki gürültüyü bastırır. Gabriella gözyaşlarına boğulmaya hazır görünüyor. Bunun yerine ayağa fırlar, çantasını kapar ve kapıya doğru koşar.

Ayağa kalkıyorum. "Ben de onunla gidiyorum."

Vincent çenesini eğiyor. "Andre ikinizi de eve bıraksın. Birazdan orada olurum."

BİR

Gabriella'ya tekrar mesaj at.

Dünkü bombadan sonra, kendini evine kilitlemişti.
ve beni içeri almayı reddetmişti.

Elimdeki telefon çalıyor ve neredeyse şoktan düşürecektim. Vincent yanımda kıpırdanıyor ve onu uyandırmamak için telefonumu sessize alıp ekranı karartıyorum.

Nadiren uyur.

Benimle yatağa gelecek ve beni istediği şekilde becerecek.

Zor ya da şiddetli bir gün geçirdiğinde, seks sert olur. Beni o kadar sert becerir ki ertesi sabah hala içimde olduğuna yemin edebilirim, vücudum gerilir ve beni acıtacak şekilde kullanılır.

Toplantılarla ve benim bilmediğim şeyler hakkında kafasına takılan konuşmalarla geçen bir günün ardından yorgun düşer. Beni üstüne çeker, dizlerimi beline dayar, viskisini içer ve onu becerirken beni izler. Kahretsin, o gecelerde iyi görünüyor. Kontrol bende olabilir, ama ben onun kucağında dönerken sadece sandalyede oturmaktan sızan güç beni hemen hemen hiç vakit kaybetmeden orgazma ulaştırıyor.

Eğer evdeki ofisinde çalışıyorsa, onun izlediğini bilerek yatağımızda kendimle oynarım. Meme uçlarımı çimdiklerim ve onun adını inlerim.

Saniyeler içinde içime giriyor, amımın zonklamasına neden olan iğrenç isimler takıyor.

Ona bakıyorum, sırtüstü mışıl mışıl uyuyor, kollarını gözlerinin üzerine atmış, yumuşak nefesi göğsünün inip kalkmasına neden oluyor.

Kulübeden beri yan tarafında fazladan bir dikenli tel düğümü var. Yirmi dört hayat, bir hatırlatma olarak sonsuza dek derisine işlenmiş. Onları bir onur nişanı olarak mı takıyor yoksa bir ceza biçimi mi karar veremiyorum.

Gabriella'nın mesajını okumadan telefonumu komodinin üzerine kaydırıyorum.

Kocamın üzerine tırmanıyorum, eğilip dudaklarımı kaburgalarının yan tarafındaki gri renkli dövmenin üzerinde gezdiriyorum. Bunlar kaybedilen hayatlar, elbette, ama Vincent masum insanları eğlence olsun diye öldürmez. Cinayette cinsel tatmin bulan bir psikopat değil. Bana göre bu dikenler, seçim hakkının elinden alındığı anları temsil ediyor. O sadık, muhtemelen kendi zararına. Aileyi tehdit edersen, Vincent'ın karmaşık ruhunda bu ölüm demektir.

"Umarım o dudakları daha aşağı indirmeyi planlıyorsundur, karıcığım."

Sesi uykudan boğuklaşıyor ve ben mırıldanıyorum. Her yerim bir ya da iki orgazm beklentisiyle karıncalanıyor.

"Hayır. Bu dudaklar değil." Onu tekrar öpüyorum. İnliyor.

Vücudunda yukarı doğru hareket ederek, zaten kaygan o l a n amımı sabahki ereksiyonunun alt tarafına yerleştirdim.

Kolunu gözlerinden çekerek, yüzü uykuyla buruşmuş bir halde sırtlıyor. "Daha hiçbir şey yapmadım bile, ama amın benim için akıyor," diye mırıldanıyor.

"Bilincin yerinde d e ğ i l k e n çok çekicisin," diye takılıyorum, kendimi onun sikinin alt tarafında aşağı yukarı kaydırıyorum.

"Sikimi içine sok."

Başımı sallıyorum, yukarı doğru her kayışında alevlenmiş başının klitorisimi öpmesine bayılıyorum. "Boşalmak üzereyken kendini içine gömebilirsin. Keyfime bakıyorum."

Arkama yaslanıyorum, ellerim dizlerinde, kalçalarım yuvarlanıyor, amım kaygan bir ustalıklarla onu s a r s ı y o r .

"*Siktir*," diye homurdanıyor. "Ucuma vurduğunda..." "Çok iyi," diye inliyorum.

Bedenim uzanmış. Onunki yarı uykuda.

Şehvetle sarhoş olmuş gözleriyle, kendime nasıl zevk verdiğimi izliyor.

"*Tanrım*. Vücudumu kullanma şeklin, Bianca. Eskiden böyle anları hayal ederek elimi becerirdim. Kahretsin, çok sert boşalırdım."

Hızlanıyorum, karnım sıkılaşıyor ve klitorisim kalp atışlarımla aynı anda atıyor.

Nefes nefese kaldım. Onu içeride istiyorum. Hareket etmesini istemiyorum. Meme uçlarımla oynamasını istiyorum. Kalçalarımı kavramasını istiyorum. Beni sevdiğini söylemesini istiyorum. Bana fahişe demesini istiyorum. İstiyorum...

"Boşalmak üzeresin," diye homurdanıyor, beni aşağı çekmek için elini enseme götürüyor.

Kolayca gidiyorum, bedenim patlamaya hazır bir şekilde yüzüyor.

Vücudum titreyerek ucunun üzerinden kayıyorum. Tekrar aşağı kaymadan önce sikini kavırıyor ve girişime doğru eğiyor.

"Aşağı."

Bana söyleneni yapıyorum, kendimi hızlıca onun sikinin sertliğine bırakıyorum.

Ben geliyorum. Boğazımdan öyle bir çığlık kopuyor ki, yatak odamızın duvarlarında yankılanıyor.

Vincent hızlı bir hareketle bizi ters çevirdi. Sırt üstü yatarken bacaklarımdan birini omzuna atıyor ve beni inletecek şekilde açıyor.

"Boşaldıktan sonra amının beni boğma şekli. *Siktir*, bebeğim."

Beni kaldırıyor, kalçalarım yataktan kalkıyor, omuzlarım şiltenin içine giriyor.

İçime çarpıyor, acımasızca serbest kalmasının peşinden koşuyor.

"Ne kadar dar bir amcık."

Dişlerinin arasında bir meme ucunu

sürüklüyor. "*Benim* küçük dar

amcığım."

Ona daha da sokuluyorum.

"*Siktir*. Zonkluyorsun."

Parmakları kıcıma bastırarak tenimi morartıyor.

"Benim için bir tane daha var," diyor.

Tanıdık bir his leğen kemiğimi aşağıya

doğru çekiyor. "Gel, bebeğim."

Bunu uyarı vermeden yapıyorum. Kaslarım gevşemeden önce vücudum bükülüyor ve içimdeki her şey gevşiyor.

İki güçlü itiş daha ve Vincent kendini derinlere gömüyor, ikimizi de dalgalandıran bir hırıltıyla adımı haykırıyor ve ikinci orgazmımın artçı şoklarını içimde titretiyor.

Vücudunun ağırlığı beni yatağa yapıştırıyor. Yüzünü boynuma dayayan Vincent kulağımın hemen altını öpüyor. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, halsiz ve sevecen olduğu nadir anların tadını çıkarıyorum. Bugünkü gibi geçirilen sabahlar nadirdir. Onun sınırlı uyku düzeni yüzünden çoğu sabah boş bir yatağa uyanıyorum, o yüzden bu bir zevk.

"Kahve, *dolcezza*?"

"Lütfen."

Yatağın kenarına oturmadan önce dudaklarımı öperek geri çekiliyor.

"Dikenli tellerine ekleme yapmışsın."

Omzunun üzerinden bakıyor.

"Hm?"

İşaret ediyorum. "Göğüs kafesin. Yeni bir diken var."

Dudaklarının köşesi yukarı kalkıyor. "Bunu aldığım gece." Parmaklarını boynunda, adımın gururla durduğu yerde gezdiriyor.

Kaburgalarına

bakıyorum. "Bu

seni üzüyor."

"Hiç de değil," diye mücadele ettim. "Can almak hafife alınacak bir şey değil. Eğer konuşmak istersen..."

Gülümsemesi büyüyük tam teşekkürü bir sırtıya dönüşür. "*Dolcezza*, sana ne demiştim? Biri özgürlüğümü ya da ailemi herhangi bir şekilde tehdit ederse, ölümü benim için hiçbir şey ifade etmez. Yaptığım şeyler, incittiğim insanlar ya da aldığım canlar için vicdanım hiç sızlamaz."

Ona bakınca doğruyu söylediğini anlıyorum. İfadesinde hiçbir belirsizlik ya da gerçek dışılık izi yok. Tehditleri ortadan kaldırmak onu *sakinleştiriyor*.

"Tamam."

Başka bir şey söylemeden banyoya doğru ilerliyor, gözden kaybolana kadar çıplak poposunun sıkı kasları dikkatimi çekiyor. Odamıza dönerken dolabımıza uğruyor ve beni hayal kırıklığına uğratacak şekilde bir çift boxer giyiyor.

Telefonumu açıyorum.

Beni öptü.

Yazdığı metne bakıp anlamını çözmeye çalışıyorum.

Bianca: Seni kim öptü? Ne zaman? Kafam karıştı.

Gabbi: Lorenzo. Sen ve Vincent kulübedeyken. Vincent beni onunla kalmaya zorladı. İşler karıştı. Beni öptü. Şimdi de beni kardeşiyle evlendiriyor.

Bianca: Gabbi. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Söyleyecek bir şey yok. Düşündüm. Ne düşündüğümü bilmiyorum.

"Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" Vincent yanıma geliyor. Telefonumu kilitledim. "Ne?"

Bana kahvemi uzattı. "Bianca."

"Hayvan barınaklarına bakıyordum ve ne kadar çok köpek sahiplenilmeyi bekliyor, bu da beni üzüyor."

Yalan değil. Dün gece Hayvan Bakım Merkezi'nin web sitesinde gezinirken, yuva arayan köpeklerin çokluğu karşısında yüreğim parçalandı.

İhmal ederek yalan söylüyorum. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Ama Gabriella bana sırrını açtı ve doğrusu Vincent'in on yedi yaşındaki kız kardeşinin *patronuyla* tükürüğünü paylaşmasına nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

"O zaman barınaktan bir tane evlat ediniriz."

"Gerçekten mi?"

Yanımdaki yatağa kayıyor. "Tabii ki."

"Bugün çalışıyor musun?"

Sade kahvesini yudumluyor. "Önemli bir şey yok. Dün gece araştırmanızda bir köpek seçtiniz mi?"

Başımı salladım. "Biri

benimle konuştu."

"Seninle konuştu mu?"

"Mm. Kalbime. Çok iyi arkadaş olacağız." "Göster bana," diyor kahvesini bitirirken.

Telefonumdan web sitesini açıyorum ve benim olduğunu bildiğim siyah beyaz tüylü köpeği buluyorum.

"Bu Panda. Üç yaşında."

Telefonuma bakıyor. "Elim kadar büyük."

"Biliyorum." Sırıttıyorum.

"Bianca," o inliyor. "Nerede vardır ve Dobermanlar veya Çobanlar mı?"

Sizi gerçekten *koruyabilecek* bir şey."

Kaşlarımı çattım. "Panda'nın beni korumasını istemiyorum. Kanepede ona sarılmak istiyorum."

"*Yüce Tanrım*. Bebeğim. Köpekler kucaklaşmak için yaratılmamıştır. Onlar yırtıcıdır. Onlar koruyucudur."

"Benim zaten bir avcım var." Onu dürtüyorum. "Panda sarılmak için yaratılmış." "Öyle mi?" diye meydan okuyor.

"Evet, benimle *konuştu*, hatırladın mı?"

"Kahveni ve telefonunu bırak. Sana biraz akıl vermeye çalışacağım."

Gülüyorum, dediğini yapıyorum.

"Beni becerebilirsin ama Panda bizim yeni bebeğimiz. Onu benden alamazsın."

Komodinime doğru yuvarlandığımda kendini sırtıma sabitliyor. Aleti çoktan sertleşmişti ve kıcımı ona doğru itiyorum.

"Üzerinde çok fazla kıyafet var," diye sızlanıyorum, kollarında dönmeye çalışıyorum.

"Seni böyle becereceğim. Güzel ve yavaşça. Bugün üçüncü kez boşalmanı sağlayacağım ve sonra merkezi arayıp yeni oyuncak ayını evlat edineceğiz."

Bir tavır takınmak için ağzımı açıyorum, sözlerim uzun bir iniltiye dönüşüyor ve o hiç uyarmadan içime kayıyor, tam da söz verdiği gibi yapıyor.

İKİ

"H

"Beni bu işe nasıl bulaştırdın?"

Güneş gözlüklerimi düzeltiyorum. "Seni neye bağlayayım?"

"Bu." Köpeğimizi işaret ediyor. "Neden bir kediye tasma takıyoruz ki?"

Dehşet içinde nefes nefese kaldım. "Kaba olma. Onu dinleme, Panda." Küçük köpek onun adıyla dönüyor, nefes nefese. "Sen çok güzel bir köpeksin."

Panda'yı iki gün önce aldık. Evlat edinme süreci nispeten kolaydı. Başvurumu internet üzerinden yaptım ve kısa süre sonra beni aradılar. Barınağa vardığımızda bir saat kadar daha evrak işi yaptıktan sonra pofuduk yavru bizim oldu. *Ya da* Vincent'ın ısrarına göre *benim*.

"Bizimle gelmek zorunda değildin." Adımlarımı hızlandırdım. Vincent'ın adımları benimkilerle kolayca buluşuyor. "Gelmemi sen istedin." "Ben seni *davet* ettim. Arada fark var."

"Gelmemi *istemese*ydin beni *davet* etmezdin." Gülüyorum. "Şikayet etmeyi bırak ve bizimle yürü."

"İnsanlar köpeğimizin ne kadar gülünç olduğuna bakıyor ve ben onları vurmak istiyorum."

Yürümeyi bıraktım. "Silahını getirmedi."

Kaşlarını kaldırıyor. "Tabii ki, lanet silahımı getirdim."

Üç parçalı takım elbisesine bakıyorum. "Bakıyorlar çünkü takım elbiseyle köpeğini gezdiriyorsun."

"Geziniyoruz, yürümüyoruz ve bundan sonra bir toplantım var." Gözlerimi deviriyorum.

Bir kolunu omuzlarıma atarak beni bedenine çekiyor ve ben de kendi isteğimle gidiyorum. Dudakları şakağımla buluşuyor ve ben gülümsüyorum.

"Oh, simit standı." İşaret ediyorum.

Vincent saatini kontrol eder. "Saat sabahın dokuzu."

"Ve?"

İç geçiriyor. "Simit dışında bir şey ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim," diye şarkı söylüyorum.

Sırada durmak için hareket ederek nefesinin altında mırıldanıyor.

İnsanlar onu izliyor, ama o onların bakışlarından habersiz. Gittiğimiz her yerde dikkatleri üzerine çeken bir güç yayıyor. Nasıl çekmesin ki? Üç parçalı takım elbise, zahmetsizce şekillendirilmiş siyah saçlar, ruhunuzu görebilen kurt gibi gözler. Vincent Ferrari olduğu gibi görünüyor. Üzerinden dalgalar halinde kayan tehlikenin dikkatleri üzerine çekmesi gerekirdi, ama çekmiyor. Aksine, insanlar bakarken yakalanmak *istiyor*. Gülümsemek ya da çenelerini eğmek istiyorlar. Onun kim olduğunu ya da neyi temsil ettiğini bilmiyorlar ama ona saygı göstermek için can atıyorlar.

Uzun adımlarla bana doğru geri dönüyor, bir elini cebine sokmuş, diğerini ise daha büyük görünmesi gereken ama boyundaki erkeksilikle cüceleşen bir simitin etrafında kenetlemiş.

Simide uzanıyorum, ama onu uzanamayacağım bir yerde tutuyor. "Teşekkür et, karıcığım."

Sırıyorum. "Teşekkür ederim."

Etkilenmemiş bir kaşını kaldırıyor.

"Halkın içindeyiz."

Tek bir omzunu kaldırıyor. "Kimin ne düşündüğü umurumda ymış gibi mi görünüyorum? Seni tam burada iyi bir fahişe gibi becerirdim.

ve yapacağın tek şikayet daha sert ve daha hızlı gitmem için bana yalvarmak olur."

Yanaklarım kıpkırmızı oldu.

"Şimdi eğil ve beni öp."

Öne doğru bir adım atıyorum ve daha birkaç dakika önce cebine soktuğu eli yılan gibi belime dolanıyor ve beni öne doğru çekiyor.

Dili müstehcen bir şekilde dışarı çıkıyor, üst dudağımın kıvrımını tadıyor.

Şok içinde nefes nefese kalıyorum ve o da bu fırsattan yararlanarak dilini ağzımın içine sokuyor.

Ona doğru inliyorum.

Onaylarcasına mırıldanıyor ve dilimi ağzına alıyor.

Halka yaptığımız bu cinsel gösteriden utanmam gerekirdi, ama Vincent'ın sevgisinin tuzağı, ne kadar uygunsuz olursa olsun, asla vazgeçebileceğim bir şey değil. Haklıydı, beni burada, tam da bu noktada becerebilirdi ve ben de ona izin verirdim. Çünkü şov yapıyor olsam da, benim için adam öldürecek biri tarafından korunuyor olacaktım. Beni bir fahişe gibi giydirir, kraliçesi gibi korurdu.

Önce öpüşmemizden çekiliyor ve gözlerimin açılması bir an alıyor, bağlılığındaki şiddetin tadını bir saniye daha çıkarmak istiyorum.

"Şimdi, o kahrolası parktaki her orospu çocuğu dilimle ağzını siktiğimi gördü. Çenelerini saygıya daldırmak istiyorlarsa, açgözlü lanet gözlerini karımdan uzak tutarak bunu gösterebilirler."

Simidimi elime tutuşturuyor, ben de ağzım açık bir şekilde alıyorum.

Hemen takip etmediğimde "Gel," diyor.

Onu takip etmek için hareket ediyorum, yetişmek için koşuyorum. Panda'nın küçük bacakları ayak uydurmak için yarışıyor.

"Sen şeytansın," diye

çıkışıyorum. "Ve tahrik

oluyorsun."

Pantolonundaki gözle görülür şişkinliği işaret ediyorum. "Sen de öylesin."

"Seninleyken hep sertleşiyorum."

Alt dudağımı ısıyorum, muzaffer sırtışıma kamufle etmeye çalışıyorum.

"*Siktir*," diye homurdanıyor. "Amcık şu anda çok kaygan olurdu," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Kolumu onun koluna dolayarak kendimi onun bedenine çekiyorum ve *yürürken* başımı omzuna yaslıyorum. Simidimden büyük bir ısırık alarak mutlu bir gülümsemeyle çiğniyorum. Hayatım hayal ettiğim kadar mükemmele yakın. On sekiz yaşındayken, çoğu insanın beni hayalperest olarak göreceğini tahmin edebiliyorum. Hayatı bilmeyi hiç istemediğim suçlarla iç içe geçmiş bir gangsterle evliyim. İnsanlara zarar veriyor; başkalarının rapor tuttuğu gibi insanları infaz ediyor. Birçok insan Vincent'in hayatına baktığında bir suçlu, cezasını çekmeyi hak eden bir günahkar görür. Ancak kötü eylemler onun kalbinin iç işleyişini tanımlamaz. Günahları onun erdemini ortadan kaldırmadı ve kaldırmayacak. Ailesini ve onurunu savunmak için yaptığı kötü eylemler, sevdikleri tarafından kahramanca, anlamayanlar tarafından ise ahlaksızca görülecektir.

Dolaşırken insanların yanından geçiyoruz, göğsünde küçük bir bebek olan sarışın bir kadın gülümseyerek yaklaşıp onlara aldırış etmiyoruz.

"Günaydın, Zoe," diye mırıldanıyor Vincent.

"Hey." Kalçalarına doğru eğildi. "Sevimli köpek." Panda'yı sevdi. "Yine de, sanırım kedim onu yiyebilir." Hafifçe gülüyor.

"Bu çok masum yorumla geri dönülemez bir hasara yol açtınız." Ona gülümsedim. "Merhaba. Ben Bianca, Vincent'in eşiyim ve bu da Panda."

Ayağa kalkıyor, ellerini cebine sokuyor. "Tanıştığımıza m e m n u n oldum. Ben Zoe. Vincent çoğu gün çalıştığım kafeye gelir."

"Kim bu?" Elimi Vincent'in dirseğinin kıvrımına koyarak yaklaşıyorum ve uyuyan bebeğe bakıyorum.

"Bu Bodhi. Bodhi geceleri uyumayı sevmez. Sadece gündüzleri."

Sırıyorum. "Şanslı Bodhi çok tatlı."

"Mm," diye kabul ediyor.

Vincent, "Son zamanlarda Tripp'i ortalıkta görmedim," diyor, sesi kısık. Mesafesini koruyor, Zoe ve benim Panda'nın yanında durduğumuz yerden bir adım geride duruyor.

Zoe köpeği okşamak için tekrar çömeliyor. "Bir dava için şehir dışında. Yarın dönecek," diyor dalgınca. "Tripp benim kocam." Zoe başını kaldırıp bana bakıyor, beni de konuşmaya dahil ediyor.

Vincent, "Kedine bir tasma takıp bizimkini gezdirirken bize katılabilirdin," diye takılıyor.

Zoe güler. "Bu çok komik. Sen komiksin." İç çekerek ayağa kalkıyor. "Potter berbat bir arkadaş. Yürüyemezdi. Yol boyunca onu taşımak zorunda kalırım ve onu evimizin konforundan uzaklaştırdığım için protesto amacıyla beni tırmalar. Ayrıca, ben yürümüyorum." Elinde tuttuğu büyük çantayı işaret ediyor. "İllüstrasyonunu yaptığım bir kitap için çizim yapıyordum. İlhama ihtiyacım vardı ve Bodhi sadece üzerimde uyurdu. Bir taşla iki kuş."

"Kitap mı resimliyorsunuz?"

Başını sallıyor. "Haftada birkaç gün evden çıkmak için kahve yapıyorum ama evet, çoğunlukla çocuk kitapları."

"Bu gerçekten harika," diye yorum yapıyorum.

Gülümsüyor. "Ben gideyim artık. Yakında görüşürüz, Vincent. Caffeine Coma'ya gelmelisin Bianca. Olağanüstü kahve yaparım."

"Yapacağım," diyorum ona, verdiğim sözün boş olmadığını bilerek.

"Hoşça kal, Panda." Veda gülümsemesiyle uzaklaşmadan önce çenesinin altını kaşıyor.

"Hoş biri," diyorum.

Vincent bir süre daha onun geri çekilişini izler. "Son birkaç yıldır kabuğundan çok çıktı. Onunla ilk tanıştığımda bir hayalet gibiydi."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Elimden tutup yürümeye başladı. Ben de onu takip ediyorum.

"Her şeyden korkardı. Kimseyle konuşmazdı. Kahve yapardı, *iyi kahve,*" diye düzeltiyor. "Ama hayatında çok kötü şeyler oluyordu."

Arkama bakıyorum. "Seninle konuşuyor."

"Artık öyle. Yavaş yavaş açılmaya başladı. Onu kafede bir grup insanla kitaplar hakkında konuşurken görüyordum ve sonra onu Tripp'le de görmeye başladım."

"Bunu sevdim. Tripp'i tanıyor musun?"

"Zoe'yi tanıdığım kadarıyla. Zoe ne zaman kafeye gelse o da gelir. Çok konuşkan biri."

Yürümeyi bırakıyoruz, başka bir köpek poposunu koklarken Panda'nın kıpırdamadan durmasını izliyoruz. "Gabriella ile konuştun mu?"

"Birazcık. Leo olayından dolayı hala kırgın."

Gözlerini deviriyor. "Bu bir destan değil Bianca. Onu güvende tutmanın bir yolu."

Yürümeye devam ediyoruz. Vincent beni vücuduna çekiyor, bir kolunu omzuma atıyor.

"Bunu onun üzerine attın. O bizim gibi büyümedi. Biz küçük yaştan beri ailenin iyiliği için kiminle evleneceğimizin bize söyleneceğini biliyorduk. O bunu kabullenemedi."

"Hâlâ benimle hesaplaşıyor musun?"

Dirseğimi boğruine saplıyorum. "Seni sevdiğimi biliyorsun, Vincent." Eğilip dudaklarımı öpüyor.

Beni sevdiğini hiçbir zaman açıkça söylememiş olması beni şaşırtmıyor. Bunu *hissediyorum*. Bana olan hislerinin derinliğini ima eden şeyler söylüyor. İstese de istemese de bana gösteriyor. Davranışları ve beni koruma ve memnun etme biçimi örtük bir sevgi ve şefkatle kanıyor. Beni yakından izliyor, kapalı gölge şimdi gözlerindeki bağlılık ve tutku karşısında kayboldu.

Ama kelimeleri duymak istiyorum. Her şeyden çok, sevme kapasitesine sahip olmadığından emin olduğu kalbinin *sevdiğini* itiraf etmesini istiyorum.

Benim için. Sadece bir kez. Onları sonsuza dek yanımda taşıyacaktım. Bir daha asla en büyük zayıflığını paylaşma gerçeğiyle yaşamak zorunda kalmayacaktı.

"Sence Enzo neden Leo'yu seçti?"

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Leo bariz bir seçim."

Ses tonumdaki hevesli merakı gizleyebilmeyi umarak boğazımı temizliyorum. "Enzo bana bariz bir seçim gibi görünüyor."

"Nasıl yani?"

"Sanırım sen de Koca Joey ve Dante için endişeleniyorsun. O senin kız kardeşin. Lorenzo'nun yanında daha güvende," diye tahmin ediyorum. "Koca Joey asla *patrona* karşı gelmez ve Dante de babasının sözünü dinler."

Vincent'ın telefonu çalıyor.

"Enzo'nun kendisi Leo'nun isteksiz olduğunu söyledi," diye ısrar ediyorum.

"Leo yuva kurma konusunda isteksiz, nokta," diyor dikkati dağılmış bir şekilde.

"Neden kız kardeşinizi onu istemeyen bir adamla sefalet dolu bir hayata zorluyorsunuz?"

Bana kaşlarını çatıyor ama cevap vermiyor. "Sorun nedir?"

Tekrar telefonuna bakar. "Az önce Gabriella'nın dairesine giriş bildirimi aldım."

"Enzo?" Diye soruyorum, ses tonumdaki umutlu yükseliş dudaklarını aşağı çeviriyor. "Hayır. Trixie."

"Ne?" Telefonuna yaklaşıp Trixie'nin Gabriella'nın dairesine girişini izliyorum.

Kamera uygulamasından kaydırarak Vincent bana Panda'nın ipucunu uzatıyor. "Andre, neredesin?" Bir saniye bekliyor. "Sen benden daha yakınsın. Bizim apartmana gitmeni istiyorum. Trixie az önce Gabriella'nın dairesine girdi."

Telefonu kapattı. "Hadi gidelim." Hızla ilerliyor, ben de ona ayak uydurmak için koşuyorum. "Trixie neden Gabriella'yla birlikte olsun ki?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor bana, telefonunu tekrar kulağına götürerek. "Enzo," hattı ısırarak kapatıyor. "Trixie az önce Gabriella'nın dairesine girdi." Kaşları çatıldı. "Hayır. Ben evde değilim. Olsaydım, ciddi bir baş ağrısı olan çalışan bir kızımız olduğunu söylemek için arardım. Yola çıkıyorum. Seninle orada buluşuruz."

On iki dakika içinde binamıza geri dönüyoruz. Panda'yı ilerlediğimiz hıza ayak uydurması için zorlamaktan vazgeçtim. Onu kucağıma aldım, kollarımın arasına sıkıştırdım ve Vincent'in tüm vücuduyla attığı adımlara ayak uydurmak için koşmaya başladım.

"Gabriella binanın önünden mi çıktı?" Lobiye girdiğimizde Vincent Lydia'ya sesleniyor.

"Hayır, efendim," diye atıldı. "Ama o ve başka bir kadın birinci kattaki acil çıkış alarmını çalıştırdı."

"Yaralı görünüyor muydu?" Asansörü çağırmak için düğmeye basıyor. "Belirgin bir şekilde değil."

Asansöre bindik, Lydia arkamızdan bakıyordu.

"Andre cevap vermiyor," diyor Vincent bana. "Bizim apartmana gitmeni istiyorum-"

"Kesinlikle hayır," diye sözünü kestim. "Andre benim arkadaşım. Gabriella benim baldızım. Trixie güvenebileceğimi düşündüğüm biriydi. Bu her neyse, beni de ilgilendiriyor."

"Bian-"

"Yapma." Bir elimi kaldırdım. "Lütfen, yapma."

Asansör kapıları alt çatı katına açılıyor ve nefesim kesiliyor.

Ben.

"Andre!" Aceleyle ileri atıldım ve hareketsiz duran dizlerinin yanına çöktüm.

Vücut. Panda'yı arkama yerleştiriyorum ve o da gergin bir şekilde sırtıma yaslanarak olduğu yerde kalıyor.

Kan, Andre'nin etrafını dağınık lekeler halinde sarıyor. Ayrılmış dudaklarını lekeliyor ve alnından burun köprüsüne doğru bir nehir halinde kurumuş.

Vincent y a n ı m d a kamburuna çöktü. Halkalı parmakları nabzına baskı yapıyor. Beklerken beni izliyor.

"Bebeğim..." diye başladı ama asansörün sesi duyuldu ve elinde tuttuğunu bile fark etmediğim bir silahı kaldırıp girişe doğrulttu.

"Sadece biz." Enzo'nun sesi sırtıma çarpıyor. "Ne oldu lan? Gabbi nerede?"

Vincent ayağa kalkar. "Andre öldü."

"Ne?" İrkildim. "Hayır," diye karşı çıkıyorum. "B i r i ambulans çağırsın. İyileşecek. İyileşecek," diye tekrarlıyorum.

"Gabbi nerede?" Enzo bastırıyor.

"Bebeğim" -Vincent patronunu görmezden geliyor- "iki kurşun ona isabet etti. B i r i kalbine, biri kafasına. Öldü," diye bitirir şefkatle.

Başımı sallıyorum. Çenem sallanıyor ve kocama bakıyorum, gerçekten konuşacak gücü bulamadan daha fazlasını yapması için yalvarıyorum.

Vincent köpeği kucağına alarak Andre'nin kanından uzak tutuyor.

"Şirin," diye takılıyor Leo, ben de ona kaşlarımı çatıyorum.

"*Vincent*," diye yalvarıyorum, sesim o kadar yumuşak ki odada bir iğne gibi düşüyor, ölüm ve umutsuzluk kokusu beni rahatsız ediyor.

"Şoförünüzün yasını başka zaman tutabilirsiniz. Biri şu lanet soruma cevap versin. Gabbi nerede?" Enzo bağırıyor.

"Andre," diye homurdandım.

"Ne?" diye ısıtır.

"Adı Andre." Enzo'nun
burun delikleri genişler.

"Trixie ve Gabriella birinci kattaki acil çıkıştan çıktılar," diye cevap verdi Vincent gerginliği keserek. "Resepsiyondaki görevliye göre Gabriella'da gözle görülür bir yaralanma yok."

Enzo çenesini ovuşturuyor. "Bir fahişe kız kardeşinden ne ister ki?" Bu terim karşısında irkiliyorum.

Leo, hepimizin Andre'nin cesedinin etrafında toplandığı yerden uzaklaşıyor, sesinin yumuşak tınısı açık alandaki mutfaktan yankılanıyor.

Bu sabah yürüyüşe çıkarken Andre'yi gördüm. Bana gülümsedi. Merhaba demek için durmamıştım bile. Onu bugün daha sonra göreceğimi düşünmüştüm. *Yaşıyor*. Daha fazla zamanımız olacağından emindim. Daha fazla zamanımız olması gerekiyordu.

"Krista Delaney kim?" Leo, elinde gevşekçe tuttuğu bir kâğıt parçasıyla bağıyor.

Enzo ve Vincent başlarını sallarlar.

"Bianca?" diye test eder.

Burnumu çektim. "Hiçbir fikrim yok."

Telefonunun ahizesini geri çeviriyor, aramayı sonlandırmadan önce sessizce dinliyor. Tekrar bize doğru ilerliyor. "FBI'daki bağlantı Gabriella'nın Rita'nın ölümüne kadar annesiyle birlikte olduğunu söylüyor."

"Rita federallerle mi konuşuyordu?" Enzo soruyor. "Bağlantılarımız bunu nasıl gözden kaçırdı?"

"Muhtemelen," diye cevaplıyor Leo. "Adamım araştırıyor. Muhtemelen bizimkilerin erişemediği, bilinmesi gereken bir şey."

Gözlerim Andre'den ayrılmadı. Vincent'ın söylediklerini doğrulamak için vücudunun etrafında dolaşıyorum. İki ölümcül atış. Kafasına ve kalbine. Yüzüne dokunmak için uzandım ama elimi geri çektim, ölümler nasıl hissettiğine dair sadece bir hatırayla kalmaktan korkuyordum.

"*Dolcezza*." Vincent omzuma dokundu. "Hadi dairemize gidelim."

Başımı sallıyorum. "Onu tek başına bırakmayacağım."

Leo, Vincent'tan önce konuşur. "Bianca, Andre artık burada değil tatlım. Bu sadece bir araçtı. Onu sevdiğin gibi hatırla. Bu boş versiyonunu değil."

Basit bir ifade. Şüphesiz üçü de buna göre yaşıyor. İkisini birbirinden ayıramam. Andre tam burada, önümde. Ruhu burada kırk yıldan fazla *yaşadı*. Ölümünde bile, onun parçaları

fiziksel bedeninin yapısı. Gözleri açık, kalp atışlarının kesilmesiyle nezaketi henüz kaybolmamış.

"O burada," diye mırıldanıyorum, daha çok kendimi ikna etmek için. "Bianca," diye itiyor Vincent.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye çıkışıyorum.

Kalbimin derinliklerinde biliyorum ki durum tersine dönseydi, Andre ölümün ilk saatlerinde beni yalnız bırakmazdı. Korkacağımı bilirdi. Diğer tarafa geçerken yanımda beni seven birini isteyeceğimi bilirdi.

"Cesedi kaldırılana kadar burada kalacağım. Onu bırakmayacağım."

Vincent iç geçirir. "Leo, bana bir iyilik yap ve Panda'yı çatı katına çıkar." "Lanet bir kucak köpeğine mi benziyorum?"

"Al şu lanet köpeği," diye emrediyor Enzo. Leo nefesinin altından küfrederek Panda'yı Vincent'ın elinden kapar ve asansöre doğru hışımla ilerler.

Asansör kapıları kapanıyor ve aramıza sessizlik yerleşiyor. "Gabbi onu tanıdı."

"Ha?" Enzo yaklaşıyor.

"Gabbi, Trixie sokakta bana yaklaştığında onu bir yerden tanıdığını söyledi. Ama ne olduğunu çıkaramadı."

"Öğle yemeğinde bahsetti," diye yineliyor Vincent.

Başımı salladım. "Trixie de ona tuhaf tuhaf baktı. Rahat olduğundan birkaç saniye daha uzun süre baktı. O anda hiçbir şey düşünmemiştim. Gabbi yüzüne vurduğu için olduğunu düşündüm. Ama şimdi düşününce daha derin bir şeyler olduğunu anlıyorum."

"Arkadaş olduklarını mı düşünüyorsun?" Başımı

sallıyorum. "Hayır."

"Sonra ne olacak?"

Enzo'ya kaşlarımı çatıyorum, ses tonundaki açıklık öfkemi alevlendiriyor. "Bilmiyorum lan. Sadece gözlemlediklerimi söylüyorum."

Vincent aramıza girdi. Enzo konuşmak için ağzını açıyor ama asansörün kapıları açılıyor ve ikisi de silahlarını kaldırıyor.

"Siktir," diye ırkılır Leo. "Lanet silahlarınızı bana doğrultmayı bırakın."

"W

"Sorduğun Delaney sürtüğü kimdi?" Enzo soruyor, sesi merdivenlerden yukarı taşıyor.

Andre'nin cesedi toplandı. Hak etmediği bir sonu simgeleyen siyah bir torbaya kondu. Bacaklarım tutmadı ve o kadar çok hıçkırdım ki gözlerim görmüyordu. Vincent beni teselli etmeye çalışırken Enzo ve Leo ortalıktan kayboldular. Sonunda kelimelerden vazgeçti. Beni kucağına aldı, göğsüne bastırdı ve dairemize geri götürdü. Yatak odamızda beni yatağıma yatırdı ve dinlenmemi söyledi. Suçluluk duygusuyla boğulurken uyumamı nasıl bekliyordu bilmiyorum. Gözlerimi kapatmak, Andre'nin ölü bedeninin kâbuslarına kucak açmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Gözlerindeki yaşam vaadi, onun hâlâ hayatta olduğuna inanmak istememe neden oluyordu. Andre'nin ölümü yeterince travmatik değilmiş gibi, Gabriella'nın eli silahlı bir yalancı tarafından binadan sürüklenerek çıkarıldığı görüntüleri de silemiyordum.

Sonu gelmeyen tartışmalardan sonra Enzo, Leo ve Vincent, Gabriella'yı aramak için polisi devreye sokmaya karar verdiler. Ne kadar çok kişi onu ararsa, onu bulma olasılıkları da o kadar artacaktı. Belli ki, bilinmesi gereken bazı bilgiler saklanmıştı. Yani Gabriella'nın aile için *kim* olduğu.

Ölümün pis kokusunu ve suçluluğunu tenimden uzaklaştırmak umuduyla düş almıştım. Boşunaydı. Ovaladıkça kendimi daha da korunmasız hissediyordum. Susuzluktan gözlerim kuruyana kadar ağladım.

Üzerime bir çift eşofman altı ve hantal bir kapüşonlu giydim, hantal kumaşın içinde kaybolmak istiyordum. Kendimi yatağa geri dönmeye ikna edemedim, bu yüzden oturma odamıza inen merdivenlere doğru ilerledim.

Vincent, Leo ve Enzo yemek masamızla salon arasında duruyorlar. Onları göremiyorum ama yeterince iyi duyabiliyorum. Muhtemelen varlığım biliniyor ama kimse kulak misafiri olduğum konusunda yorum yapmadı.

Leo, "Gabriella telefonunun yanına adını yazdırmış," diye cevap veriyor. "Adamım araştırıyor."

Bir telefon çalar. Leo, "Bu o olabilir," diye mırıldanır. "Mikey," diye selamlıyor. "Hoparlördesin."

"Tamam. Bu boku çözmek tam bir labirentti. Ben konuşurken beni aceleye getirme, anladın mı? Sana sadece önemli şeyler anlatıyorum."

"Anlaşıldı."

Kulağımı yaklaştırıp dinlemek için boynumu eğerek tırabzana yaklaşıyorum.

"Krista Delaney organize suçlarda çalışan bir dedektif. Ayrıca Rita Romano'nun tanık koruma programına alınmasına yardımcı oldu. Rita çocuğun babalığı konusunda sessizliğini korudu. Hâlâ bilinmiyor. Krista bu konuda tam bir pitbull gibi davranarak Rita'yı kocası Joey Romano aleyhine tanıklık etmeye zorladı. Benimle mi?"

"Mm," diye onaylıyor Leo.

"Sana Delaney'nin bir resmini gönderdim. Ona bak."

Ayağa kalkıp, haddimi aştığımı umursamadan merdivenlerden aşağı iniyorum. Leo başparmağını ekranının üzerinde kaydırarak mesajlarını gösteriyor. "Trixie," diye küfrediyor Vincent.

"Ne?" Leo'nun telefonunu alarak yanından geçiyorum.

Trixie'nin fotoğrafına bakıyorum. *Krista*'nın. Onun resmi FBI fotoğrafı bana niyet ve azimle bakıyor.

Mikey, "Bir ve aynı," diye yanıtlıyor. "Rita, Delaney'nin eski kocasını satma taleplerine boyun eğmeyince, o da

gizli görevde. Trixie Castlemaine'e girin."

Leo'nun telefonunu tekrar eline tutuşturdum ve üç adamdan geri çekildim.

"Neden aileye karşı bu kadar sert?" Enzo düşünür. "Bulabildiğim kadarıyla önemli bir şey yok," diye yanıtlıyor Mikey. "Dürüst olmak gerekirse,

edinebildiğim bilgilere göre, her şey kariyer ilerlemesiyle ilgili."

Kariyer ilerlemesi. Yalan söyledi, beni manipüle etti ve *kariyerinde ilerlemek* için iyi bir adamı mı öldürdü?

"Ne kadar zamandır baygın?" Vincent sorar.

Mikey, "Dört yıldır," diye yanıtlıyor.

Vincent burun kemiğine masaj yapıyor.

"Ailede teyit edilmiş bir muhbiri vardı. Roberto Ferrari, ki bunu zaten biliyordunuz. FBI ile çalıştığını biliyorduk. Dosya oldukça sıkı bir şekilde kilitlenmişti, bu yüzden Trixie ya da Krista hakkında hiçbir bilğim yoktu," diye düzeltiyor. "Şimdiye kadar."

Vincent'ın burun deliklerinin öfkeyle alevlenmesini izliyorum.

"Ferrari ile olan ilişkisi çok sayıda uyuşturucu baskınına ve en az dört aile üyesinin hapse atılmasına yardımcı oldu."

"Başka bir şey var mı?" Vincent sözünü keser.

"Başka bir muhbiri olduğunu iddia ediyor ama amirinin notları bana bunun meşru olmadığını düşündürüyor."

"İsim," diye soruyor

Enzo. "Bianca Rossi."

"Ne?" Tereddüt ediyorum. "Ben... hayır. Ben... kesinlikle *hayır*." Kalbimin atışı tamamen durdu.

Güvenimi kırarsan, sana duyduğum sevgi de yok olur. Hiç tereddüt etmeden boğazını keserim ve özgürlüğüme ve aileme yönelik bir tehdidi ortadan kaldırdığımı bilerek huzur içinde uyurum.

"Vincent." Kolunu tuttum. "Ben muhbir değildim. Onun polis olduğunu bilmiyordum. O benim kuaförümdü. O-"

Tek parmağını dudaklarına götürerek bana sessiz olmamı söylüyor.

Mikey devam ediyor. "Üstlerinin de onun bir askerle ilişkisi olduğuna inanmak için sebepleri vardı."

"Tony Rossi," diye fısıldadım.

"Doğru," diye onaylıyor Mikey. "Delaney'nin hazırladığı her raporda Antonio Rossi gözle görülür şekilde eksikti. Bu kırmızı bayrakları yükseltti. Özellikle de güvenlik kameraları onu Roberto Ferrari'nin ölü bulunduğu binadan çıkarken yakaladığında. Delaney'nin raporunda Roberto'yu canlı gören son kişinin kız kardeşi Bianca olduğunda ısrar ediliyordu."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Kayıt dışına çıkıyordu," diye yorumluyor Enzo.

"Bianca Vincent'la evlendikten sonra, Bianca'nın işbirliğinin -eğer başlangıçta varsa- ilerlemesinin pek mümkün olmadığını biliyorduk. Muhbiri ölmüştü ve Antonio Rossi'ye çok yakındı. Davadan çekildi."

"Ne zaman?" diye üç adam aynı anda sorar.

"Altı ay kadar."

"*Siktir*," diye tükürür Vincent.

"Görevden alınmasının ardından aklını kaybettikten sonra izin istedi. Kimliğinin güvende olduğunu savunuyordu. Bianca'yı güvenilir bir muhbire dönüştürebileceğine inanıyordu."

"Hayır," diye nefes alıyorum, tenim dokunulamayacak kadar sıcak. Boynumu kaşıyorum.

"Amirleri ikna olmadı ve talimatlarını iptal etmelerini talep ederek amirlerine saldırdı. Süresiz olarak izne ayrıldı."

Bu kadının *arkadaşım* olduğuna inanmıştım. Zihnim karışık etkileşimlerden oluşan bir bulanıklık içinde. Yaşadığı yalanlara dair herhangi bir ipucu bulmaya çalışarak karşılaşmalarımızı gözden geçiriyorum. O kadar aptal mıyım? Onu sevdim ve ona güvenilebileceğime inandım. En büyük korkularımı ve en karanlık düşüncelerimi paylaştım ve o da bana

Bütün zaman boyunca, ailemi yok etmesine yardım edecek saf bir velet olduğumu kolluk kuvvetlerine bildirdi.

Leo, "O lanet olası ızgaranın dışında," diye tahmin ediyor.

"Öyle görünüyor," diye onaylıyor Mikey. "Federaller Andre Greco'nun öldürülmesi ve Gabriella Smith'in kaçırılması olayına dahil oldular."

Leo aramayı sonlandırmadan önce "Güncellemeleri aldıkça arayın," diyor.

"Smith," diye homurdandı Enzo. "Yaratıcı."

"Yemin ederim Vinnie, ben muhbir değildim." Onun görüş alanına girdim. "Onun kim olduğunu bilmiyordum. Saçımı yaptı, arkadaşlık, bana Tony'den bahsetti ve ben de ona... seninle evlenmekten bahsettim," diye sessizce bitirdim.

"Vinnie?" Leo homurdanır.

Vincent ona doğru döner, öfkesi dizginlenmiştir. "Bunu bir daha söylersen boynuna dikenli tel sarar ve kanlar içinde kalırken gülümserim."

"Kimse senin muhbir olduğunu düşünmüyor Bianca," diye araya giriyor Enzo sinirli bir iç çekişle. "Onunla arkadaş olduğunu biliyorduk. Bizim haberimiz olmadan hiçbir şey yapamazsın. Sakin ol lan."

Geri çekiliyorum, omuzlarım kıvrılıyor, utanç içinde başım öne düşüyor. Enzo, "Leo, Tony en kısa zamanda bizimle burada buluşsun," diyor. "Hadi

"Bakalım mavili kaltağının nerede olduğunu biliyor mu?"

"Bu Roberto'nun Gabbi'yi bildiği anlamına mı geliyor?" Üç adam da bana baktı.

Leo, "Roberto, Gabbi ile akraba olduklarını bilmiyordur," diye tahmin yürütüyor. "Eğer onun varlığını biliyorsa, bunu bir koz olarak elinde tutuyordu. Sikkafa da onunla birlikte öldü."

Tony on beş dakika içinde geldi, Vincent'ın ve benim daireme girdiğinde yüz hatları karışmıştı.

"Otur," diye talimat veriyor Enzo. "Bana fahişenden bahset."

Tony temkinli bir şekilde oturur. "Fahişe mi?" Önce bana, sonra patrona baktı.

"Trixie, düzenli olarak becerdiğin orospu. İş saatleri *dışında*." "I-"

"Yalan söyleme," diye araya giriyor Leo. "Biraz zaman sıkıntımız var."

Tony ellerini pantolonunun üzerinde kaydırıyor. "Onu becerdim. Daha fazlasını istedi. Onu oyaladım. Ona birkaç kez onu sevdiğimi ama birlikte olamayacağımızı söylemiş olabilirim."

"Yaptın mı?" Enzo işaret parmağını alt dudağının üzerinde kaydırıyor. "Onu sevdin mi?"

Tony başını sallar. "Hayır."

"Bana ait, *bize* ait bir şeyi aldı," diye düzeltiyor. "Ve eğer saçının bir teline zarar verirse, ben izlerken kafa derisini yüzmeye zorlarım seni."

Tony'nin yüzünden renk sızıyor.

"Saklanıyor olsaydı nereye giderdi?"

Panik Tony'nin konuşma yeteneğini ele geçirir. "Ben... Ben *bilmiyorum*."

Vincent hırlayarak yaklaşıyor. Elimi uzatıp onu yatıştırmak istiyorum ama aptallığım yüzünden kendimden korkarak mesafemi koruyorum.

"Nerede yaptığımı al Sen, Antonio mu?" I sor. "Bu sen al bir yerde mi?"

Bakışlarını Enzo'dan çekmekte zorlanıyor, korku dikkatini tekeline alıyor. "Benim yerim. Onun yeri."

"Adresler," diye soruyor Leo.

Tony onları dalgınca okur.

Vincent'ın dikkatini çekmek istiyorum. Ona asla ihanet etmeyeceğimi *bildiğini* bilmek istiyorum. Bu güvenceyi istiyorum, buna *ihtiyacım var*.

"Bu araştırmada herkesin aktif olmasını istiyorum." Enzo ayağa kalkıyor. "Leo, bunu aşağıya gönder. Trixie'nin fotoğrafını ilet, ben de sana Gabriella'nınkini göndereyim. Bunu her kaptana ve askerlerine ulaştır. Bildikleri her iyiliği yapsınlar. Bu kaltağı bulun. Ölü ya da diri. Umurumda değil. Ama Gabriella'nın saçının bir teline bile zarar gelirse, bundan sorumlu olan herkesi öldürürüm. Anlaşıldı mı?"

Leo başını sallar ve telefonunu çıkarır.

"Gabriella'yı nasıl açıklayacaksın?" Vincent hırlıyor. "Onu kurtaracağız ama onu doğrudan lanet olası bir aile mezarlığına göndereceğiz."

Enzo'nun gözleri kısıılır. "Söylediklerimde ciddi dim. Onu tehdit eden lime lime ederim."

Vincent yaklaşıyor. "*Neden?*"

Enzo sırtıyor. "Bana cevabını istemediğın sorular sorma." "Vincent," diye sesleniyorum.

"Lanet odaya geri dön, Bianca." "Ben burada kalacağım."

Bana doğru dönüyor. "Neden taleplerimi yerine getirmiyorsun? Senin güvende olduğunu bilmem gerek. Senin için de endişelenirsem onu kurtarmaya konsantre olamam," diye bağııyor.

"Yatak odası yerine burada olmak güvenliğimi azaltmıyor," diye yatıştırıyorum. "Gabriella'yı seviyorum. Faydalı olmak istiyorum ve yalnız kalmak istemiyorum."

Vincent'in gözleri yumuşar.

Leo hepimizi görmezden geliyor. "Dante Tony'nin evini kontrol etti, Cosimo da Trixie'nin dairesine baktı. Ondan ya da Gabbi'den iz yok."

"Biri salonu ya da kulübü kontrol etti mi? Her iki yerde de arkadaşları vardı. Onlara ulaşabilir. Kızların ona güvenilmeyeceğini bilmeleri gerekiyor," diye mırıldanıyorum.

"Onu duydun Rossi." Enzo gözlerini benden ayırmıyor. "Baban Trixie'yi aradığımızı biliyor. Zayıflıklarını bilecek, Aşil'lerini kesecek, birini konuşturacak kadar orospuyla yatıyor."

Dudaklarım tiksintiyle bükölüyor.

"Peki, patron." Tony başka bir şey söylemeden ayrılır.

"Ona zarar vereceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Vincent'a dönüyorum. "O bir polis memuru. Hizmet etmek ve korumak için yemin etti. Neden masum bir kıza zarar versin?"

Vincent cevap vermez ama Enzo cevap verir.

"Bianca, vahŖi bir hayvanı k Ŗeye sıkıŖtırdıėında paniklerler. Kendilerini korumak için her Ŗeyi yaparlar. Masumlara bile zarar verirler."

Gözlerim doluyor ama Enzo'nun onları görmesine izin vermiyorum.

"Bir Ŗeyler yapmalıyım," diye homurdanıyor Vincent, bir ileri bir geri volta atarak. "Ne yapabilirsin ki, Necktie? Kimin boğazını kestiğini bile bilemeyiz.

koparabilirsin."

Vincent'ın bakıŖları bana doğru kayıyor, ama ben yüzümü pasif tutuyorum.

"Lanet olası aptal sürtük," diye bağırıyor Leo, yüzünü deėiŖtiren ve herkesin dikkatini çeken yüksek sesli bir kakhaha atarak. "Delaney kendi birimindeki bir ajanla temasa geçti."

..... DÖRT

GABRIELLA

S Bir elinin başparmağı dişlerinin arasına sıkışmış, diğer eli kontrolsüz bir panikle silahını kavrayarak ileri geri adım atıyor.

Bianca'ya sokakta saldırdığı gün yüzünü göremediğim için çok kızgıyım. Kabul ediyorum, onu son gördüğümünden beri görünüşü çok değişmiş.

Mousy kahverengi saçları şimdi kalın sarı uzantı dalgalarına dönüşmüş. Şimdi yüzünün etrafında dağınık bir şekilde duruyorlar. Hatırladığımdan daha zayıf, vücudundaki güç kaybolmuş, yerini görünür kemiklere bırakmış. Teni hatırladığım porselenden bir iki ton daha koyu. Bu da tıpkı uzantılar gibi yapay bir değişim, kendini kaybetmiş gibi görüldüğü karakterini koruyor.

"Madalyalı bir dedektifken, tehlikeli bir ipucu için pespaye bir sik yalamaya düşmek çok onur kırıcı olmalı."

Eli ağzından düşer. "Bundan sonra lanet bir kahraman olacağım." İfadesine tam olarak inanmıyor, sesindeki titreme görmezden gelinemeyecek kadar dokunaklı.

"Öyle mi?"

"Cosa Nostra'yı alaşağı edeceğim. *Ben.*" Parmağını göğsüne saplar.

Alay ettim, umursamazca arkamı döndüm. "Annem senin ne kadar yılan olduğunu gördü." Bizi kapattığı ucuz motelin soyulmaya yüz tutmuş duvar kağıdıyla konuşuyorum. "Beni korurken bile ailesinden vazgeçmeyi reddetti."

Oda bayat sigara dumanı, ucuz seks, durgun bir küf tadı ve içeri adım attığınız anda ruhunuzu yiyip bitirecek miktarda çaresizlik kokuyor.

"Zayıftı." Tek pencerenin lekeli perdesini kenara çekip dışarı bakıyor.

Dudağım tiksintiyle bükülüyor. "Tam tersine, tanıdığım en güçlü kadındı."

Krista Delaney yıllarca annemin peşini bırakmadı. *Yıllarca*. Yalvardı, yakardı, tehdit etti. Ama Rita Romano sabit durdu. Krista'nın taleplerine boyun eğmenin sonuçlarını biliyordu. Sadakatsiz olabilirdi ama dönecek değildi.

Yüzü şaşkınlıkla buruşuyor. "Ülkedeki en büyük suç örgütlerinden birini çökertme fırsatına sahipti."

"Ne demek istiyorsun?" Kışkırtıyorum.

Bir zamanlar işvereni tarafından verilen bir görev artık bir saplantıya dönüşmüştür. Artık doğru düşünemiyor. Nihai hedefi gözünü kör etmişken, etrafındaki dünya onu hata yapmaya zorluyor.

Derin derin nefes alıyor, geçen her saniye hayal kırıklığı daha da artıyor.

"Annemin sadık olduğunu söyleyebilirim. Güvenilirdi," diyorum, annemin tam olarak böyle biri olduğunu bilerek.

"Yine de," diye alay ediyor, "piç bir çocuk sahibi olmak için başka bir adamla yattı."

Kaltak.

Hakaretinin getirdiği düşmanlığı yutuyorum.

"Kimi sevdiğine yardım edemezsin. Bunu herkesten iyi biliyor olmalısın," diye alay ediyorum. "Tony Rossi senin düşman olduğunu biliyor mu?"

Yumruklarını sıktı.

"Ayrıca, konuşmayı seven birisin." Elimi öne doğru çekerek, içinde sıkıştığı kelepçeyi çıkarmaya çalışıyorum. "Vincent'ın evli olduğunu bildiğin halde onunla yatmaya çalıştın."

"Evli misin?" Gölüyor. "Bir çocuğu evliliğe zorlamak mutlu bir evlilik sayılmaz."

"Vincent ve Bianca mutlular."

Gözlerini deviriyor. "Beyni yıkanmış."

Annem ailedeki düğünlerin nasıl gerçekleştiğini anlattığında ben de aynı şeyi düşündüğümü inkar edemem. Ama Vincent ve Bianca'yı görünce, aralarında şiddetli bir aşk var. Zorlama değil. Karşılıklı güven ve saygıdan doğmuş.

"Senin de başına gelecek, bunu biliyorsun, değil mi?" Kaşlarını çatıyorum.

"Seni hiç umursamayacak bir suçluya bağlayacaklar."

*Hangi yaşlı sapıkla evlenmem
gerekiyor? Enzo Leo'yu önerdi.*

Enzo. Öneririm. Leo.

Lorenzo'nun yüzü aklıma geliyor ve gözlerimi kapatarak gözlerindeki sırtıtışı zihnimin önünden siliyorum.

"Onlara suçlu diyorsun," diyorum dikkatini çekerek. "Yine de Andre'yi soğukkanlılıkla öldürdünüz. O masumdu."

Sesim lanetli. Krista'nın Bianca'nın şoförünü bir an bile tereddüt etmeden göğsünden vurduğu anın görüntüsü boğazımı düğümleyecek kadar ağır.

"Bunun olmasını istememiştim." Ona inanmam için yalvarıyor ama ben inanmıyorum.

"Peki ya onu ikinci kez vurduğunda?" Kınıyorum. "Yerde kanlar içinde yatarken kafasından mı?"

Utana yüzünü başka yöne çevirir.

"Yalan söylediniz, manipüle ettiniz, aldattınız, aldınız, tehdit ettiniz, kaçırdınız, öldürdünüz. Hepsi adalet adına." Krista bana döndü, çenesi kapalı, burun delikleri açık, gözleri öfkeyle ya da pişmanlıkla parlıyordu, emin olamadım.

"Sizin ahlaki pusulanızın onlardan farkı nedir, Dedektif Delaney? Onların eylemlerini suç, sizinkileri kahraman yapan nedir?"

Sesli bir şekilde yutkunuyor.

"Toplumdan temizlemek gibi fantastik idealleriniz olan adamlar kadar suçlusunuz. Sadece sen daha tehlikelisin çünkü iyi adamlardan biri olma kisvesi altında yasaları çiğniyorsun."

"Ben iyi adamlardan biriyim," diye yalvarıyor, yüzünün yanında sallanan silah beni başka bir şeye inandırıyor.

"O zaman neden beni silah zoruyla rehin aldınız? Neden beni kelepçeli tutuyorsunuz?" -başlığa kelepçeli kolumu sallıyorum- "isteğim dışında?"

Hızla hareket ederek yatağın kenarına oturdu. "Bu insanları tanıımıyorsun, Gabriella." Gözleri odağını kaybetmiş ve elleri manyakça bir acelecilikle titriyor. "Haklısın. Annen iyi bir insandı. Seni onlardan uzaklaştırdı."

Saniyeler içinde çıldırdı. Önce annem zayıftı. Şimdi, o lanet bir kahraman.

"Seni güvende tutabilirim." Gülümsüyor ve bu jest güven vermekten çok korkutuyor.

Zihinleri gerçeklikten vazgeçerken başka birinin varlığında olmak korkutucu. Krista'nın akıl sağlığı gözlerimin önünde bozuluyor. Ona yardım etmek istiyorum ama yapabileceğimden emin değilim. Fantezilerine kendini kaptırmış, yaklaşan ölüm tarafından yutulmaya hazır.

Soğuk bir avucunu bileğime doluyor. "Söz veriyorum yapabilirim."

İfadesine inanıyor ve ben de onun aptallığını tokatlamak istiyorum.

"Eğer muhbir olmayı kabul edersen, Manhattan'ı onların suç faaliyetlerinin pis kokusundan kurtarabiliriz. Gabriella, iyi bir şey yapabiliriz. *Birlikte.*"

Bacağımı tekmeleyerek onun dokunuşunu tenimden uzaklaştırıyorum. "*Sana* yardım etmek istemiyorum."

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor, yataktan kalkıyor. "Neden? Vincent'in seni önemseydiğini düşündüğün için mi?"

Vincent. Enzo. Bianca.

"Öyle," diyorum sessizce. "O benim kardeşim."

Gülüyor. "Seni saklıyor çünkü seni güvende tutabileceğinden emin olamıyor."

Kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Bunu herkes görebilir, Gabriella," diye bağıyor bana. "Joey Romano'nun seni öldürmeyeceğine güvenmiyor. Seni bir sır olarak saklayacak, bir hayatı olmadan kilit altında tutacak. Sana daha fazlasını sunabilirim."

Sanki parmaklarını doğrudan beynime sokmuş ve en büyük korkumu çekip çıkarmış gibi. Vincent beni aileyle tanıştırmaya, ona yaklaştığım ilk günden daha yakın değil.

Kolumu yukarı doğru iterek bileğimdeki kelepçenin kesikliğini hafifletiyorum.

"Senin *daha fazlası* tanık koruma programına geri dönmek, başka biriymişim gibi davranmak, sürekli arkamı kollamak anlamına geliyor. Yalnız kalacağım. Sonsuza kadar. Kimsenin girmesine izin veremeyeceğin bir gelecek nasıl olur?"

"Güvenli bir tane."

"Yine de kendimi tehlikede hissettiğim tek an burada, şu anda, seninle olduğum andı."

"Özür dilerim," diye özür diler. "Gerçekten özür dilerim. İnşa ettiğim her şeyi çözmene izin veremezdim. Yüzündeki tanıma ifadesini gördüm. Beni yerleştirmen an meselesiydi. Kimseye söylemediğinden emin olmalıydım."

Uzun süre aynı yerde yatmaktan bacaklarım ağrıyor. Dizlerimi yukarı çekerek yer değiştiriyorum. "Herkes söylemediğimi nereden biliyorsun?"

Bu onu duraklatır ve bir kez daha pencereden dışarıyı kontrol eder. Perdeyi tekrar yerine çekerek başını sallar. "Çoktan ölmüş olurdum. Seni yalnız bırakmazlardı."

Yanılmıyor. *Eğer* daha önce hatırlamış olsaydım. Ne yazık ki hafızam Krista evime gelmeden birkaç dakika önce tetiklenmişti. Andre ölmeden ve yüzüme bir silah doğrultmadan önce adını dağınık bir şekilde karalamayı başarmıştım.

Eminim Vincent şimdiye kadar onun adını görmüştür. Onun benim dairemde olduğunu zaten biliyordu. Andre'nin varlığı için başka bir sebep yoktu. Andre beni korumaya çalışırken öldü. Vurulduğunu anladığı an, adının hatırlanmasıyla birlikte zihnime kayıyor, kaderini kabul ettiğinde gözlerini delip geçen korku saniyesi. Gözlerimi kapatıyorum ama bu sadece anıyı güçlendiriyor ve gözlerimi tekrar açıyorum, acılarından nefret ederek. Andre masumdu. Ailenin kanunsuzluğuna bulaşmamıştı. Lanet olsun, o bir şofördü.

"Neden ağlıyorsun?"

Kelepçeli olmayan elimle gözyaşlarımı siliyorum. "Bir adamı soğukkanlılıkla vurduktan sonra beni rehin tutan kahraman kompleksli bir polis dedektifi tarafından yatağa kelepçelendim. Çok korkuyorum."

"Seni incitmek istemiyorum."

Öfkeli bir nefes üflüyorum. "Bunu Andre'nin cesedine söyle." Çenesini ovma için silahın kabzasını kullanıyor.

"Panikledim."

Dışarıdaki otoparktan sesler yankılanıyor ve yardım için çığlık atmayı düşünüyorum. O bana ulaşmadan önce saniyelerim olacaktı. Dış dünyayı varlığımdan haberdar edecek kadar yüksek sesle bağırabilirdim. Ama *paniğe* kapılırdı ve ben de on yedi yaşında Andre'yle eşleşen kurşun yaralarıyla ölmeyi planlamıyorum.

"Kimi arıyorsunuz?"

"Birimimdeki bir ajana ulaştım," diye cevap veriyor dalgınca.

Bu hatun bir sonraki seviye aptal. "Krista, burada özgür kalacağın bir sonuç yok. Bunu biliyorsun, değil mi? Ya tutuklanacaksın ya da vurulacaksın. Bu sadece kimin önce geleceğine bağlı."

Gözlerini sıkıca kapatır. "Hayır. *Doğru olanı yaptım*. Elim boş *gitmeyeceğim*. Hayatımın dört yılını bu suçlulara verdim. Yapmak zorundayım.

kazan."

"Bence sen çoktan kaybettin," diye fısıldıyorum. "Kendine bir bak. Olmak istediğin kişi bu mu?"

"Kapa çeneni," diye ısıırıyor.

Ön kapıya hızla vurulunca ikimiz de irkiliyoruz ve ben yatağın daha yukarısına kaymaya çalışıyorum. "Krista, kilidimi aç. Lütfen."

"Şşşt." Bir

dokunuş daha.

"Delaney, ben Danny."

Omuzları rahatlayarak çöküyor ve kapıya doğru ilerliyor. Kapıyı kırarak açtı, dışarı baktı, sonra tekrar kapattı, kilidi açmak ve arkadaşı Danny'nin içeri girmesine izin vermek için acele etti.

Peşinde başka bir adamla birlikte odaya girer.

"Hayır." Krista silahını kaldırıp geri çekildi. "Sana yalnız gelmeni söylemiştim."

Danny teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Bu Mikey." Arkasındaki adamı işaret ediyor. "O iyi bir polis, Delaney."

Genç polis Mikey'e bakar. Mikey onun bakışlarını tutuyor. Bakışları kararsızlık içinde tekrar Danny'ye kayar.

Mikey'nin gözleri bana kayıyor ve yüzümü başka yöne çeviriyorum; benim, onun ya da onların olası bir katliamına tanık olmak istemiyorum. Annemin beni izlediğini ve söz verdiği gibi beni güvende tuttuğunu umarak bir dua gönderiyorum.

"Yaralı değil mi?" Danny sorar. "Tabii

ki hayır," diye yanıtlar.

"İstekli olduğunu söylemiştin Krista." Yatağa yaklaşıyor.

Başımı kaldırıyorum. "Lütfen bırak gideyim," diye yalvarıyorum usulca.

"Öyle." Krista'nın silahı hiç kıpırdamadı, koruyucu bir şekilde önünde duruyor ve ona karşı temkinli davranan Mikey'e nişan alıyor, huzuru korumak için odanın girişine yakın duruyor.

Başımı sallayarak iddiasını

reddediyorum. "Neden kelepçeli?"
diye üsteliyor.

"Önlem."

Danny'nin alt dudağı düşünceli bir şekilde dışarı çıkar. "Onu bulmak için çok uğraşıyorlar Krista. Sahip oldukları her bağlantı aktif hale getirildi. Seni bulmaları an meselesi."

Krista başını sallar. "Ben de öyle bekliyordum. Bu yüzden seni aradım."

Bir şeyler ters gidiyor. Etrafım polislerle çevriliyken kendimi güvende hissetmem gerekirken, endişem her geçen saniye artıyor. Derim huzursuzluktan karıncalanıyor. İçimdeki ses, içinde bulunduğum tehlikeyi fark etmem için bağılıyor ve paniğini kabul etmek istiyorum ama kapana kısılmış durumdayım, bu yüzden onu bastırıyorum. Yumruklarımı sıkıyorum ve bırakıyorum. Burnumdan derin nefes alıyorum, nefesimi yavaşça bırakmadan önce ciğerlerimin şişmesini hoş karşılamaya zorluyorum kendimi. Ayak parmaklarımı ayakkabılarımın içinde büküyorum, gerginliği serbest bırakmadan önce kaslarım bacaklarım boyunca protesto ediyor. Hiçbiri işe yaramıyor. Kalp atış hızım artıyor ve terlemeye başlıyorum.

Krista'ya baktım. Danny'nin gelişiyile gösterdiği küçük rahatlama kırıntısı kaybolmuştu. Gözlerindeki histeri odayı dolduran iki adam arasında gidip geliyor. Elleri silahının etrafında sıkışıyor.

Danny çok sakin. Durum karşısında çok kayıtsız. Korkmuyor. Konuşmasında ya da hareketlerinde aciliyet yok. Bekliyor ve bunu sabırla yapıyor. Yine de ne için olduğunu öğrenmek istediğimden emin değilim.

Yatağın etrafında manevra yaparak gözleriyle buluşmak zorunda kalıyorum. "Beni araman gerekiyordu." Sözleri Krista'ya yönelikti ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Bu tehlikeli adamdan yansıyan güvencenin uyumsuzluğu vücudumda rahatsız edici bir artışa yol açıyor. "Mikey'i aramak zorundaydım," diye mırıldanıyor ve Glock'una uzanıyor.

Mikey onaylarcasına mırıldanır.

Dikkatimi Danny'den çekip kapının yanındaki sessiz adamı arıyorum.

"Ve takviye çağırmak zorunda kaldım," diye konuştu Mikey sonunda, sesi

gerçekçi ve daha az güven verici değil.

Krista yutkunuyor. "Takviye mi?"

"Evet." Danny sırtıyor ama o bunu kaçırıyor. Bakışları beklenti içinde Mikey'e takıldı.

Motel odasının kapısı uçarak açılır, eskimiş ahşap kulak tırmalayıcı bir sesle duvara çarparak çatırdar.

Gözlerimi kapatıp bir topun içine girdim.

"Tak, tak." Leo'nun sesi odanın içinde neşeyle süzülüyor.

Rahatlamam gerektiğini biliyorum ama serseri kurşunların tehdidiyle yatağa hapsolmuş olmak kalbimi gırtlığıma kadar zorluyor.

"Kımıldayın," diye bağıyor Enzo ve gözlerimi açtığımda onun ve Vincent'in silahları hazır bir şekilde odaya girdiklerini görüyorum.

Enzo'nun gözleri hemen beni arıyor, öfke yüzünü temkinli halden çılgınca pervasız hale dönüştürüyor.

Bakışlarımı hemen kaçırıp kardeşimi arıyorum.

"Sen beni vurmadan önce ben onu vuracağım," diye tehdit ediyor Krista, silahını bana doğrultmuş. Eli titremiyor, tehdidindeki söz yüzde yüz gerçek.

Çenemdeki titremeyle dişlerim birbirine çarpıyor. Kapattım.

"Sana güvenmişim," diyerek Danny'ye doğru ısırdı.

"Sıçtın batırdın," diyor ona. "Boku yedin," diye tekrarlıyor. "Ve kendini buraya koydun."

Başı o kadar hızlı sallanıyor ki panik içinde kelepçelerimi çekiştiriyorum, önümdeki karmaşa kalbimin her hızlı atışında daha da artıyor.

"Ben olsam silahını indirirdim." Vincent'in varlığı odayı kaplıyor, sessiz tehdidi, havada süzülen bir merminin sesi kadar güçlü. "Çünkü eğer bir mucize olur da bugün çekip gidersen-"

"Yapmayacaksın," diye söz veriyor Enzo.

"Bu boktan dünyada izini bulamayacağım tek bir toprak parçası bile yok. Ve seni bulduğumda, seni sadece öldürmeyeceğim. Hain vücudundaki son damla kanı da akıtacağım ve bunu

izlemek zorunda kalacaksın. Ölüırken kendi yansımanıza bakacak, kendinizi öldürdüğünüzü bileceksiniz."

Krista'nın parmakları tetiğe çarpıyor. Burnunu çekiyor, yanaklarına düşen gözyaşlarını silmek için hareket edecek kadar oyun oynamıyor. Gözlerini hızla kırıştırıyor, gözyaşları odaklanmasına izin vermiyor. Öleceğini biliyor. Buradaki tek kararı beni de yanında götürüp götürmeyeceği.

Kelepçeyi çekiştiriyorum. "Hayır," diye bağıyorum. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

Krista'nın silahının namlusu benimle çılgınca alay ediyor ve onun canımı alacak kadar dengesiz olduğunu biliyorum.

Odadaki beş adamın gözden düşmüş dedektife nişan alması korkumu hafifletmiyor. İlk onlar ateş etse bile, kalbi durmadan önce bir el ateş etmeyeceğinin garantisi yok.

Danny tetiğe basıyor ve hayatta kalma umudu olmayan bir şeye kendini kaptıran bu kadına acımdan kendimi alamıyorum.

Kulaklarımı tırmalayan patlamayla boğazıma bir safra hücum ediyor. Krista yere düştü ve ben çılgılık attım.

BEŞ

"**D**olcezza."

Yatak odamız karanlık, kalın perdelerimiz kapalı.
tüm ışık izleri.

"Bitti mi?" Sesimdeki boşluk, göğsümün üzerinde oturan ağır duyguyla birlikte yersiz geliyor.

"Evet." Yatağımızın kenarı onun ağırlığıyla alçalıyor. Yatağımızın başucundaki lambayı yakıyor ve ben aniden gelen ışığa karşı gözlerimi kapatıyorum.

"Gabbi güvende mi?"

Bana daha önce bunu teyit eden bir mesaj attı, ancak bir mesaj onun sözlerindeki gerçeği aktarmak için yeterli görünmüyor. Bunu ondan duymak istiyorum.

"Güvende ve zarar görmemiş," diye beni temin ediyor.

Göğsümdeki baskı hafifçe azalıyor. "Nerede o?"

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ama ona bakacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Onun dairesinde. Uyumak istedi." "Yalnız mı?"

"Enzo orada." Ses tonundaki kızgınlığı görmezden geliyorum. "Peki ya Tri-Krista?"

"Öldü," diyor pişmanlık duymadan.

Aynı anda hem rahatlama hem de kalp kırıklığı hissediyorum. Boğazımdan bir hıçkırık öksürüyor ve bir başkasının kaçmasını engellemeye çalışarak dudaklarımı kapatıyorum.

"*Bianca*," diye nefes alıyor.

"Beni öldürecek misin?" Başımı yastığımdan kaldırmaya zahmet etmeden kazağımın koluyla burnumu siliyorum.

"Seni neden öldüreyim ki?" Eli yanağımda duraklıyor, saçlarım parmaklarının arasında gevşekçe duruyor.

Gözyaşlarımın tuzundan dudaklarım acıyor ve onları ağzımın içine çekerek nemlendiriyorum. "Trixie." Başımı sallıyorum. "O her kimse, arkadaşım olduğunu sanıyordum. Ona bir şeyler anlattım."

"Ne gibi şeyler?" Saçımı bırakıp başparmağıyla tenimdeki gözyaşlarını kuruluyor.

"Roberto'yu öldürtme planımı ona anlattım."

Hüzünle gülümsüyor. "Bebeğim. Bu senin sırrındı. Bizim değil."

Belirsizce burnumu çekiyorum. "Ona Roberto'nun Tony onu öldüremeden önce öldüğünü söyledim."

Elimi tutuyor, parmak eklemlerimi ve sonra bileğimin iç kısmını öpüyor. "Yine bebeğim, senin sırrın."

Kendimi ölüme teslim etmiştim. Lorenzo'nun daha önce Gabriella'nın dairesinde beni yatıştırdığından emindim. Krista beni muhbir ilan ederek ölüm fermanımı imzalamıştı. Çok fazla arkadaşım yoktu ve aramıza katılmasına izin verdiğim kişi de ailemi satacağım umuduyla beni oyalıyordu. Bana karşı hiç sevgi beslemiyordu. Kendimi aptal, seilmeyen ve korkmuş hissediyorum ama en çok üzgün hissediyorum.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Bana nasıl tamir edeceğimi söyle," diye mırıldanıyor. Sesindeki çaresizlik içimde hissettiklerimi yansıtıyor.

"Yapamazsın," diye itiraf ediyorum. "Andre benim arkadaşımdı. Onu severdim." Sesim kesildi ve titrek bir hıçkırık bıraktım.

"Yaptığını biliyorum."

"Bu benim hatam," diye geveliyorum, dilimi kaplayan fazla tükürük yüzünden dudaklarım birbirine yapışıyor. "Onu benim için işe almanı ben istedim. Hâlâ babam için çalışıyor olsaydı, hayatta olurdu."

"Bianca," diye yatıştırır. "Bu senin hatan değil. Tetiği Trixie çekti."

"Krista," diye düzeltiyorum. "Trixie diye biri yoktu. Ne kadar hak etmiş olursa olsun, hayatını kaybetmiş birine suç atfetmek ölüye hakaret gibi görünüyor."

"Eğer onu suçlayamıyorsan. Beni suçla," diyor kolayca. "Andre'yi *ben* aradım."

Ondan daireye gitmesini istedim. O bir şofördü, lanet olası bir güvenlik değil."

Suçluluk duygusu sözlerini ele geçiriyor ve eline doğru eğiliyorum. "Bu senin hatan değil. *I*

Andre'yi hayatımıza soktu."

"*Bianca.*"

"Beni önemserdi, Vinnie," diye yalvarıyorum. "Beni *gerçekten* önemseyen birkaç kişiden biriydi."

Ruhumu gösteriyorum, en büyük zayıflığımı ve en utanç verici kusurumu ortaya çıkarıyorum. Yalnızım.

Vincent başını sallar. "Sana değer veriyordu, ama o bir *az.*"

Omuz silkiyorum. "Önemli değil."

"Seni önemsiyorum," diye mırıldanıyor.

Dokunuşundan çekiliyorum, zaten kırık olan kalbim daha da parçalanıyor. "Beni önemsiyor musun?" Boğuk bir sesle söyledim. "Ne kadar da güven verici."

"*Dolcezza.*"

Sırtımı ona vererek yuvarlanıyorum. "Yalnız kalmak istiyorum." "Bunu yapmayacağım."

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Hayır."

Ellerimi yastığımın altına sokarak, Andre'yi bir daha asla

göremeyeceğim gerçeğiyle uzlaşmaya çalışıyorum. Yakıcı gerçekliği yutuyorum.

Sevgiye ve bağ kurmaya o kadar muhtaçtım ki kariyerini ilerletmek için kalbimin üzerinde duran bir kadının büyüüne kapıldım. "Eminim yapacak işlerin vardır. Trixie'nin ölümünü örtbas etmek için yozlaşacak polis."

Sıcaklığını sırtımdan hiç çekmedi ve eli yukarıya, kalçama geldi. "Kendi adamları tarafından vuruldu," diye nazikçe itiraf ediyor. "Hiçbir şeyi örtbas etmek zorunda değilim."

Başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar bir rahatlama dalgası yayılıyor. Bu duyguyu anlayamıyorum. Krista'nın ölmüş olması umurumda değil ama onun varlığını yeryüzünden silen kişi kocam olsaydı nasıl hissederdim bilmiyorum.

Dokunuşundan kaçınarak öne doğru kayıyorum. "Eminim Gabriella'yı kurtarmak için aileyi bir araya getirmek konusunda halletmen gereken şeyler vardır."

"Neden gitmemi istiyorsun?"

Ona bağlamak, *yalnız kalma* ihtiyacımı anlayabilmesini dilemek istiyorum. Yastığıma gömülüp ağlamak ve tek dostlarımdan birini kaybetmenin yasını tutmak istiyorum ve bunu güven verilmeden ya da yatıştırılmadan yapmak istiyorum. Birinin bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istemiyorum çünkü şu anda her şey yolunda değil.

"Neden bana beni sevdiğini söylemiyorsun?" Vincent'a doğru yuvarlanıyorum, kırmızı çerçeveli gözlerim yeni yaşlarla doluyor.

İçindeki karanlığın sevgi ışığına izin vermediği düşüncesinin her zaman arkasında durdu. O beni *önemsiyor*. Sadece bir günlüğüne beni daha fazla kalp kırıklığından kurtarmak için sorunun cehenneminden kaçacak kadar önemsediyini ummak zorundayım.

"Ne?"

"Sana her zaman seni sevdiğimi söylüyorum," diye üsteledim. "Senin de beni sevdiğinden emindim. Ama gerçek şu ki, aşkın mahrem tarafının nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Bana söylemeyi reddediyorsun, bu yüzden artık neye inanacağımı bilmiyorum."

Kırık bir nefes çekiyorum, sesi daha da parçalıyorum. Gitmesini istiyorum. Kendini odadan çıkarmasını istiyorum. Onun gibi hissetmesini istiyorum

Benim gibi suçlu, neye ihtiyacım olduğunu söylemeye cesaret edemediği için hayal kırıklığına uğramış.

"Herkes sana hayatın boyunca seni sevdiğini söyledi," diyor kayıtsızca, dudakları uzanıp yatıştırmak istediğim bir kaşla aşağı eğilmiş. "Baban. Annen. Seni sevdiklerini söylediler ama yine de sana bir eşya gibi davrandılar. Bu sözlerin senin için bir şey ifade ettiğinden emin değildim."

Sırt üstü dönüyorum, şaşkınlığım sesimden belli oluyor. "Ne?"

Daha yakına kayıyor. "Eğer istediğin buysa, hayatımın geri kalanında her gün, her dakika seni sevdiğimi söyleyeceğim."

Bana kelimeleri verecek ama bu yeterli değil. "*Doğru* olmasına ihtiyacım var, Vinnie."

"Doğru mu?" diye test etti, beklediğimden daha yüksek sesle. "Bianca, bu dünyada seni hak ettiğin şekilde seven tek kişi benim. *Bunun* doğru olduğunu biliyorum."

Doğrulup yüzümü sildim. "Anlamıyorum."

"Anneniz ve babanız sizi sevmek zorunda oldukları için seviyorlar. Bunu aynı zamanda siz onlara bir şeyler sunabildiğiniz için de yapıyorlar."

Kalbim onun sözlerinin doğru olduğunu biliyor, ama yine de beni kesiyor. "Kız kardeşin seni seviyor çünkü buna *ihtiyacı var*. Sen onu koruyorsun."

Ondan uzaklaşıyorum, en büyük korkum şimdi doğrulanmış oluyor. "Sevilmediğimi mi düşünüyorsun?"

Başını sallar. "Seni hiçbir zorunluluk ve beklenti olmadan seviyorum. Benim aşkım senin hissedebileceğin en gerçek, bilebileceğin en derin aşk. Bunu bildiğini sanıyordum."

Çenem sallanıyor. "Ben yapmadım," diye fısıldıyorum.

"*Sei il mio universo*," diye ilan ediyor. *Sen benim evrenimsin. "Sei la miglior cosa che mi sia capitata." Sen başıma gelen en iyi şeysin.*

Vincent nadiren İtalyanca konuşur. A r a d a sırada ana dilimizde mırıldanılan küfürler duydum, ama asla tam cümleler kurmadı ve asla

doğrudan bir başkasıyla konuşuyor. Ancak şu anda konuşma şeklindeki acil ihtiyaç, İngilizce konuşma yeteneğini bir kenara bırakmış durumda. Söyleyecek sözü yok.

"Seni seviyorum Bianca." Yatağın üzerine tamamen yerleşiyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Seni saplantı derecesinde seviyorum." Dudaklarımı öpüyor. "Seni gördüm ve biliyordum. Senin benim olacağını, benim de senin olacağımı biliyordum. Bu dünya bizim olacaktı."

"I..."

"Sana aşk için kapasitem olmadığını söyledim, beni sevmek için asla içinde bir güç bulamayacağından korktum. Sen benim bir seçenek olduğumu bilmeden önce ben seni seviyordum. Var olduğumu biliyordun ama kalbimin senin isminle atmayı nasıl arzuladığından haberin yoktu."

Kendimi onun kollarına atıyorum, etrafını sarıyorum, vücudumun her santimini onunkine sabitliyorum. "*Ti amo. Il mio cuore è tuo.*"

Seni seviyorum. Kalbim senindir.

Daha fazlasına ihtiyacım var, Vincent'ın kıyafetlerini çekiştiriyorum. Sessiz ricamı yerine getirmek için hiç vakit kaybetmiyor. Beni son bir kez öperek yataktan kayıyor ve kıyafetlerini büyük bir ustalıkla çıkarıyor.

Teni benim için santim santim ortaya çıkıyor ve evlenmek zorunda bırakıldığım, kalbimi uğruna oyduğum adamın mükemmelliğini içime çekmeme izin veriyorum.

"Bana böyle bakmaya devam edersen Bianca, vücudunda yaratacağım tahribattan sorumlu tutulamam."

Yüzümde bir sırıtma oluşuyor.

Alt dudağını dişlerinin arasından geçiriyor, halkalı parmakları çenesinin güçlü çizgisine kabaca masaj yapıyor.

"Soyun Bianca," diye emrediyor. "Aminin sikimi karşılaması için gerekenden bir saniye bile fazla beklemeyeceğim."

Kazağımı başımdan çekip, onun büyüyen giysi yığınının üzerine atıyorum.

"Mükemmel, yeni olgunlaşmış memeler."

Gözlerim açıldı.

"Beni ne kadar tahrik ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Pantolonumu kırımın üzerinden bacaklarımdan aşağı sürükleyerek yataktan kayıyorum. "Bakire amcığının sadece sikimi yutacağını biliyorsun," diye homurdanıyor.

"El değmemiş kırım, sonunda kendimi içine gömdüğümde boşalana kadar beni *boğacak...*" Boxerını indiriyor, siki şişmiş ve kızgın bir şekilde doğrudan bana bakıyor. "Yemyeşil göğüslerin sadece dilimi, ellerimi ve dişlerimi hissedecek." Sikiinin tabanını sıkıyor, adımını inliyor. "O tatlı ağzın" -yatağa tırmanıyor- "sadece benim sikim ve dilim için yalvaracak."

Önümdeki adam beni büyüledi.

"Her santimin benim, Bianca. Şimdiye kadar sadece benim oldun ve aldığın her nefeste benim olarak kalacaksın."

Yatak başlığına yaslanmış, elini etkileyici uzunluğuna dolamış, kendini okşuyor ve benim yatağa ona doğru sürünmemi izliyor.

Ona ulaştığımda başımı eğip onu ağzıma almak için hamle yapıyorum ama çenemin altından bir parmağıyla beni durduruyor. "Bu gece olmaz bebeğim. O güzel gözlerinin içine bakıp seni sevdiğimi söylerken amının beni sıkmasını istiyorum."

Var olduğunu hiç hayal etmediğim bir aşk beni bunaltıyor ve tüketiyor. Elbette fantezilerim vardı, ama hiçbirisi gerçek aşkın sakatlayıcı gerçekliğine yaklaşamadı. Kayboldum ve artık bir insan olarak kim olduğumu kontrol edemiyorum. Olduğum her şey benden önceki adama adanmış durumda ve hayatımda hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Vincent beni canlandırıyor ve onun üzerinde tuttuğum dikkatle gücümü ve kuvvetimi talep etmeye itiyor.

Kucağına yerleşiyorum, bacaklarım belini çevreliyor. Ellerini kalçalarıma götürüyor, başparmaklarını kalça kemiklerimin üzerinde yumuşak daireler çizerek gezdiriyor.

"Bana dudaklarını ver, bebeğim."

Ona doğru ilerliyorum, ağzım dudaklarını acı verici bir yavaşlıkla okşuyor.

Şu anda altımda uzanan bacakları içe doğru hareket ederek kığımın altına yerleşiyor. İki insanın başarabileceği kadar bir bütün olmaya yakınız ve yine de daha yakın olmak istiyorum.

Ellerimi yatak başlığına koyarak kendimi kaldırıyorum ve o da sessiz ricamı kabul ederek girişime yerleşiyor.

"Sonunu getir, Bianca. Hepsini al ve yavaşça yap."

Her santimini bedenime çekip yutarken meme uçlarım göğsünün sert çerçevesine sürtünüyor. Dilini dışarı çıkararak üst dudağımdaki yayı yalıyor. Dilim onunkini kovalıyor, aşkını tatma ihtiyacıyla istekli kaslara sürtünüyor.

"Çok büyük," diye inliyorum, onun büyüklüğüne uyum sağlamak için kalçalarımı ileri geri esnetiyorum.

"Kukunun bunu kaldırabileceğini biliyoruz," diye inliyor. "Açgözlü küçük fahişe o öyle."

Hızla aşağıya iniyorum, sözleri içimden baş döndürücü bir inilti çıkarıyor. ayrılmış dudaklar.

Hırlıyor. "Beni acele ettirme, bebeğim. Saatler sürse bile umurumda değil. O hassas kalbini ve inatçı beynini sana o kadar aşık olduğuma ikna edene kadar boşalman bitmeyecek, dudaklarımda adın olmadan nasıl nefes alacağımı bilmiyorum."

Gözyaşlarımı görmesinden korkarak onu öpüyorum.

"Tadını alabildiğim mutlu gözyaşları olsa iyi olur," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı birkaç dakika sonra.

Dilim ağzının içinde geziniyor ve kalçalarım kucağında yavaş daireler çiziyor.

İnliyor ve ben yönümü değiştiriyorum.

"Siktir," diye tıslıyor.

"Vinnie," diye inliyorum.

Adını yutuyor, dudaklarımız kaynaşıyor ve dillerimiz dans ediyor.

Kalın kollarını vücuduma dolayarak beni kendine çekiyor. Sırtını pençeliyorum, duygu kasırgasının tahribatıyla güzelce harap oluyorum

Vücudumun içinde. Karnım coşkuyla fokurduyor; sıcağım, içimde ısı titreşiyor. Ağırılıksızım, *özgürüm*, tüm varlığım bir kırılganlık ve huzur bulutu. Klitorisim saplantıyla zonkluyor, nabzımla aynı anda tekrarlayan bir titreşim. *Boom. Boom. Boom. Boom.* Tenim beklentiyle karıncalanıyor, Vincent'in dokunuşu beni yatıştırırken aynı zamanda özlemle yanmama neden oluyor.

Beni öpüyor ve ben bunun hiç bitmemesi için ağlamak istiyorum. Gözlerimin içine bakıyor ve ben göz kırpma yeteneğim olmadığı için ona *hiç* durmaması için yalvarıyorum. Sahip olduğu her şeyi istiyorum. Bana sunduğu her şeyi alıp sonsuza kadar kalbimin içine gömmek istiyorum, beni sevme şekliyle sonsuza kadar yaşayacağımı bilerek.

Tanıdık bir çekiş bedenimi aşağı çekiyor. Bacaklarım daha sıkı çekiliyor ve Vincent'in öpücüğü derinleşiyor. Kalçalarım daha hızlı hareket ediyor ve derin bir inilti göğsümde titreşiyor. Onun mu benim mi, emin olamıyorum, ama gözlerimden yaşlar süzülüyor ve tırnaklarım sırtını yırtıyor, daha yakın olma ihtiyacım hala onu kanatıyor.

Bir çığlıkla geliyorum, öpüşmemiz kopuyor, başım boğuk bir çığlıkla geriye atılıyor.

Vincent'in dudakları boğazımda buluşuyor, yalıyor, öpüyor ve tenimin tadına bakıyor. "Tatlım," diye homurdanıyor, elleri kalçalarımı sıkarak bana

Devam et. "Bana geri dön."

Başımı dik tuttum, gözlerim odaklanmamıştı ve düzensiz nefes alıyordum. "Boşaldığında çok güzel oluyorsun. Seni seviyorum. Şimdi öp beni." Dediğini yapıyorum, tembel dudaklarım onunkileri okşuyor.

Kalın parmakları karnımın üzerinde aşağıya doğru kayıyor.

Protesto için inliyorum.

Gülümsüyor. "Benim için daha fazlası olduğunu biliyorum, karıcığım."

Başparmağı klitorisime bastırırken başımı sallıyorum. Kalçalarım sendeleyerek durdu ve o da başını salladı. "Ben senin güzel klitorisinle oynarken beni yavaşça becer, *dolcezza*."

Gözlerim geri dönüyor ve kalçalarımı önce ileri, sonra geri itiyorum.

Başparmağını klitorisimde tutuyor ve her ileri itişte, basınç neredeyse bükülüyor

Be

n. "Vinnie," diye

inledim. "Ti amo.

Seni seviyorum."

"Seni seviyorum,"

diye yineliyorum.

"Ne kadar?" diye inliyor.

Kalçalarımı öne doğru tutuyorum, klitorisimi başparmağına doğru tekrar tekrar yuvarlıyorum

Tekrar. İhtiyaç duymaktan kendimi alıkoyamadığım bir işkence hissi.

"Senin için ölürüm," diyorum ona. "Senin için öldürürüm," diye itiraf ediyorum, şehvetten sarhoş, aşktan uçmuş bir halde.

"En büyük fedakarlık."

Haykırıyorum. "Senin için. Sadece senin için."

"İyi kız," diye övüyor. "Şimdi tekrar gel."

Dişlerim omzuna batıyor, kanın metalik tadı dilimi kızdıracak kadar sert ısıırıyorum.

Zevkten çılgına dönmüştüm, sırtüstü yatana kadar hareket ettiğimizi bile hissetmiyordum. Vincent üstümde, bedenime amansız darbeler indiriyor.

Zorlukla nefes alabiliyorum. Göz kapaklarım o kadar ağır ki, kapüşonlu gözlerle onun yüzüne bakıyorum. Bedenim zevkten ağırlaşıyor ve tek yapabildiğim orada uzanıp bedenime verdiği sevgiyi almak.

Nefes alış veriş düzensiz, gri gözleri müstehcen bir ihtiyaçla gölgeleniyor. "Seni çok seviyorum Bianca. Sen benimsin. Sonsuza dek."

"Yaşamda ve ölümden", katılıyorum.

"Yaşam ve ölüm," diye inliyor, içimde patlarken beni öpmek için başını eğiyor.

EPILOG

VINCENT

TŞöminenin akkor ışığı yüzünü ısıtıyor ve yanaklarının kırmızıya çalan bir tonda kızarmasına neden oluyor. Gözlerini kısıyor Önümüzde dans eden alevlere bakıyordu, aklı rahattı ve düşünceleri başka yerdeydi.

Son iki ay onun için stresli geçti. Gabriella ile ilişkisi karşılıklı sevgi ve dostluğa dönüştü, ancak kız kardeşim Bianca'nın son sabır kırıntısını da test etmeye başladı. Onu *saklamamızdan* şikâyet ediyor ama onu koruyabileceğini bildiğim bir evliliğin güvenliğine karşı savaşıyor. Kendisinin aşık olması gibi fantastik bir fikir bile onu oyalıyor. Açıkçası başıma büyük bir bela olmaktan hoşlandığını düşünüyorum. İki gün sonra on sekiz yaşına girecek ve onu saçlarından sürüklemem gerekse bile birkaç gün sonra Leonardo ile evlenecek.

Bianca ve benim bir molaya ihtiyacımız vardı. Son altı ay içinde olan biten her şey yüzünden ondan keyif alacak zamanım olmadı. Yani, ondan hoşlandım ama yalanlar, dikkat dağıtıcı şeyler, haydut FBI ajanları ya da sorunlu kardeşler karı koca olarak *baş başa* geçirdiğimiz zamanı bölmeden değil. Kulübe, ikimizin birkaç günlüğüne saklanması için mükemmel bir yer gibi görünüyordu. Gabriella, Bianca'nın bana köpek olduğunu söylediği o küçük hayvanı yanına almayı kabul etti. Şükürler olsun, çünkü bu minicik yaratık tam bir sik bloğu.

"O sandalyede oturmanı keyfi olarak çekici buluyorum."

Viskimi yudumluyorum, sözlerindeki rahatlıktan hoşlanıyorum. Sadece iki kadeh şarap içmişti ama ayıklığın uçurumundan şehvet dolu bir çakırkeyifliğe geçmesi için fazla bir şey gerekmiyor.

"Seni çırılçıplak soymak ve *nerede* oturursan otur, her gün her saniye dilimi vücudunun her günahkâr santiminde gezdirmek istiyorum."

Gözleri kısılıyor ama dişlerinin alt dudağını çekiş şekli, güzel kahverengi gözlerinin tasvir etmeye çalıştığından tamamen farklı bir hikâye anlatıyor.

"Yüzükleriniz de tuhaf bir şekilde baştan çıkarıcı." Bir elini saçlarını topladığı yüksek atkuyruğunun üzerinde dalgınca gezdiriyor.

Beni vahşileştirmek için bilerek yapıldı. Saçı nasıl olursa olsun güzelliği eşsiz. Ama saçlarını geriye doğru çekip bana yüzünün tamamını gösterdiğinde, başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Baştan çıkarıcı gözleri; sonsuza dek merakla, arzuyla ve şiddetli bir sevilme ihtiyacıyla açılmış, elmacık kemiklerinin yüksek kesimi, kalın pembe dudakları; sonsuza dek kasıtsız bir somurtmayla ayrılmış ve bronz teninin kusursuz sateni - karım lanet olası bir güneş. Ona bakmak acı veriyor, ama gözlerim ağrıyana ve kalbim ona olan ihtiyacımın saplantılı bir övgüsünden başka bir şey olmayana kadar onun ölçsüz zarafetine odaklanıyorum. Büyülendim, lanetlendim ve minnetle aşkın etkisine kayboldum.

Parmaklarımı bardağımın üzerine uzatarak sırtıyorum. "Amin enfes ve yüzümde olmasını çok isterim."

Ağzı açık kaldı. "Sende çekici bulduğum sıradan şeylere iltifat ediyorum."

Yutmadan önce viskimin dumanının dilimin üzerinde dans etmesine izin verdim. "Ve seni boşaltmak istediğim tüm yolları anlatıyorum."

Üzerinde sadece bir bornoz var ve göğsünde toplanan inci gibi ipeğin arasından göğüs uçlarının sert kesimini görebiliyorum.

Olgunlaşmış Bianca Rossi'yi ilk gördüğüm anı hatırlıyorum. Onun o olduğunu ya da sadece on altı yaşında olduğunu fark etmemiştim, bu yüzden bir aile Noel partisinde oturmuş viskimi yudumluyor ve esmer güzelin adımı haykırmasını sağlayabileceğim tüm yolları hayal ediyordum. Kız kardeşiyle gülüşüp dedikodu yaparken, benim yozlaşmış ilgimden habersizdi. Bu sadece onu daha çok istememe neden oluyordu.

Enzo fark etti - tabii ki fark etti - ve beni gerçeğe aydınlatarak fantezimi yok etmekten büyük zevk aldı; hem yaşı hem de Salvatore lanet Bianchi'den başkasıyla söz verdiği evlilikleri. Öfkeliydim, önce pis bir orospu çocuğu olduğum için kendime, ama en çok da Outfit'ten bir pisliğin benim için olduğundan emin olduğum bir şeyin tadına bakmasına.

Sonraki birkaç yıl boyunca onun gelişmesini izledim, fantezilerim daha karanlık ve daha ahlaksız hale geldi. Onu anne ve babasının evinin büyük girişine yatırıp -her göt deliği izlerken- yüzüme boşalana ve daha fazlası için bana yalvarana kadar el değmemiş amını yalamayı düşünerek saatler geçirdim. Adımı, onun bana ve *sadece* bana ait olduğunu gösteren kaba bir damga gibi omurgasının dibine kazımak istiyordum. Ona dokunmayı aklımdan bile geçirdiği için Salvatore'u kanlı ve intikamcı bir şekilde öldürmenin yollarını *düşündüm*. Onu bir yere kilitleyip kendime saklamak, vücudunu öyle bir kullanmak istiyordum ki bu ayrıcalık için bana teşekkür etsin.

"Bence bu sandalyede de bir hayal olurdun," diye alay ediyorum. "Özellikle de yastık olarak benim yüzüm varken."

"Çok pissin."

İçkimin kalanını ağzıma atıyorum ve bardağı kabaca sehpanın üzerine bırakıyorum. "Ve sen, benim küçük fahişem, buna bayılıyorsun."

"İstiyorum," diye hemen kabul ediyor.

Koltuğu iterek tembelce yere oturuyorum, onun çok çekici bulduğu koltuk sırtımda. Bir bacağımı yukarı doğru bükerek dirseğimi dizime dayıyorum. "Yüzüme sarıl karıcığım ve amında boğulmama izin ver."

Şarap kadehini özenle yere koyduktan sonra gecikmeden ayağa kalkıyor, küçük tırnağı dişlerinin arasına sıkışıyor. "Nefes alabilecek misin?"

Omuz silkiyorum. "Umarım olmaz. Bu boğulmanın amacını boşa çıkarır."

Gülüyor ama yaklaşıyor, ancak üzerimde durduğunda duruyor.

"Eminim amın benim için şimdiden güzel ve kaygandır."

Bornozunun bağını çekiyor ve bornoz açılarak çıplak vücudunu sergiliyor. Ağzım kurudu. O lanet olası bir mükemmellik. Teninin her santimi beni çağırıyor, sahiplenmem için yalvarıyor. Bunu istiyorum. O da bunu istiyor.

İpeği sırtından silkerek omuzlarından kaymasına ve kucağımda atılmış bir yığının içine düşmesine izin veriyor.

"Bana ne kadar ıslak olduğunu göster."

Hiç vakit kaybetmiyor, bir eli amını kavırıyor, yüzük ve orta parmakları amına giriyor.

İnliyor. Parmakları içeri girip çıkıyor ama bileğini tutuyorum. Sırıttırıyor. "*Killjoy*."

Parmaklarını ıslak ateşinden çekmeme izin veriyor ve ben de elini ağzıma götürüyorum. Parmaklarını dudaklarımın arasında kaydırıyorum, heyecanının tuzlu, tatlı tadı dilimi kaplıyor. Onun tadına bakarken, parmaklarını isteksizce ağzımdan çekiyorum.

Göğsü kabarmış, meme uçları taş gibi kesilmiş, göz bebekleri büyümüş bir halde izliyor.

"Dizlerini mindere koy."

Başımın arkasını sandalyeye yaslayarak, amı yüzüme sürterken onu derin derin içime çekiyorum.

Dizlerini sandalyeye dayayarak rahat bir pozisyon bulmak için bir iki kez ayarlama yapıyor.

"Şimdi o tatlı amcığını ağzıma doğru indireceksin."

Ellerini kolçağa koyup yavaşça kendini aşağıya indiriyor. Kalçalarını kavırıyorum ve nefesi kesiliyor. Yüzüme o kadar yakın ki dilimi çıkarıp

tadına bakıyorum. İlk dokunuşta daha da aşağı iniyor ve ben gülümsüyorum.

Parmaklarımla iç bacaklarının yumuşak derisini morartarak onu aşağı çekiyorum ve o da şaşkınlıkla inliyor.

"*Vinnie*," diye inliyor, amcığı hevesli ağzıma dayandığı anda belirsizlikle mücadelesi kayboluyor.

Amcığı yüzüme yapışmış, dilim klitorisinde geziniyor, sertleşen düğüme masaj yapıyor. O kadar ıslak ve o *kadar* yumuşak ki. Onu içime çekiyorum. İnliyor ve ağlıyor ve *saniyeler* içinde kalçaları hareket etmeye başlıyor. Amını yüzümün üzerinde yuvarlıyor ve ben de onayımı mırıldanıyorum.

"*Siktir*," diye nefes alıyor, eli saçlarımı buluyor ve gözlerimizin birleşmesi için başımı yastığın daha derinlerine itiyor.

Klitorisini emiyorum ve hareketleri duruyor, gözleri kapanıyor ve ağzı gevşiyor. Yüzüme acımasızca vuruyor ve ben onu daha sert emiyorum.

"*Vinnie*."

İyi bir fahişe gibi tekrar sürtünmeye başlıyor. Amı dudaklarımın altında şişiyor.

Sikim o kadar sertleşti ki, amının ağzıma yaptığı baskıyı bırakmayacağını bildiğim için kalçalarını bıraktım.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu emiyor, yalıyor ve sularını yutuyorum.

Elimi eşofmanımın beline sokup sikimi çıkarıyorum ve acımasızca sıkıttığım için rahatlayarak inliyorum.

Üfleyebilirim. İki, belki üç hızlı vuruş ve karımın ağzıma sürme şekli, elimin her tarafına cum şeritleri üflememi sağladı.

"Aman Tanrım." Tüm vücudu üzerimde titriyor. "*Vinnie*, ben... *lanet olsun*, ben, *Tanrım*..." Gırtlaktan gelen bir iniltiyle başını arkaya attı. "Boşalacağım. Ben... *Vinnie*." Ağırılığı yüzüme düşüyor ve sert ve acil bir şekilde boşalıyor. Dilim durmuyor. Dölüyle yıkanıyor, onu her seferinde günahkâr bir ürpertiyle içiyor.

Sonunda öne doğru düşüyor ve alnı koltuğun arkalığına çarpıyor.

Dilimin ucuyla klitorisine hafifçe vuruyorum ve o da başımın tepesini itiyor. "Artık yok."

Sadece bir noktayı kanıtlamak için tekrar yalıyorum ve yarı homurdanıyor, yarı inliyor, amı ağzımı kovalıyor.

"Açgözlü küçük fahişe." Klitorisini öptükten sonra altından kayıyorum. "Hareket etme."

"Hm," diye mırıldanıyor.

Kalın döl tanecikleri ucumda birikiyor, baskınlık ve tutku içinde salıverilmek için yalvarıyor.

"Çürüt beni, Vinnie," diye mırıldanıyor sandalyenin yumuşak malzemesine karşı. "Bana sahipmişsin gibi sik beni."

Onaylayarak homurdandım. "Sana sahibim amına koyayım."

Omzunun üzerinden bakıyor, gözleri memnuniyetle açık kalmayı zar zor başarıyor. "Kanıtla."

Dudaklarımda ukala bir sırıtış beliriyor. "Benim pis orospum." Kalçalarımı güçlü bir şekilde hareket ettirerek içine girdim. Adımı haykırdı.

At kuyruğunun uzunluğunu avucuma dolayarak onu geri çekiyorum ve acı içinde homurdanıyor. Serbest elimi boğazına götürüp sıkıyorum.

"Amcığsı sikimle dolu, vücudu merhametimde, nefes alması emrimde." Gücümü göstererek boğazını sıkıyorum.

Vücudu titriyor ve acı ile zevkin güçlü kombinasyonu için ne kadar açgözlü olduğuna gülmek istiyorum.

"Sen daha iyi inanmak senin kalp yapamam
lanet olsun dövmek olmadan benim iznimle."

Amcığsı etrafımda kenetlendi.

Kalçalarımı kabaca kışına sürüyorum. Çekiyorum ve tekrar içine giriyorum. Boğazını sıkıca kavradığım için yutkunmakta zorlanıyor.

"Şimdi o amcığın benim için ağlamasına izin ver ve ağladığında adımı söylediğinden emin ol ki kime ait olduğunu bilsin."

Boynundaki tutuşumu bırakıyorum ve haykırıyor, sesi boğuk, vücudu gevşek. "*Vinnie*." Vücudu aynı anda hem geriliyor hem de yumuşuyor. Kendini ayakta tutma becerisi doruk noktasına kadar kayboldu.

Kolumu karnının altından geçirerek onu tutuyorum, içeri girip çıkıyorum, sikimi tutuşu içinde büyümeme neden oluyor, taşaklarım kalkıyor, patlamaya hazırlanıyor.

"*Ti amo*," diye ağlıyor usulca ve bu benim felaketim oluyor. Son bir kez daha ileri atılıyorum, ruhumu onun içine boşaltıyorum, onun bana ait olacağından daha çok ona ait olduğumu biliyorum. Benden önceki kadın için lanet bir köleyim. Onun için yaşadığımız dünyayı yok eder ve *sadece* onun için çıplak ellerimle yeni bir dünya inşa ederim.

Bedeninden çekildiğimde titreyen bir nefes bırakıyor.

Dizlerinin üzerine çökerek başını çeviriyor. "Öp beni."

Çaresiz talebine boyun eğmek için hiç vakit kaybetmedim. Elimi boğazına götürerek onu kendime doğru çekiyorum ve aklımdaki tüm düşünceleri silen bir öpücükle dudaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

"Seni seviyorum."

Kollarını dolayarak yüzümü daha da derinlere çekiyor. "Seni seviyorum."

Yavaşça ayrılarak ayağa kalkmasına yardım ediyorum, dudaklarına son bir öpücük kondurmak için tek parmağımla çenesini kaldırıyorum.

"Bir viski daha?"

Çeken tek telefon çalıyor ve ahenkli atmosferi tiz bir gerçeklik parıltısıyla kırıyor. "Teşekkürler bebeğim," diye mırıldanarak telefona uzanıyorum.

"Bu bir ölüm kalım meselesi olsa iyi olur, yoksa boğazına bir parça dikenli tel geçirip eğleneceğim."

"Leo gitti," diye ısıırıyor Enzo.

"Ne demek *gitti*?" Omurgam dikleşiyor.

"Bana Gabbi ile evlenmeyi reddeden yarım yamalak bir mesaj gönderdi ve şimdi onu bulamıyorum."

Boynumu kırdım. "Onu öldüreceğim." "Sırada bekleyeceksin," diye tükürüyor Enzo.

"Gabriella biliyor mu?" Bianca'nın viski bardağını k a l d ı r ı p kehribar rengi sıvıyı koklamasını izleyerek soruyorum.

"Hayır," diye tersliyor Enzo. "Ona bu zevki tattırmayacağım."

"Enzo."

"Biliyorum amına koyayım," diye homurdanıyor.

"Bu gece geri geleceğiz-" diye iç geçirdim.

"Hayır," diye sözümü kesti Enzo. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var ve küçük kardeşimi bulmam gerekiyor. Yarın Gabriella'yı ziyaret edeceğim ve düğününün ertelenebileceğini söyleyeceğim."

"Eminim kalbi kırılacaktır."

Enzo sinirli bir şekilde homurdanıyor. "Rita zaten ölmemiş olsaydı, bu çöplük yangınına kucağımıza bıraktığı için o kaltağı vurmak için aklım başımda olurdu."

"Gabbi tüm bu olanlarda masum," diye uyarıyorum.

"O aynı zamanda başımın belası. Birini onunla evlenmeye zorlayana kadar bir gence bakıcılık yapmaktan daha önemli işlerim var. Birkaç gün sonra görüşürüz." Telefonu kapattı ve ben de telefonu kulağımdan çektim.

"Ne oldu?" Bianca halının kenarında duraksıyor, gözleri endişeyle irileşiyor.

Telefonumu mırıldanarak yere atıyorum ve koltuğa *yığılıyorum*. "Leo ortalıkta yok. Enzo'ya mesaj atıp bunu yapamayacağını söyledi."

"Neyi yapamadın?" Cevabı zaten biliyor ama yüksek sesle söylemem için beni zorluyor.

"Gabriella ile evlenmeyi reddediyor."

Aramızda sessizlik fırtınası esiyor ve ben çıplak ellerimle burayı parçalamak istiyorum.

Bunu çözmüştüm. Enzo, ben ve Leo *sonunda* bunun tek uygun çözüm olduğu konusunda anlaştık. Küçük pislik. Onun itaatsizliği yüzünden kız kardeşim herhangi bir şekilde tehdit edilirse, onu kendim öldürürüm.

Karım beni izliyor, aklı bir karış havada.

Bunu başka nasıl düzeltebilirim bilmiyorum. Koca Joey ve Dante'yi *olası* bir tehdit oluşturdıkları için öldürmek dışında hiçbir şey yapamıyorum. Gabriella'nın bir *patrona* bağlı olması lazım. Capo ya da asker değil, aileye *korku* salan biri. FBI ajanının ölümünden sonra Gabriella'nın kimliğini gizli tuttuk. Hiyerarşi bunu kabul etti. Dedikodulara bakılırsa, onun bir *goomah* olduğu düşünülüyor. Sanırım bu, gerçeğin ortaya çıkarabileceği yaklaşan tehlikeye tercih edilir.

"Vinnie," Bianca test ediyor.

Burnumun kenarına masaj yapıyorum ve başımı kaldırarak Bianca'nın bardağımı dudaklarına götürüşünü ve viskimi yüzünü buruşturarak bir solukta yutuşunu izliyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, yüzüne kazınmış olan belirsizlik şimdi kararlılığı karşısında kaybolmuş durumda.

Pelüş halının üzerinde diz çökmüş, kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve ben onu çaresizce severken tükeniyorum. Bir durum kontrolümden çıktığı anda hayal kırıklığının arttığını biliyor. Komutanın hâkimiyetine ihtiyacım var ve o da bunu bana vermek istiyor.

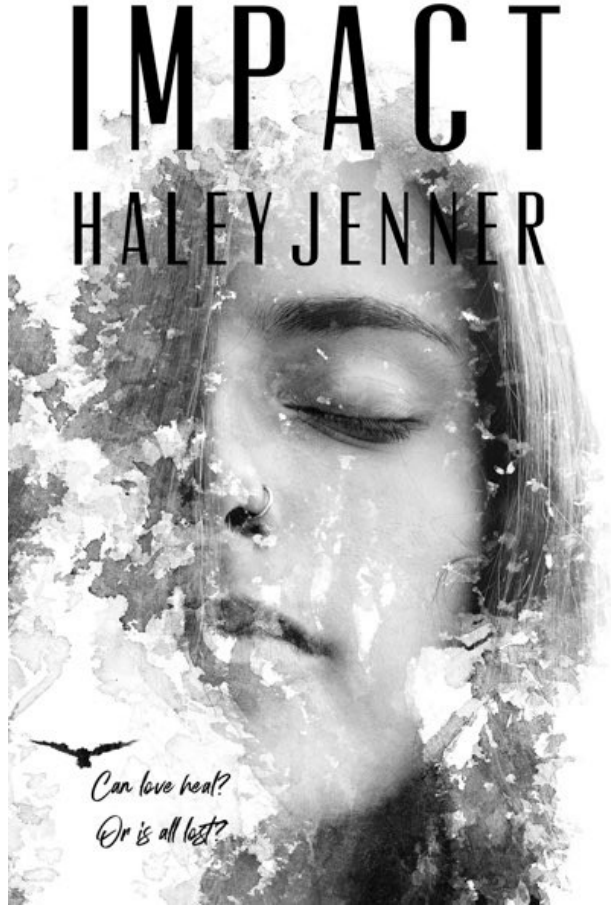
Onu ilk gördüğüm andan bugüne kadar onu istedim ve *sevdim*. O sadece benim nasıl bir canavar olduğumu anlamakla kalmıyor, aynı zamanda beni bunun için kabul ediyor ve *seviyor*. *Kahretsin*, sonsuza dek mahvoldum.

Dilimin dudaklarımı ıslatmasına izin veriyorum, burun deliklerim istekle açılıyor. Keskin bir nefes çekiyor ve ben gülümsüyorum.

"*Sürün.*"

VIRTUOUS LIES'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz.
Umarız Vincent ve Bianca'nın aşk hikayesini beğenmişsinizdir.

Central Park gezintisindeki Zoe'yi hatırlıyor musun?

TRIPP VE ZOE'NİN SONSUZA DEK MUTLU OLMAYA GİDEN YOLU İLGİNİZİ ÇEKTİYSE,
IMPACT'te onların hikayesini okuyun.

*Zoe Lincoln'ün hayatı iki farklı kökene ayrılmıştır.
Önce. Sonra.
Önceden hayatta kalmaya çalışan kızın kabuğudur.
Neden katlanmaya devam ettiğini unutmuş durumda.*

*Ona kadar.
Aşk
iyileştirebilir
mi? Yoksa her
şey kaybolur
mu?*

Bir ön bakış için okumaya devam edin!
Şimdi tek tıkla IMPACT!

Yeni kitaplarımızdan haberdar olmak için bültenimize kaydolun:
www.authorhaleyjenner.com

VIRTUOUS LIES'ı beğendiyseniz, romantik gerilim filmimiz
TANGLED LOVE'a buradan göz atabilirsiniz.

İyi bir arkadaşan aşığa hikayesini sever misiniz? Hollywood esintili,
arkadaştan aşığa romantizm hikayemiz CROSS YOUR HEART'a
bayılacaksınız.

ETKİ

TRAVMA SONRASI BİR AŞK TEK BAŞINA

Yenilgi. Teslim olmak.

İç karartıcı bir spektrumun farklı uçları. *Kutupsal* zıtlıklar. Biri daha büyük bir gücü ifade ediyor. Güç. *Kazanma*. Diğeri onun karşıtı. *Boyun eğme*. Öyle yüksek sesle dalgalanan bir beyaz bayrak ki, kendi teslimiyetinizin mükemmel bir sembolü.

Hatıralar, duyularınızın tanıdığı aşinalık, geçmiş deneyimleri zihninizin ön saflarına geri çekerek, hatırlatıcılar tarafından kataloglanma eğilimindedir. İsteyerek ya da istemeyerek, fark etmez. Bir koku, bir tat, dokunma hissi, görebildiğiniz bir şey. Bunlar zihninizin zaman içinde topladığı ve yaşam deneyiminizi inşa eden takdirlerdir. Olumlu ya da olumsuz.

Çoğu insanın bu odada sedir ağacının kokusunu alacağını tahmin ediyorum. Burun deliklerinizi gıdıklayan, önem ve emirle kalıcı olan güçlü bir koku. Benim için bu koku iğrenç. *Boğucu*. Günlerimin geri kalanında beni rahatsız edecek bir koku. *Kendi yenilgimle, başarısızlığım*la o kadar yoğun ki, tam bir nefes almayı bile başaramıyorum.

Kulaklarımın içi boş gibi. Suya batmış olma hissiyle karşılaştırılabilir, yukarıdaki sesler donuk bir yankıdan başka bir şey değil. Bir sandalyenin sürtünmesi, bir boğazın temizlenmesi... hepsi çok uzakta, yine de olmalarını umduğumdan daha yakınlar.

Ağzımdan ağır bir nefes alarak, kendi acılığımı tadıyorum.
remise. Ellerim titriyor ve onları kırılgan kağıtların etrafında sıkıca tutuyorum.

Nemli avuçlarımın içinde bir kağıt parçası.

Buruşuk çizgileri podyuma doğru düzeltirken, çizgiler boyunca dağınık bir şekilde işaretlenmiş mavi kalem çiziklerine odaklanabilmek için gözlerimi zorla kırptıştırıyorum.

Kalbim durmam için bağılıyor. Çekip gitmem için. Bırakın parçalar nereye düşerse düşsün. *Yeterince güçlü değilim*, kalbim ısrar ediyor. Bu yolda devam etmek için değil. *Sadece uyumak istiyoruz* diyor. Yatağımın sıcaklığına sürün ve *asla* ayrılma. Orada güvende olacağız.

Güvenli.

Ama zihnimde kalan son güç kırıntısını da henüz teslim etmedim. Ona bir can simidi gibi tutunuyorum, şimdilik de olsa nefes almama izin veriyor. Bugünden sonra onu da tüketeceğimden hiç şüphem yok. Zihnim bundan böyle bedenim kadar boş, kalbim şu anda öyle hissediyor.

"Sekiz ay önce." Kelimelerim ses tellerimde soyulmuş metal gibi hissediyorum. Pürüzlü ve işe yaramaz. Boğazımı temizliyorum, önümdeki kelimelerden başka bir yere bakmayı reddediyorum. "Önümde koca bir hayat vardı. Gençtim. Mutluydum," diye devam ediyorum. "Sekiz ay önce bedenim *benimdi*. *Aklım benimdi*." Sesim çatlamadan hemen önce titriyor ve çenemdeki titremeye karşı dişlerimi sıkarak duraklıyorum. Dudağımı ısırarak kaçmaya çalışan hıçkırığı susturuyorum. Hıçkırığın ipuçları başarılı oluyor, kekeleyerek aldığım bir nefeste boğuluyorum. "O gecenin anları soluk, yer yer puslu. Ama çok net olan parçalar, flaşlar, dakikalar var. Onlar benim kendi yaşamım ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım... kaçamıyorum."

Yargıçtan kaçmak için başımı kaldırıyorum. Kar renginde saçları olan orta yaşlı beyaz bir adam. Avukatım onun davama atanmasının iyi bir şey olduğu konusunda beni temin etti. Geçmiş, *uzun* geçmiş, kadın haklarına karşı açık bir önyargı gösteriyor.

Yüzünün yıpranmış çizgileri hiçbir şey ele vermiyor. Ben konuşurken sadece kayıtsızca izliyor, ama gözlerindeki nezaketle teselli buluyorum, beni ilerlemeye teşvik ediyor.

"Bedenim üzerinde sana ait olmayan bir özgürlüğü aldın, ama sanırım fark etmedin ya da belki de umursamadın," diye omuz silkiyorum, omuzlarım boynuma yakın bir yerde savunmada kalıyor. "Bu kararlar zihnimin özgürlüğünü çaldın. Eylemlerinizi, kararınızı... artık hayatımı kontrol ediyor."

Duraksıyorum, kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım var. Derin bir nefes alarak omuzlarımı yuvarlıyorum ve boynumdaki bağdan kurtarıyorum.

"Hayatım artık çaldıklarına bir övgüden ibaret. Önce bedenimi, hayır deme hakkımı çaldın. Sonra haysiyetimi öldürdünüz. Bir hastane yatağında yatarken, doktorlar zaten ihlal edilmiş bedenimi dürtüp dürttüğçe bacaklarım açıkken bunu daha iyi anladım."

O anın görüntüleri zihnimi doldurmayı seçiyor ve nefesim kesiliyor. Boğazıma bir safra hücum ediyor, ama asitliği ve anıların yakıcılığını yutarak geri çekiliyorum.

"Güvenlik hissimi elimden aldınız. Kalabalıkta paniğe kapılıyorum ama yalnız kalmaktan da *korkuyorum*. Bu da artık bu dünyada nereye ait olduğumu bilmediğim anlamına geliyor.

"Kalçamda bir yara izi var. Bana senin verdiğin bir yara. O kadar acımasız bir ısırık izi ki bir dövme gibi derime kazınmış durumda. Şok edici bir şekilde minnettar olduğum tek hatıra bu çünkü tutuklanmana neden oldu. Çirkin ve muhtemelen sonsuza dek öyle kalacak. Bu çok uygun çünkü artık kendimi böyle hissediyorum. Çirkin. Yaralı. Hasarlı."

Gözlerinin yüzümün yan tarafında bir delik açtığını hissedebiliyorum. Her gece beni uyandıran o sıvı bakış; çılgılık atarak, terleyerek ve ölmeye hazır olduğumdan emin bir şekilde.

"Google'da cildin yenilenmesinin ne kadar sürdüğünü araştırdım. İnternet diyor ki

Yirmi yedi gün. Çok gibi görünmüyor ama benim için dokunduğun tenin bedenimden gitmesi sonsuzluk gibi geliyordu. Bilmediğim şey ise dokunuşunun ruhuma işlediği idi. Bu yüzden

Derimi umduğum şekilde dökebilseydim bile bu bir fark yaratmazdı."

Mahkeme stenografinın ifademi kelimesi kelimesine kaydetmesini dinliyorum.

Sözlerimi paranteze alan parmakların yumuşak *tıkırtısı*.

"Karşılaştığım her erkekte seni görüyorum. Postacıda. İfademi alan polis memurunda. Her sabah ve her öğleden sonra evimin önünde köpeğini gezdiren yaşlı adam. Hepsi sensin. Senden korkuyorum. Onlardan korkuyorum. Kendimi güvensiz hissediyorum. Evimden çıkmıyorum. Mecbur kalmadıkça. Hayatım, rızam olmadan bedenime girmeyi seçtiğin andan itibaren geri dönülmez bir şekilde değişti. Hayatımı yalnız yaşıyorum ve hep öyle yaşayacağımı hayal ediyorum. Başkalarıyla etkileşim kurmak artık çok zor. Görebiliyorlar mı? Utancımı. Ne kadar iğrenç olduğumu biliyorlar mı? Ne kadar *kirli olduğumu*?"

Kirpiklerimden bir damla gözyaşı düşüyor ve beni tekrar ağlarken göreceği için sinirlenerek hızla siliyorum.

"Sekiz ay önce önümde koca bir hayat vardı." Kendimi ona bakmaya zorluyorum. Gözlerimizin birbirine değdiği an, gözyaşlarım yüzümden aşağıya doğru sürekli bir yolculuğa başlarken sel kapılarını açmaya yetiyor. "Şimdi sahip olduğum tüm arkadaşlarımı bir kenara ittim. İşimi bıraktım. Sana kadar beni dünyanın en özel insanı gibi hissettiren bir ilişkiyi bitirdim. Şimdi kendimi bir hiç gibi hissediyorum. Yönüm yok çünkü kayboldum ve hangi yöne dönsem karşıma *sen* çıkıyorsun."

Bana boş boş bakıyor, sandalyesinde mükemmelliğin resmini çiziyor.

"Sekiz ay önce gençtim. Mutluydum. Şimdi ise çoğu gün ölmeye hazır hissediyorum. Kendime verdiğim değer o kadar düşük ki, dünyanın bensiz daha iyi bir yer olacağını düşünüyorum. Mutluluk artık hatırlayamadığım bir anı. Şu anda içinde bulunduğum boşluktan başka bir şey hissettiğimi hatırlamıyorum. Sen benim hayatımı çaldın, Miller Jacobs. Bedenime tecavüz ederek hayatımı çaldın. Bir gün hapisten çıkacaksın ve hayatını yaşayacaksın. Senin için engeller olacak, eminim, ama ben zihnimin hapisanesinde

Sonsuzluk. Bunun için, beni hem kurban hem de mahkum ettiğin için seni lanetliyorum."

Kağıdımı katlayıp titreyen ellerimde tutuyorum. Gözlerimi tecavüzcümden ayırıp tekrar yargıca odaklanıyorum. Tutunmaya çalıştığım son gücü de teslim ettiğimi biliyordum. Haklıydım. Ayak parmaklarımın ucundan başımdaki saç tellerine kadar kendimi yoksun, boş hissediyorum. Zoe Lincoln artık yok. Bu dünyada değil. Ruhunun son parçasını bir güç gösterisi olarak verdi ama bu süreçte her şeyini aldı.

ETKİYİ BURADAN OKUYUN.

VL PLAYLIST

- Hearts- Acoustic ~ Jessie Ware
- Haunted ~ Beyoncè
- Love Is a Bitch ~ Two Feet
- Empty Apartment ~ Shenie Fogo
- Paint It, Black ~ Ciara
- Torture (Earl St. Claire ile) ~ X Ambassadors Play
- with Fire (feat. Yacht Money) ~ Sam Tinnesz
- Ready For Love ~ India.Arie
- Hit Me Baby One More Time (Acoustic) ~ J2, Blu Holliday
- Empty Space ~ James Arthur
- To Die For ~ Sam Smith
- Bad ~ James Bay

BURADAN DİNLEYİN....

TEŞEKKÜRLER

13 Haziran, bir kitap yayınlamamızın üzerinden tam on üç ay geçti. Size bunu sunmaktan büyük heyecan duyuyoruz.

Teşekkürlerimiz her zaman uzun olur, ancak bildiğiniz gibi bir kitabı yayınlamak için bir köy gerekir. Köyümüz olmadan bunu yapamazdık, bu yüzden lütfen kendinizi birazdan anlatacaklarımıza hazırlayın.

Okuyucularımız, ister HJ kökenli ister ilk kez gelenler olsun. TEŞEKKÜR EDERİZ. Yazarlar olarak, minnettarlığımızın ne kadar derin olduğunu ifade edecek tüm kelimelere sahip olduğumuzu düşünürsünüz. Ancak bu bölüme her geldiğimizde, her birinizin bizim için ne kadar önemli olduğunu ifade etmekte zorlanıyoruz. Çok basit, siz olmasaydınız biz de burada olamazdık. Hikayelerimizden birini her elinize aldığınızda, bize devam etmemiz için güç veriyorsunuz. Teşekkür ederiz. Teşekkür ederiz. Teşekkür ederiz.

Ellie. Bu yıl beşinci yayın yıldönümümüzü kutladık, yani sen BEŞ yıldır bizimle birliktesin. Bu mümkün görünmüyor çünkü liseden yeni mezun olduğumuzdan eminim, ama bu doğru ve geçen her yıllla birlikte seni daha çok seviyoruz. OG amigo kızımız olduğun için teşekkür ederiz. Bizim için dünyalara bedelsin.

Jenny, seni harika insan. Geçtiğimiz yıl düzensiz kışklarımıza katlandığın için TEŞEKKÜRLER. Sana çok minnettarız.

Michelle, Annette ve Megan. Sizin kadar destekleyici ve sizin kadar güzel üç ruhla daha önce hiç karşılaşmamıştık. Sizler HJ ailesinin ayrılmaz parçalarısınız.

ve dünyamıza verdiğiniz destek için minnettarız.

HJ sokak ekibine. Sizi seviyoruz. Kitaplarımızı dünyaya ne kadar ittiğinizi görüyoruz ve sonsuz desteğiniz için size ne kadar teşekkür etsek azdır. Sizler gerçek birer rock yıldızısınız.

Grup Terapisi'ndeki tüm bebeklerimize. En sevdiğimiz yer. HJ evimiz. Sevginiz, kahkahalarınız ve sohbetleriniz için teşekkür ederiz. Sizi seviyoruz.

Umarız Vincent ve Bianca'yı beğenmişsinizdir. Onların hikayesi için dürüst bir eleştiri bırakmak için boş bir saniyeniz varsa, bu bizim için mutlak dünya anlamına gelir.

Seni
seviyoru
m.

Her
zaman.

H ve J xx

YAZAR HAKKINDA

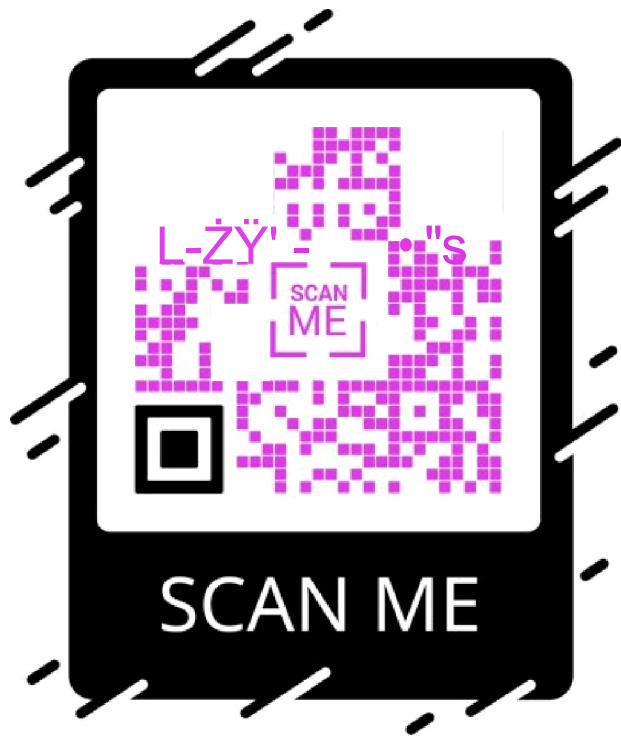

Bir sarışın. Bir esmer. Bir çay aşığı. Bir kahve bağımlısı. İki kişi. Bir takma ad. Haley Jenner arkadaşlardan oluşuyor, H ve J. Onlar dost, hatta belki de ruh ikizi. Onları kişilik bölünmesinin en üst noktası olarak düşünün, tamamen aynı ama tamamen farklı.

Avustralya'nın güneşli eyaleti Queensland'deki Gold Coast'ta ikamet ediyorlar. Çalışan anneler olarak son derece yoğun bir yaşam sürüyorlar ama başka türlüünü de istemezlerdi.

Kitaplar hayatlarının büyük bir parçası ve okumanın yaşamın vazgeçilmez bir parçası olduğuna inanıyorlar. İyi bir hikaye ile kaçmak en sevdikleri şeylerden biri, hatta uykuya zarar verse bile.

İyi bir kahkahayı, güçlü, baskın bir alfayı severler, ama en önemlisi, arkadaşlıkların, şiddetli olanların, yaşam boyu akıl sağlığının ve tatminin anahtarı olduğunu bilirler.

Ei V% @ @

AYRICA HALEY JENNER TARAFINDAN

Haley Jenner'in diğerk kitaplarını keşfötmek için lütfen favori e-Kitap satıcınızı ziyaret edin:

Tek Başına

Etki Etki

Kalbini Çaprazla

Kalbini Çaprazla

KORUNMAK İÇİN. HER ZAMAN İÇİN.

Kalsın diye. Her zaman için.

UNTAMED (kısa öykü)

Evcilleşmemiş.

Kaotik Rein Serisi

Karmakarışık Aşk (#1)

Reining Devotion (#2)

Bir Akçaağacın Bıraktıkları Serisi

Archer (#1)

Jake (#2)

Bennett (#3)

Akçaağaçlar, Çilekler ve Peri Masalları (#3.5)

Luca (#4)

Toby (#4.5)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.